

Marcu - comentarii F. B. Hole

Autorul acestei Evanghelii este acest Ioan, numit Marcu, de care ne vorbesc Faptele 15:37, care eșuase în slujire când îi însoțise pe Pavel și Barnaba în prima lor călătorie misionară, și care prin urmare, devenise între ei un subiect de discordie. Mai întâi greșise el însuși și apoi devenise și un prilej de slăbiciune pentru alții mai mari ca el. Trist început într-o viață în care mai târziu este atât de deplin restaurat, încât devine o unealtă folosită de Domnului, în această lucrare eminentă care este redactarea Evangheliei care îl prezintă pe Domnul Isus ca slujitorul desvârșit al Domnului, adevăratul profet al Domnului.

Își inițiază cartea „Evanghelie” sau „veste bună” a lui „Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu”; astfel, de la început, nu ne este permis să uităm cine este acest Slujitor desvârșit. Este Fiul lui Dumnezeu, și acest fapt mai este subliniat de citatele extrase din Maleahi și din Isaia în versetele 2 și 3, unde Cel al cărui precursor trebuia a-l pregăti calea este prezentat ca fiind de origine divină: Însuși Domnul. Misununea solului, a celui care strigă în pustiu, marchează chiar începutul anunțării veștii bune pe care o aduce Domnul.

Acest sol este Ioan Botezătorul și în versetele 4-8 avem un scurt rezumat al misiunii și mărturiei sale. Botezul pe care îl predică este botezul pocăinței spre iertarea păcatelor, și cei care se supun la acesta, vin mărturisindu-și păcatele. Trebuie să recunoască faptul că în ei nu există nimic bun. Și deci, după cum într-adevăr este potrivit, Ioan se ține în întregime separat de această societate pe care trebuie să o condamne. Cu ce este îmbrăcat, cu ce se hrănește, locul unde stă, mergând în pustiu, îl fac să ocupe un loc separat. Moise dăduse legea; Ilie acuzase poporul de a se fi îndepărtat de ea și îl chemase să se supună ei din nou. Ioan, deși învie în duhul și puterea lui Ilie, nu-i îndeamnă să păzească legea, ci mai degrabă să mărturisească sincer că au călcat-o în întregime. Aceasta îi pregătește pentru urmarea mesajului său cu privire la Cel care este nespus mai mare, care este pe punctul de a veni și a-i boteza cu Duhul Sfânt. Botezul cu care îi va boteza va fi mult mai mare decât cel al lui Ioan, întocmai cum chiar Persoana Sa este într-adevăr mai presus de a lui Ioan. Cel care poate astfel să toarne Duhul Sfânt nu poate fi mai puțin decât Însuși Dumnezeu.

Începutul anunțării veștii bune în lucrarea lui Ioan fiind astfel descrisă, suntem apoi aduși la botezul lui Isus, rezumat de versetele 9-11. Aici, ca în toată această Evanghelie, o scurtă și o concizie extreme caracterizează povestirea. Isus vine din Nazaret, acest loc umil și disprețuit al Galileii, și Se supune botezului lui Ioan, nu pentru că avea ceva de mărturisit, ci pentru că vrea să Se identifice cu aceste suflete care, prin pocăință, fac un pas în direcția cea bună. De aceea se cuvine, înainte de intrarea Lui în slujirea publică, să fi fost arătată aprobarea cerului cu privire la Slujitorul desvârșit de teamă să nu fie greșit interpretată smerenia de care dă dovadă lăsându-se botezat. Duhul coboară peste El ca un porumbel, și glasul Tatălui se face auzit, dând mărturie despre Persoana și desăvârșirea Sa. Slujitorul Domnului este El Însuși pecetluit de Duhul Sfânt, porumbelul fiind emblema purității și a păcii. După ce a devenit om, trebuie să primească El Însuși Duhul; în curând, în înălțarea Sa, va turna acest Duh ca botez peste alții. În puterea acestui Duh înaintează pentru a sluji. Trebuie notat de asemenea că, pentru prima dată, există o revelație clară a Dumnezeirii ca Tată, Fiu și Duhul Sfânt.

Prima acțiune a acestui Duh în ceea ce-L privește pe Domnul ne este prezentată în versetele 12 și 13. Înaintând pentru a răspunde vocii lui Dumnezeu, trebuie să fie pus la încercare, și Duhul îl duce la aceasta. Aici găsim pentru prima oară cuvântul „îndată”, pe care îl găsim atât de des în această Evanghelie. Pentru a fi împlinită cum se cuvine, slujirea trebuie să fie caracterizată de o ascultare grabnică; de aceea îl vedem pe Mântuitorul nostru ca pe Cel care nu a pierdut niciodată o clipă pe calea pe care a slujit.

Trebuie să fie pus la încercare înainte de a intra în slujirea publică, și această încercare are loc imediat. Când a apărut primul om, a fost pus repede la încercare de diavolul și a căzut. Acum al doilea Om este acolo, și El trebuie să fie pus la încercare de către diavol. Numai că în loc de a fi într-o grădină frumoasă, este în pustiu – este ceea ce a făcut din grădina sa primul om. El este cu fiarele care sunt sălbatice din cauza păcatului lui Adam. Este pus la încercare timp de patruzeci de zile, un timp complet de punere la încercare, și iese din aceasta biruitor, fiindcă la sfârșit îngerii îi slujesc.

Nici un detaliu cu privire la diferitele ispitiri nu este menționat aici, doar faptul că ispitirea a avut loc, în ce condiții, și ce a rezultat. Slujitorul Domnului este din plin pus la încercare și desăvârșirea Lui este făcută cunoscută. El este gata să slujească. De aceea, în versetul 14, Ioan părăsește scena. Introducerea la anunțarea Evangheliei este făcută și, fără nici o altă explicație, pătrundem imediat într-o scurtă relatare a slujirii minunate îndeplinite de Domnul.

Mesajul Său este descris ca fiind „Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu” (v. 14), și un foarte scurt rezumat a ceea ce comportă ea se găsește în versetul 15. În Vechiul Testament, se vorbește de Împărăția lui Dumnezeu, îndeosebi în Daniel. În capitolul 9 din această carte, o anumită perioadă fusese stabilită pentru venirea lui Mesia și împlinirea profeției. Timpul era împlinit și, în El, Împărăția se apropiase. El cheamă oamenii să se pocăiască și să creadă în Evanghelie. Vestind aceasta, vine în Galileea. Pentru moment, este singur în această slujire.

Dar nu rămâne singur mult timp. Ici și colo mesajul Lui este primit, și din rândurile celor ce cred, începe să cheme pe unii care trebuie să fie mai strâns legați de El în slujirea Sa pentru a deveni la rândul lor „pescari de oameni” (v. 17). El Însuși este marele Pescar de oameni, cum este arătat în cele două circumstanțe, raportate în versetele 16-20. Știe pe cine vrea să cheme în slujba Sa. Văzându-i pe fiii lui Zebedei, îi cheamă de îndată, și se spune despre fiii lui Iona că atunci când i-a chemat „îndată, lăsându-și plasele, L-au urmat”(v.18). Ca mare Slujitor al lui Dumnezeu, Isus a fost prompt în a adresa chemarea Sa; ca slujitori așezați sub ordinele Lui, ei au fost prompti în a asculta. Merită să remarcăm că acești patru oameni care au fost chemați sunt sânguincioși în munca lor. Petru și Andrei sunt ocupați să pescuiască, Iacov și Ioan nu se întindeau în timpul lor de odihnă, reparau plasele. În versetul 16 citim: „trecând”, dar în versetul 21 ei intră. Oamenii pe care i-a chemat sunt acum cu El ascultând ce spune și văzând lucrările Lui de putere. Intrând în Capernaum, învață „îndată” în ziua sabbatului, și ce spune, poartă semnul autorității. Cărturarii repetau doar gândurile și părerile altor persoane, bazându-se pe autoritatea marilor rabini din secolele precedente; de aceea acest semn de autoritate uimește oamenii. El este atât de evident încât îl remarcă imediat. El este cu adevărat acel profet care rostise cuvintele Domnului și despre care vorbise Moise în Deuteronom 18:18-19.

Și în El există nu numai autoritate, ci și putere, o adevărată forță activă. Aceasta se arată cu prima ocazie în felul în care se ocupă de omul posedat de un duh necurat. Sub dependența de demon, omul Îl recunoaște ca fiind Sfântul lui Dumnezeu, deși văzându-L ca Cel care a venit pentru a-l distruge. În fața acestei provocări, Domnul Se descoperă ca eliberator și nu distrugător. Diavolul este distrugătorul, și deci demonul, care este slujitorul lui, face ce poate în acest sens scuturându-l pe bietul om înainte de a ieși din el. Nu-și poate păstra influența asupra victimei sale în prezența puterii Domnului.

Oamenii sunt cuprinși din nou de uimire. Văd autoritatea care se exprimă în ceea ce face, cum o simțiseră înainte în ce spunea, de unde dubla lor întrebare: „Ce este aceasta? Ce învățătură nouă este aceasta?” (v. 27). Aceste două lucruri trebuie să fie menținute întotdeauna împreună în slujba lui Dumnezeu. Ce spunem trebuie să fie sprijinit de ceea ce facem. Când nu e așa, sau și mai rău, faptele noastre contrazic vorbele noastre, slujirea noastră este slabă sau zadarnică.

În cazul lui Isus, cele două lucruri sunt desăvârșite. Învățătura Sa este plină de autoritate și cu aceeași autoritate, cere ascultarea demonilor; de aceea fama Lui se răspândește cu o rapiditate care se potrivește cu promptitudinea cu care Îl slujește pe Dumnezeu în chip admirabil în favoarea omului.

Încă nu am terminat cu activitățile acestei zile admirabile la Capernaum, pentru că versetul 29 ne spune că, după ce a părăsit sinagoga, au intrat în casa lui Simon și Andrei. Ei fac aceasta „îndată”, este tot același cuvânt caracteristic, arătând promptitudinea. Fără pierdere de timp pentru preaiubitul nostru Învățător, fără pierdere de timp pentru cei care Îl urmează acum, pentru că li vorbesc îndată (același cuvânt) de nevoia care se găsește în această casă. Nevoie omenească, rod al păcatului omului, care i se prezintă în orice clipă. Se arată la fel de bine în casa celor care au devenit ucenicii Lui, cum se arată în sinagogă, centrul local al ceremoniilor religioase.

Puterea demonului era într-adevăr prezentă în cercul religios, și boala în cercul familial. Și Isus poate răspunde din plin la aceste două nevoi. Demonul părăsește omul complet și de îndată. Febra părăsește femeia cu aceeași promptitudine; și nu este nevoie de nici o perioadă de convalescență înainte să-și reia sarcinile gospodărești obișnuite. Nimic uimitor dacă, rapid, „toată cetatea este adunată la ușă” (v.33).

Tabloul prezentat în versetele 32-34 este foarte frumos. „Când s-a făcut seară, când a apus soarele”, munca zilei fiind terminată, mulțimile se adună, aducând un mare număr de persoane în nevoie, și El dă harul puterii Sale în vindecare. Nu vrea ca vreo mărturie să-i fie făcută din partea puterilor întinericului. Harul și puterea pe care o arată sunt o mărturie suficientă pentru a spune cine este Cel care slujește printre oameni. În Evanghelia sa, Ioan ne spune că sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus și care nu au fost relatate. Unele sunt indicate aici fără să fie date amănunte.

Povestirea pe care ne-o prezintă Marcu avansează rapid. Seara târziu, lucrarea de har continuă și apoi cu mult înainte de zi, Isus Se scoală și caută singurătatea pentru rugăciune. Tocmai am remarcat autoritatea și puterea Slujitorului desăvârșit al lui Dumnezeu. Aici vedem dependența Lui de Dumnezeu, fără de care nu poate fi slujire adevărată. Trebuie ca slujitorul să rămână strâns legat de Stăpân și, deși Cel care slujește este Fiu, nu renunță la această dependență; dimpotrivă, El este expresia sa cea mai înaltă în ascultarea Sa desăvârșită. În Evrei 5:8, citim că a învățat ascultarea „din cele ce a suferit” și aceste cuvinte, fără îndoială, se aplică tot drumului Său pe pământ, și nu numai ultimelor scene de suferință de ordin fizic.

Cum vorbește aceasta celor care slujesc, oricât de modestă ar fi slujba! Ziua Lui era atât de plină de activități, încât consacra o mare parte a nopții rugăciunii, și El era Fiul lui Dumnezeu. Neputința noastră este cauzată în principal de insuficiența noastră în domeniul rugăciunii individuale în taină. Următoarele patru versete, 36-39, ne arată consacrarea Slujitorului lui Dumnezeu. Simon și alții par să fi considerat retragerea Lui într-un loc depărtat ca un inexplicabil exces de modestie sau poate ca o pierdere a unui timp care era prețios. Toți Îl căutau și El părea să lase să-l scape acest val de popularitate în creștere. Dar popularitatea nu era în nici un fel ceea ce urmărea. Înaintase ca slujitor pentru a predica mesajul divin și astfel, fără a ține cont de sentimentele mulțimii, își continuă slujba în cetățile Galileii. Se consacră misiunii care l-a fost încredințată.

Și acum, în ultimele versete ale acestui prim capitol, avem un tablou fermecător al acestui Slujitor desăvârșit al lui Dumnezeu. Un lepros vine la El, și nu poate exista, din punct de vedere al aspectului fizic, specimen mai respingător al umanității. Acestui biet om nu-i lipsește credința, dar credința lui este imperfectă. Are credință în puterea lui Isus, dar îndoilește față de harul Său. Ce ne-ar fi animat pe noi, este dezgustul, însoțit de indignare față de reaua cunoaștere a sentimentelor noastre binevoitoare. Domnul este pătruns de compasiune. Este mișcat de ea, remarcăți. Nu numai că privește această persoană nenorocită cu o dragoste plină de compasiune, ci acționează. Sursa profundă a dragostei divine care este în El țâșnește și se revarsă. Cu mâna Sa, Isus îl atinge, cu buzele Lui vorbește, și omul este vindecat. Nu este cu adevărat necesar să-l atingă, pentru că Domnul a vindecat de departe multe cazuri disperate. Nici un iudeu nu s-ar fi gândit să se întineze astfel. Dar aceasta este ceea ce a făcut Domnul. Era absolut imposibil ca El să fie întinat și, dacă a atins bolnavul, este pentru a-și exprima îndurarea ca și puterea. Aceasta confirmă cuvântul Său – „vreau” – și îndepărta pentru totdeauna din mintea acestui om orice îndoială cu privire la voia Domnului.

Vedem încă o dată cum Domnul nostru nu caută entuziasmul mulțimilor nici notorietatea. Instrucțiunile pe care le dă omului sunt destinate permiterii ca mărturia vindecării lui să se poată face potrivit cu ce prescrisese Moise. Dar el, în marea sa bucurie, face exact ce i se spusese să nu facă, astfel încât, câteva zile Domnul trebuie să evite cetățile și să stea în locuri pustii. Puține lucruri stârnesc mai mult interesul și pasiunea omului decât o vindecare miraculoasă. Dar Domnul căuta rezultate spirituale. Există în prezent mișcări religioase pentru vindecare care sunt la originea a multă tulburare, în ciuda faptului că pretenziile lor vindecări seamănă într-adevăr puțin cu cele pe care le făcea Domnul nostru. Actorii, în aceste mișcări nu fug de proiectoarele publicității, ci își găsesc mai degrabă plăcerea în ea.

Capitolul se deschide cu o altă lucrare de putere care are loc într-o casă particulară când după un anumit timp, Domnul se găsește din nou la Capernaum. Ce apare aici este o credință caracterizată de tenacitate și, ceea ce este destul de remarcabil, nu cel care suferă face dovada unei asemenea credințe, ci prietenii săi. Domnul este pe cale să predice din nou Cuvântul. Acea este slujba Lui înainte de toate; lucrarea Sa de vindecare se exercită doar când se prezintă ocazia.

Cei patru prieteni au acest fel de credință care râde de imposibilități, care spune: Aceasta se va face și Isus o vede. Se ocupă imediat de partea spirituală a lucrurilor, acordând paralizicului iertarea păcatelor. Pentru cărturarii care raționează, care sunt prezenți, aceasta nu este

decât o blasfemie. Este într-adevăr sigur că aveau dreptate gândind că nimeni în afară de Dumnezeu nu poate ierta păcatele, dar se înșeală în întregime neînțelegând că Dumnezeu este prezent în mijlocul lor, și că vorbește în Fiul Omului. Fiul Omului este pe pământ, și pe pământ are puterea să ierte păcatele.

Cu toate acestea iertarea păcatelor nu este ceva care este vizibil în ochii oamenilor, trebuie să fie acceptată prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Vindecarea instantanee a unui caz de gravă infirmitate corporală este vizibilă în ochii oamenilor, și Domnul face apoi această minune. Cei care sunt acolo nu pot să-l scape pe om de boala care îl ține rob, mai mult decât pot să-i ierte păcatele.

Isus poate face cele două lucruri cu aceeași ușurință. Este ceea ce face, prezentând minunea făcută în trup ca dovada minunii care privește sufletul. Astfel pune lucrurile în ordinea corectă. Minunea de ordin spiritual vine în primul rând, cea care privește trupul vine doar apoi. Și aici minunea este instantanee și deplină. Omul care fusese complet neputincios, se ridică imediat, își ia patul și iese în prezența tuturor într-un fel care aduce glorie lui Dumnezeu prin toate buzele. Domnul poruncește și omul nu are decât să se supună, pentru că posibilitatea de a o face îi este dată în același timp în care primește porunca Domnului.

Această împrejurare, care subliniază scopul spiritual al slujirii pe care o împlinea Domnul nostru, este urmată de chemarea lui Levi care ne este cunoscut mai târziu ca Matei vameșul. Chemarea acestui om de a-L urma pe Învățător ne arată atracția puternică a Cuvântului Domnului nostru. Era un lucru să cheme niște umili pescari să-și lase plasele și munca lor grea. Dar era altceva să cheme un om care avea avere și sarcina plăcută de a face să încaseze banii. Dar Isus o face cu două cuvinte: „Urmează-Mă!” (v. 14), două cuvinte care cad în urechea lui Levi cu o asemenea forță încât se ridică și îl urmează. Dumnezeu vrea să simțim puterea acestor două cuvinte în inima noastră.

Ce minunată vedere de ansamblu ne-a fost dată cu privire la Slujitorul lui Dumnezeu, despre promitutul, autoritatea, puterea, dependența, consacrarea, îndurările, refuzul Său pentru ce este superficial și demagogic pentru a ne atașa de ce este spiritual și rămâne, și în cele din urmă cu privire la atracțiile puternice ale Persoanei Sale!

După ce S-a ridicat pentru a-L urma pe Domnul, Levi arată într-adevăr repede că a devenit ucenic de o manieră practică. Îl primește pe noul său Stăpân în casa sa, în același timp cu un mare număr de vameși și de păcătoși, manifestând prin aceasta ceva din spiritul Învățătorului. El care era așezat la vamă arată acum dărnicie, pentru ca alții să se poată așeza la masa lui. Se apucă să îplinească acest cuvânt: „El răspândește, dă săracilor” (Psalmul 112:9), și aceasta fără să i se spună să o facă. A început să exercite ospitalitatea față de cei din anturajul său, pentru ca și ei să-L întâlnească pe Cel care i-a câștigat inima. În aceasta el este un excelent model pentru noi. A început prin a cheltui pentru alții. A făcut lucrul care era cel mai la îndemâna lui. I-a adunat ca să-L întâlnească pe Domnul pe cei care aveau nevoi și știau, mai degrabă decât pe cei care erau mulțumiți de ei înșiși în practica lor religioasă. A descoperit că Isus este un donator care îi caută pe cei care sunt dispuși să primească.

Toate acestea sunt observate de cărturari și de farisei, oameni drepti firești, care își exprimă dezaprobarea sub forma unei întrebări puse ucenicilor lui Isus. De ce frecventează Isus oameni atât de josnici, atât de degradați. Ucenicii nu trebuie să răspundă, pentru că Însuși Domnul răspunde acestor atacuri. Răspunsul Lui este complet și satisfăcător și aproape a devenit proverb. Cei care sunt bolnavi au nevoie de doctor, și păcătoșii au nevoie de Mântuitorul. Nu pe cei drepti, ci pe păcătoși a venit să-i cheme.

Poate cărturarii și fariseii erau într-adevăr versați de lege, dar nu înțelegeau nimic despre har. Ori Isus era Slujitorul harului lui Dumnezeu. Și Levi înțelesese ceva din aceasta. Și noi? Mult mai mult decât Levi, ar trebui să înțelegem aceasta în măsura în care trăim în momentul în care ziua harului este în amiază mare. Cu toate acestea se poate întâmpla să avem vreun resentiment împotriva lui Dumnezeu pentru că este atât de bun față de oamenii pe care ne place să-i denunțăm ca vinovați: este ceea ce face Iona în cazul locuitorilor din Ninive, și ceea ce făceau fariseii pentru păcătoși. Marele Slujitor al harului lui Dumnezeu este la dispoziția tuturor celor care au nevoie de El.

Împrejurarea următoare (versetele 18-22) îi arată pe contrazicători din nou la lucru. Se plânseseră ucenicilor și acum niște ucenici se plâng Învățătorului. Evident le lipsește curajul pentru a spune lucrurile în față. Acest mod sucit de a critica este foarte curent, să-l respingem. În cele două cazuri, ucenicii nu au avut nimic de răspuns. Când fariseii au susținut caracterul exclusiv al legii, Isus li s-a opus făcând să fie prețuit caracterul liberal al harului, și Isus i-a redus la tăcere. Acum vor să-i pună pe ucenici sub jugul legii, și cu forță Isus revendică libertatea harului.

Parabola sau imaginea de care se folosește implică în mod evident că El este Mirele, Persoana importantă, în centrul a tot. Prezența Sa guvernează totul și aduce un belșug minunat. Curând va fi absent și numai atunci se va cuveni să se postească. Să notăm aceasta, pentru că suntem într-un timp în care a posti este un lucru care se cuvine. De mult timp Mirele este absent și îl așteptăm. În momentul în care vorbea Domnul, ucenicii erau în poziția unei rămășițe evlavioase în Israel, primindu-L pe Mesia la venirea Sa. După Rusalii, au fost botezați într-un singur trup, și au fost așezați ca temelie a acestei cetăți care este numită „Mireasa, soția Mirelui” în Apocalipsa 21:9. În acel moment, aveau locul de Mireasă mai degrabă decât cel de prieteni ai Mirelui. Această poziție este a noastră astăzi. Aceasta nu face decât să redea și mai clar că nu ni se potrivește să sărbătorim, ci să postim. A posti înseamnă a te abține de la lucruri legitime pentru a te consacra mai mult lui Dumnezeu, și nu pur și simplu de a te abține de la hrană un anumit timp.

Fariseii se gândeau doar la a menține intactă legea. Pericolul pentru ucenici, după cum evenimentele au arătat mai târziu, nu era atât acesta, cât mai degrabă a încerca să amestece iudaismul cu harul pe care îl aducea Domnul Isus. Sistemul legal era ca o haină veche sau ca un butoi vechi. Isus aducea ceea ce părea o solidă bucată de stofă nouă, sau vin nou cu puterea lui de revărsare. În Fapte, putem vedea cum vechile forme exterioare ale legii au cedat în fața puterii debordante a Evangheliei.

Într-adevăr, vedem aceasta în incidentul care urmează imediat și care termină capitolul 2. Din nou, fariseii vin să se plângă de ucenici Învățătorului. Aceștia sunt vinovați de a nu-și conforma activitățile butoiului vechi care erau anumite prescripții cu privire la sabat. Fariseii duceau respectul lor pentru sabat atât de departe încât condamnavă chiar și faptul de a smulge spice de grâu cu mâna, ca și cum ar fi fost vorba de a acționa o moară. Susțineau o interpretare foarte rigidă a legii în aceste chestiuni minore. Erau dintre cei care păzeau legea cu o grijă minuțioasă, în timp ce îi considerau pe ucenici ca puțin zeloși.

Domnul primește plângerea lor și îi apără pe ucenici amintindu-le fariseilor două lucruri. În primul rând, ar fi trebuit să cunoască Scripturile, care relatează cum i se întâmplase lui David să se hrănească, el și cei care îl urmau, într-o situație critică. Ceea ce în mod normal nu era după lege, fusese îngăduit într-o zi în care lucrurile nu erau normale în Israel, din cauza respingerii împăratului legitim. 1Samuel 24 ne vorbește despre aceasta. Din nou lucrurile nu sunt normale și Împăratul legitim va fi respins. În cele două cazuri, nevoile privind Unul Domnului trebuiau să fie considerate ca mai importante decât detaliile care se raportau la exigențele ceremoniale ale legii.

În al doilea rând, sabatul a fost instituit pentru om și nu invers. Deci omul trece înaintea sabatului și Fiul Omului, care are sub autoritatea Sa toți oamenii, conform Psalmului 8, trebuia în mod necesar să fie Domn al sabatului și, în consecință, este abilitat să dispună de el potrivit voii Lui. Cine erau fariseii pentru a contesta dreptul Lui de a face, chiar dacă Isus venise printre oameni sub forma de slujitor?

Domnul sabatului era printre oameni și era respins. În aceste circumstanțe preocupările celor care erau strâns legați de respectarea legii ceremoniale erau deplasate. „Butoaiele” lor erau vechi și incapabile să conțină harul copleșitor și autoritatea Domnului. „Butoiul” sabatului lor se sparge chiar înaintea ochilor lor.

Totuși fariseii nu erau deloc convinși, și deschid din nou toată dezbateră, puțin mai tarziu, când într-o altă zi de sabbat, Isus intră în contact cu o nevoie a omului, în una din sinagogile lor. Conflictul se dezlănțuie în jurul acestui om care avea mâna paralizată. Îl privesc pe Isus, scontând că le va fi dat un prilej de a-L ataca. El acceptă această provocare care, deși neexprimată, se găsește în inima lor,. Spunând omului: „Ridică-te și vino în mijloc!” (v. 3), punându-l astfel în văzul tuturor pentru ca toți cei care asistă să fie martori ai acestei provocări.

O altă chestiune cu privire la sabbat este acum ridicată. Prin lege Dumnezeu a vrut să interzică a face binele ca a face răul? Sabbatul face dintr-un singur act de îndurare o încălcare de lege?

Se poate alătura această întrebare: „Este permis... a face bine, sau a face rău?” (v. 4), de Iacov 4:17. Dacă știm să facem binele și nu îl facem, păcătui. Trebuia ca Slujitorul desăvârșit al lui Dumnezeu, care cunoștea binele și care mai mult, avea toată puterea de a-l face, să-și oprească mâna să lucreze pentru că era o zi de sabbat? Imposibil!

În această manieră frapantă sfântul Slujitor al lui Dumnezeu Își justifică slujba de har, în prezența celor care l-ar fi legat mâinile prin interpretări rigide ale legii lui Dumnezeu. Este important să învățăm lecția care ne învață toate acestea, în cazul în care am cădea într-o greșeală asemănătoare. „Legea lui Hristos” este foarte diferită în caracterul și în spiritul ei de legea lui Moise; totuși, în același fel poate fi rău folosită. Dacă jugul lui Hristos, care este ușor și comod, este strâmbat pentru a deveni o sarcină apăsătoare și de asemenea un adevărat obstacol la revărsarea harului și a binecuvântării, aceasta devine o pervertire mai gravă decât tot ce vedem în aceste versete.

Inima fariseilor era dură. Era într-adevăr sensibilă la toate aspectele tehnice ale legii, dar dură când era vorba de a avea vreun sentiment al propriului lor păcat. Isus vedea în ce stare îngrozitoare se găseau și era întristat, dar nu reține binecuvântarea. Îl vindecă pe acest om și îi lasă în păcatul lor. Erau indignați pentru că El călcase legea în unul din punctele la care ei țineau atât. Ei înșiși ies pentru a călca una dintre cele mai importante prescripții ale legii ținând sfat pentru a-L omorî. Iată fariseul!

Înaintea acestei uri ucigașe, Domnul Se retrage cu ucenicii Săi. Îl vedem, la sfârșitul capitolului 1, Se retrage din toată strălucirea pe care o dă popularitatea. Nu caută să Se facă bine văzut, nici nu dorește să stârnească ceartă. Aici Îl găsim pe Slujitorul desăvârșit al lui Dumnezeu lucrând exact cum este îndemnat să o facă robul Domnului în 2 Timotei 2:24.

Dar Persoana Lui are o asemenea putere de atracție încât oamenii se îndreaptă către El, chiar când Se retrage. O mare mulțime se îmbulzește în jurul Lui; puterea și harul Lui se manifestă în multe feluri, și mințile necurate recunosc în El pe Stăpânul pe care trebuie să-L asculte, deși El nu acceptă mărturia lor. El aduce binecuvântarea oamenilor și îi eliberează; totuși El nu așteaptă nimic de la ei. Mai întâi are la dispoziție pe lac o mică barcă în care Se poate retrage departe de mulțimea care Îl îmbulzește; și apoi urcă pe un munte unde îi cheamă la El numai pe cei care vrea El și, dintre ei, alege doisprezece destinați să fie apostoli.

De aceea, nu numai că răspunde la ura conducătorilor religioși retrăgându-Se de la ei, dar și chemând pe cei doisprezece care, la momentul dorit, vor urmări slujba Lui incomparabilă. Astfel pregătește lărgirea slujbei și a mărturiei. Cei doisprezece care au fost aleși trebuie să fie cu El, și apoi, când timpul lor de instruire și de pregătire va fi terminat, îi va trimite. Această perioadă de instruire durează până la versetul 6 din capitolul 6. În versetul 7 din același capitol, avem relatarea adevăratului început al misiunii lor.

Faptul de „a fi cu El” este de o imensă importanță pentru cel care este chemat să slujească. Aceasta este la fel de necesar pentru noi cum era pentru ei. Aveau prezența și tovarășia Lui pe pământ. Noi nu le avem, dar avem Duhul Lui care ne este dat și Cuvântul Său scris. De aceea ne este îngăduit, într-un duh de rugăciune, să păstrăm contactul cu El, și să primim această educație spirituală, care numai ea ne formează pentru a-l sluji cu înțelepciune. Cei doisprezece au fost mai întâi aleși, apoi formați, apoi trimiși cu puterea care le fusese dată. Aceasta este ordinea divină, și vedem aceste lucruri prezentate în versetele 14 și 15. După ce i-a chemat și i-a ales pe cei doisprezece pe munte, Se întoarce la locurile frecventate de oameni și Se găsește într-o casă. Imediat mulțimile se adună. Atracția pe care o exercită este irezistibilă și se cere atât de la El, încât nu are timp să ia masa. De aceea primul lucru la care sunt martori cei doisprezece, când sunt cu El, este acest val puternic de interese, și aparenta popularitate a Învățătorului lor.

Cu toate acestea, ei văd repede un alt aspect al lucrurilor, și în primul rând că Isus nu este deloc înțeleș de cei care sunt cei mai apropiați de El după carne. Fără îndoială, sunt plini de grijă binevoitoare pentru El. Nu pot să înțeleagă o asemenea muncă neîncetată și au sentimentul că se cuvine să-L ia pentru a-L opri ca și cum Și-ar fi ieșit din minți! Ioan 7:5 face lumină asupra acestei atitudini extraordinare din partea lor. Când Domnul a ajuns în acest punct al slujbei Lui, frații Lui nu credeau în El și aparent mama Sa nu are încă decât o idee obscură a ceea ce este El cu adevărat pe cale să facă.

Dar în al doilea rând, sunt dușmani care devin și mai duri și care sunt și mai puțin scrupuloși. În versetul 6 din capitolul nostru, i-am văzut pe farisei aliniindu-se cu adversarii lor irodieni, pentru a ține sfat împotriva Lui pentru a-L omorî. Acum îi găsim pe cărturarii care coboară din Ierusalim pentru a l se opune și a-L acuza. Este ceea ce fac în modul cel mai nechibzuit, atribuind lucrările Lui de har puterii diavolului. Nu era vorba doar de insultă grosolană, ci de ceva deliberat, inspirat de viclenie. Nu puteau nega ce făcea, dar încercau să-l păteze reputația.

Admiteau realitatea evidentă a miracolelor și apoi, în mod voluntar și oficial, declarau că erau lucrările diavolului. Acesta era caracterul blasfemiei lor, și se cuvine să fim lămurii asupra acestui subiect pentru a cerceta cuvintele Domnului din versetul 29.

Dar pentru a începe, îi face să vină la El, și răspunde printr-o chemare la bunul simț. Opoziția lor blasfematoare era o absurditate. Sugerau într-adevăr că Satan începuse să-l alunge pe Satan, că împărăția și casa lui erau dezbinată împotriva lor însele. Și dacă era adevărat, aceasta implica sfârșitul a tot ce este activitate satanică. Satan era prea avizat pentru a lucra astfel.

Trebuie să admitem, vai, că noi ceilalți, creștinii, nu am fost prea avizați pentru a lucra astfel. Creștinătatea este plină de diviziuni care sunt propriu-zis suicidare, și Satan însuși este, fără îndoială, la originea acestui lucru. Fără puterea Domnului Isus din cer, care a rămas întotdeauna la fel, și fără prezența Duhului Sfânt care locuiește în adevărata Biserică a lui Dumnezeu, mărturia publică a creștinătății ar fi fost moartă de mult. Credința nu a pierit pentru a dispărea de pe pământ, iar lauda nu este a înțelepciunii oamenilor, ci a puterii lui Dumnezeu. După ce a demonstrat absurditatea smintită a cuvintelor lor, Domnul începe să le dea adevărata explicație a ceea ce s-a întâmplat. El este Cel care este mai tare decât omul tare, și acum este pe cale să-i jefuiască bunurile, eliberând pe mulți din cei care au fost înrobiți de Satan. Acesta este legat când Domnul este prezent acolo.

În al treilea rând, îi avertizează clar pe acești nefericiți cărturari și farisei de enormitatea păcatului pe care l-au comis. Slujitorul desăvârșit a eliberat oamenii de influența lui Satan în puterea Duhului Sfânt. Pentru a evita să admită aceasta, taxează lucrarea Duhului Sfânt drept lucrarea lui Satan. Este blasfemie pură, blasfemia oarbă a oamenilor care închid ochii la adevăr. Se plasează dincolo de iertare, având ca singură perspectivă condamnarea eternă. Sunt atinși de această îngrozitoare stare de împietrire în ura și orbirea care caracterizase altădată pe faraon în Egipt, și care mai târziu marcase împărăția din nordul Israelului când Cuvântul Domnului fusese: „Efraim s-a alipit de idoli: lăsați-!!” (Osea 4:17). Voia lui Dumnezeu este de a lăsa pe acești cărturari din Ierusalim, și aceasta înseamnă: nu iertare, ci condamnare. Iată ce era păcatul care nu putea fi iertat. Înțelegând ce este el cu adevărat, putem cu ușurință să vedem că persoanele care au o conștiință sensibilă și care astăzi sunt tulburate pentru că se tem de a-l fi comis, sunt ultimele care ar fi putut cu adevărat să-l comită.

Capitolul se termină cu sosirea celor apropiați despre care ne-a vorbit versetul 21. Cuvintele Domnului cu privire la mama și frații Săi au părut unora inutile de dure. Era cu siguranță în ele o notă de severitate, care era consecința atitudinii lor. Domnul a prins ocazia să dea ucenicilor Săi învățătura de care aveau nevoie. Îl văzuseră în mijlocul a multă trudă și aparent popular, și de asemenea în centrul unei opoziții blasfematoare. Acum trebuie ca ucenicii să aibă o demonstrație frapantă a faptului că relațiile pe care Dumnezeu le recunoaște și le onorează, sunt cele care au o bază spirituală.

Altădată, în Israel legăturile de rudenie în carne contau mult. Acum trebuie să fie pusă deoparte, pentru a face loc legăturilor spirituale. Și baza a ceea ce este spiritual se găsește în ascultarea vocii lui Dumnezeu; și pentru noi astăzi, voia lui Dumnezeu se găsește intercalată în Sfintele Scripturi. Ascultarea este lucrul fundamental. Este la baza oricărei slujiri adevărate și trebuie să ne caracterizeze, dacă vrem să fim legați de singurul Slujitor adevărat și desăvârșit. Să nu uităm aceasta niciodată.

Capitolul precedent se termină prin această declarație solemnă a Domnului că legăturile pe care avea să le recunoască acum erau cele care aveau o bază spirituală în ascultarea de voia lui Dumnezeu. Această declarație cu siguranță a făcut să se nască în mintea ucenicilor întrebări asupra felului în care puteau ști care este voia lui Dumnezeu. Începând acest capitol, găsim răspunsul. Prin Cuvântul Său ne face cunoscut ce este și ce a făcut El pentru noi. Din acestea decurge voia Lui pentru noi. Sunt încă mulțimi mari adunate lângă El, astfel încât le învață stând în barcă; dar în acest moment începe să vorbească în parabole. Motivul ne este dat în versetele 11 și 12. Conducătorii poporului L-au respins deja, cum a arătat într-adevăr capitolul precedent; oamenii înșiși sunt, în ansamblu, indiferenți, când nu sunt atrași de pasiunea senzaționalului, curiozitate, „pâini și pești”. Mai târziu își vor schimba părerea, vor susține conducătorii în ostilitatea lor ucigașă. Domnul știe aceasta, de aceea începe să dea învățătura sub o formă pe care o rezervă celor care au urechi de auzit. Vorbește în versetul 11 de „cei de afară”.

Aceasta arată că deja se manifestă o ruptură și că se puteau deosebi cei care erau înăuntru de cei care erau afară. Cei care erau înăuntru, puteau să vadă și să audă, să simtă și să înțeleagă, și astfel „misterul” sau „taina” Împărăției lui Dumnezeu devenea clară pentru ei. Ceilalți erau orbi și surzi, și calea convertirii și iertării se închidea pentru ei. Dacă nu vrei să auzi, vine un moment când nu mai poți s-o faci. Oamenii vroiau un Mesia care să le aducă prosperitate și glorie în această lume. Nu aveau ce face, cum au arătat evenimentele, cu un Mesia care le aducea Împărăția lui Dumnezeu sub forma tainică a convertirii și iertării păcatelor.

Astăzi avem Împărăția lui Dumnezeu tocmai sub această formă tainică și intrăm în ea prin convertire și iertare, pentru că astfel se stabilește autoritatea lui Dumnezeu în inima noastră. Așteptăm încă Împărăția în manifestarea ei în glorie și putere.

Prima parabolă a acestui capitol este cea a semănătorului, a seminței și a ceea ce se produce. După ce a spus această parabolă, Isus încheie prin aceste cuvinte solemne: „Cine are urechi de auzit, să audă” (v. 9). A avea urechi de auzit sau a nu avea, arată imediat dacă un om aparține celor care sunt înăuntru sau celor care sunt afară. Marea majoritate a ascultătorilor Domnului au crezut evident că era o poveste plăcut de auzit, dar nu merg mai departe, arătând că sunt afară. Pentru alții, ca pentru ucenici, aceasta nu este de ajuns. Vor să ajungă la sensul profund al parabolei și se informează mai mult. Aparțin celor care sunt înăuntru. Ce spune Domnul în versetul 13 arată că trebuie să înțelegem această parabolă a semănătorului, dacă nu, celelalte parabole ale Lui nu vor fi inteligibile. Ea deține cheia care le deschide pe toate celelalte. Domnul Isus, când a venit, l-a supus mai întâi pe Israel la o încercare capitală. Va fi primit Fiul preaiubit și va fi adus lui Dumnezeu rodul care era datorat sub regimul legii? Devine evident că nu. Ei bine, o a doua ordine a lucrurilor trebuie atunci să înceapă. În loc de a cere orice ar fi din partea lor, Domnul va semăna Cuvântul; acesta, la timpul potrivit, în anumite cazuri cel puțin va aduce rodul dorit. Este ceea ce ne arată această parabolă, și dacă nu pricepem ce semnifică ea, nu vom înțelege ce are Domnul să ne spună mai târziu.

Însuși Domnul este Semănătorul, fără nici o îndoială, și Cuvântul este mărturia divină pe care o răspândește căci „o mărturie așa de mare... începând să fie vestită de Domnul, a fost întărită față de noi de cei care au auzit-o” (Evrei 2:3). În Evanghelia după Ioan, descoperim că Isus este Cuvântul. Aici El seamănă Cuvântul. Cine putea să-l semene ca El care era Cuvântul? Dar chiar și când El este Cel care seamănă Cuvântul, nu toate semințele pe care le seamănă, rodesc. Numai într-un caz din patru este adus rod. Este la fel de sigur că parabola se aplică în principiile ei tuturor celor care au ieșit după învățător pentru a semăna Cuvântul, ca trimiși de El, de atunci până astăzi. Deci, orice semănător al seminței trebuie să se aștepte să cunoască aceste diferite experiențe, cum se arată în parabolă. Slujitorii nedesăvârșiți de

astăzi nu pot spera mai mult decât ceea ce au indicat semințele Slujitorului desăvârșit când era pe pământ. Sămânța era aceeași în fiecare caz. Diferența se găsea în starea solului pe care cădea sămânța.

La cei care au auzit Cuvântul și sunt asemenea seminței căzute la marginea drumului Cuvântul nu are absolut nici o intrare. Inima lor este ca o cărare pe care s-a trecut iar și iar. Nu există nici măcar o impresie superficială, și Satan, prin numeroșii lui agenți, îndepărtează Cuvântul. Cazul acestor ascultători este cel al unei indiferențe complete.

Ascultătorii asemănați terenurilor stâncoase sunt cei care sunt impresionabili dar superficiali. Primesc Cuvântul imediat cu bucurie, dar nu sunt deloc sensibili la ceea ce implică el cu adevărat. S-a spus despre adevărații convertiți, că au „primit Cuvântul însoțit de mari întristări, cu bucuria Duhului Sfânt”. Această întristare care precedase bucuria lor, rezulta din faptul că fuseseră făcuți conștienți de păcatul lor, convinși de lucrarea puternică a Cuvântului. Ascultătorul terenului stâncos nu cunoaște acest timp de întristare pentru că nu este conștient de adevăratele lui nevoi, pentru a se așeza într-o bucurie care nu este decât superficială, și care dispare – și el cu ea – în prezența încercării. Ascultătorii asemănați cu un pământ plin de spini sunt cei care sunt preocupați. Lumea le umple gândurile. Dacă sunt săraci, sunt copleșiți de grijile ei. Dacă sunt bogați, de bogățiile și de plăcerile pe care le aduc bogățiile. Dacă nu sunt nici săraci, nici bogați, poftesc alte lucruri. Au reușit să iasă din sărăcie, și poftesc pentru a avea și mai mult din aceste lucruri bune ale lumii care par să fie acum la îndemâna lor. Absorbit de lume, Cuvântul este înăbușit.

Ascultătorii asemănați cu semințele căzute în pământ bun, sunt cei care nu numai ascultă Cuvântul, ci îl primesc și rodesc. Pământul a îndurat lucrarea plugului și a grapei. Astfel a fost pregătit. Cu toate acestea, chiar și așa, nu tot pământul bun este la fel de roditor. Se poate să nu fie aceeași cantitate de rod, dar este rod.

În toate acestea era o mare învățătură pentru ucenici; este una și pentru noi. În curând, Domnul îi va trimite să predice, și atunci ei vor deveni semănători. Trebuia ca ei să știe că trebuiau să semene Cuvântul, și la ce trebuiau să se aștepte când îl vor semăna. Atunci nu vor fi prea afectați când o mare parte din sămânță va părea să se fi pierdut, sau când, după câteva rezultate, la sfârșitul unui anumit timp nu se va mai vedea nimic; sau chiar când rodul va fi adus, nu va fi atât cât speraseră. Dacă știm pe de o parte care este țelul urmărit, și pe de alta la ce trebuie să ne așteptăm, suntem mult întăriți în slujba noastră.

Trebuie să ne amintim că această parabolă se aplică tot atât Cuvântului care este semănat în inima sfinților ca și în inima păcătoșilor. Astfel să medităm la ea cu inimi foarte deprinse cu privire la felul în care noi înșine primim Cuvântul care ne este dat să-l auzim, și de asemenea cu privire la felul în care alții vor primi Cuvântul pe care li-l vom prezenta.

În versetele 21 și 22 urmează scurta parabolă a luminii, și apoi în versetul 23 un alt cuvânt de avertizare, pentru ca să avem urechi de auzit. La prima vedere, a trece de la sămânța care a fost semănată în câmp la parabola luminii aprinse într-o casă, poate să pară bizar și fără o legătură aparentă. Dar dacă avem cu adevărat urechi de auzit, vom vedea repede că, în semnificația lor spirituală, cele două parabole sunt într-adevăr împreună și sunt legate între ele. Când Cuvântul lui Dumnezeu este primit într-o inimă deprinsă și pregătită, ea aduce rodul pe care-l apreciază Dumnezeu și astfel, lumina care este văzută și apreciată de oameni.

Nici o lumină nu este aprinsă ca să fie ascunsă sub o baniță sau sub un pat. Trebuie să lumineze tot în jurul ei, începând de la piciorul sfeșnicului. A doua parte a versetului 22 este destul de frapantă: „Nici nu a fost ceva tănuț, decât ca să vină la lumină”. Lucrarea lui Dumnezeu în inimă prin Cuvântul Său are într-adevăr loc în mod tainic, și privirea lui Dumnezeu discerne rodul când începe să apară. Dar când vine momentul, acest lucru tainic care a avut loc trebuie în mod necesar să fie pus în lumină. Orice convertire adevărată este ca o lumină nouă care se aprinde.

Banița poate reprezenta problemele vieții, și patul, mulțumirile și plăcerile vieții. Nu trebuie să îngăduim nici unora nici celorlalte să ascundă lumina, cum nu trebuie să îngăduim îngrijorărilor și bogățiilor și altor lucruri să înăbușe sămânța care este semănată. Avem urechi pentru a auzi aceasta? Lăsăm să strălucească lumina micii noastre lămpi? „Nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit” (v. 22); de aceea este cu totul sigur că, dacă o lumină a fost aprinsă, trebuie neapărat să strălucească. Dacă nu se arată nimic, este pentru că nu este nimic de arătat.

Această parabolă este urmată de avertizarea cu privire la ce auzim. Căile lui Dumnezeu, în guvernarea de către El a oamenilor, fac parte din acest subiect. Cu ce măsură măsurăm, ni se va măsura. Dacă într-adevăr auzim Cuvântul în așa fel încât ni-l vom însuși, vom profita mai mult de el. Dacă nu, vom începe să pierdem chiar și ce avem. În Luca 8:18, avem declarații asemănătoare care se referă la felul în care auzim. Aici ele se referă la ce auzim.

Accentul este pus pe cum auzim, în parabola semănătorului, dar ce auzim este de o importanță cel puțin egală. Mulți au văzut luându-li-se chiar și ce aveau plecând urechea la eroare. Au auzit și au auzit foarte atent, dar vai, ce au auzit nu era adevărul, și i-a pervertit. Dacă, trecând prin urechea noastră, eroarea este semănată în inima noastră, va produce fructe dezastruoase, și guvernarea lui Dumnezeu va îngădui și nu va împiedica aceasta.

Versetele 26-29 conțin parabola care privește lucrarea tainică a lui Dumnezeu. Un om seamănă sămânța și, când secerișul este gata, reia munca, punând în ea secera pentru recoltă. Dar cu privire la însăși creșterea seminței, de la început până ce rodul este produs, nu poate face nimic. Timp de multe săptămâni doarme și se scoală, noapte și zi; lucrările naturii pe care le-a rânduit Dumnezeu își face munca în tăcere, deși omul nu le înțelege. Acest „fără să știe el cum” (v. 27) este adevărat astăzi. Oamenii și-au împins foarte departe cercetările, dar adevăratul cum al acestor lucrări minunate care se derulează în marele laborator al naturii lui Dumnezeu tot le scapă.

La fel este în ceea ce putem numi atelierul spiritual al lui Dumnezeu și este un lucru bun pe care trebuie să ni-l amintim. Unii dintre noi țin mult să analizăm și să descriem exact ce sunt lucrările Duhului în suflete. Aceste lucruri ascunse exercită uneori o mare fascinație asupra minții noastre, și vrem să înțelegem pe deplin tot ce se petrece. Este imposibil. Este fericitul nostru privilegiu să semănăm sămânța și, de asemenea, la timpul potrivit, de a trimite secera și a recolta. Ceea ce operează Cuvântul în inima oamenilor este împlinit în taină de Duhul Sfânt. Lucrarea Sa, bineînțeles, este desăvârșită.

Lucrarea omului poartă întotdeauna marca imperfecțiunii. Dacă se întâmplă să ne fie îngăduit să fim ceva în lucrarea Dumnezeu, aducem imperfecțiunea în ceea ce facem. Este ceea ce ne arată parabola următoare în versetele 30-32. Împărăția lui Dumnezeu există astăzi în mod vital și real în sufletele celor care, prin convertire, au trecut sub autoritatea și controlul lui Dumnezeu. Dar o putem, de asemenea, considera ca un lucru mai exterior care se va găsi oriunde oamenii mărturisesc că-L recunosc pe Dumnezeu. Prima este Împărăția așa cum este așezată de Duhul. Cealaltă este Împărăția așa cum este așezată de oameni. Cea din urmă a devenit un lucru mare și impozant pe pământ, întinzându-și protecția peste multe „păsări ale cerului”. Și ce reprezintă aceste păsări, tocmai am văzut în versetele 4 și 15: agenții lui Satan.

Această parabolă care termină seria este plină de avertizări pentru ucenici, cum celelalte au fost pline de învățătură. Ei sunt cu Domnul și sunt formați înainte de a fi trimiși pentru misiunea lor. Am văzut cel puțin șapte lucruri, și anume:

1 – În prezent, lucrarea ucenicilor este în principal de a semăna.

2 – Ce trebuie să fie semănat, este Cuvântul.

3 – Rezultatele muncii semănătorului trebuie să fie clasate în patru categorii; și numai într-un caz există rod, și încă în mod variabil. 4 – Cuvântul produce lumină ca și rod, și această lumină trebuie să fie arătată în mod public.

5 – Ucenicul însuși este ascultător al Cuvântului, și în această privință, trebuie să fie atent la ce aude.

6 – Lucrarea Cuvântului în suflete este lucrarea lui Dumnezeu și nu a noastră. Lucrarea noastră este de a semăna și recolta.

7 – Cum lucrarea omului ia parte la această lucrarea actuală care este de a lărgi Împărăția lui Dumnezeu, răul va pătrunde în ea. Împărăția, considerată ca opera omului, va da ceva impozant și totuși corupt. Este avertizarea solemnă din care trebuie să tragem folos.

Au fost multe alte parabole expuse de Domnul și totuși nu ne-au fost relatate. Cele care au fost expuse și explicate ucenicilor erau fără îndoială foarte importante pentru ei în circumstanțele lor particulare, dar nu de aceeași importanță pentru noi. Cele care ne privesc direct sunt raportate în Matei 13.

Cu versetul 34 se termină învățăturile Domnului și, din versetul 35 la sfârșitul capitolului 5, reluăm povestirea faptelor Lui minunate. Ucenicii aveau nevoie să observe cu atenție ce făcea și modul Lui de a lucra, ca și de a auzi învățăturile ieșind de pe buzele Lui; și noi de asemenea.

Mulțimea care a ascultat ce a spus El, fără a-L înțelege, este atunci trimisă, și Isus și ucenicii Lui trec pe celălalt țărm. Este seară, și Isus este la cârmă, și doarme la câpătâi. Lacul este cunoscut pentru furtunile bruște și violente care îl tulbură și una dintre ele, de o rară violență, se ridică, amenințând să scufunde barca. Satan este „Conducătorul autorității văzduhului”, și credem deci, că puterea lui se afla în spatele forțelor dezlănțuite ale naturii. Imediat, deci, ucenicii sunt puși în fața unei încercări și a unei provocări. Cine este această Persoană care doarme la cârmă?

Putea Satan dispune de forțele naturii astfel încât să facă să se răstoarne o barcă în care se odihnea Fiul lui Dumnezeu? Dar Fiul lui Dumnezeu este văzut în umanitatea Lui și doarme. Ei bine, ce importanță are, ținând cont că este Fiul lui Dumnezeu! Acțiunea adversarului ridicând furtuna în timp ce El doarme este într-adevăr o provocare pe care o lansează. Cu toate acestea, până atunci ucenicii nu au înțeles aceste lucruri decât de o manieră foarte obscură – și nici măcar aceasta nu este sigur. În consecință, sunt plini de teamă, pentru că resursele lor în arta navigației sunt epuizate. Și îl trezesc cu un strigăt de necredință care este un afront la bunătatea și dragostea Lui, deși, mărturisind o oarecare credință în puterea Sa.

Domnul Se scoală imediat în măreția puterii Lui. Mustră vântul, care este instrumentul cel mai direct al lui Satan. Spune mării să facă liniște și să tacă, și ea ascultă. Cum câinele de vânatoare zgomotos se culcă smerit la vocea stăpânului său, la fel, marea se culcă la picioarele Sale. El este Stăpânul absolut al situației.

După ce a mustrat astfel forțele naturii și puterea care se ascunde în spatele lor, Isus Se întoarce către ucenici pentru a le adresa reproșuri blânde. Credința are o viziune spirituală a lucrurilor și, până atunci, ochii lor de-abia se deschiseseră pentru a discerne cine era El. Dacă ar fi înțeles chiar și puțin care era gloria Lui personală, nu ar fi fost atât de temători. După ce au fost martorii desfășurării puterii Lui, sunt încă temători și încă se întreabă ce fel de Om este. Un om care poate porunci vânturilor și mării și poate să le supună voii sale, evident nu este un om obișnuit. Dar cine este El? Iată întrebarea.

Nici un ucenic nu poate înainta pentru a sluji, atât timp cât nu a răspuns la această întrebare odată pentru totdeauna în sufletul lui. Iată de ce, înainte de a-i trimite, Isus trebuie să prezinte alte mărturii ale puterii și harului Său înaintea ochilor lor, cum ne este relatat în capitolul 5.

Și noi, în zilele noastre, trebuie să fim pe deplin încredințați că știm cine este El înainte de a încerca să-L slujim. Această întrebare: „Cine este deci Acesta?” (v. 41) este o întrebare care într-adevăr cere atenția noastră. Atât timp cât nu vom putea să răspundem la ea cum se cuvine și în mod foarte clar, trebuie să stăm liniștiți.

„Cine deci este Acesta?” Când credința a fost adusă la o convingere deplină răspunzând la această întrebare care îl privește pe Domnul Isus, aceasta antrenează siguranța care trebuie să fie în mod necesar, chiar să răspundă la orice circumstanță dificilă. Totuși, în ciuda a orice, este bine pentru ucenic de a-L vedea cu adevărat având de-a face cu oamenii și cu grijile pe care le cunosc din cauza păcatului, în harul Său care eliberează. În acest capitol, îl vedem pe Domnul care își arată puterea și, chiar prin aceasta, continuă formarea ucenicilor Săi. Această formare poate fi și a noastră parcurgând relatarea care ne este dată.

În timpul traversării lacului puterea lui Satan a fost la lucru, ascunsă în spatele furiei furtunii; la sosirea pe celălalt mal, ea devine cu totul evidentă în omul posedat de un duh necurat. După ce a cunoscut înfrângerea în lucrările lui cele mai secrete, adversarul lansează în mod deschis o provocare fără a pierde timpul, pentru că acest om îl întâlnește imediat pe Isus în clipa când Acesta debarcă. Este un fel de încercare-test. Diavolul a făcut din acest biet nefericit o fortăreață în care speră să reziste cu orice preț și, în această fortăreață, a aruncat o întreagă legiune de demoni. Dacă vreodată a fost un om care a fost menținut iremediabil captiv de puterile întinericului, el este. În istoria lui,

vedem reflectarea condiției în care s-a cufundat omenirea, sub puterea lui Satan.

„Își avea locuința în morminte” (v. 3), și oamenii de astăzi locuiesc într-o lume care devine din ce în ce mai mult un vast cimitir, pe măsură ce o generație după alta dispare în moarte. Atunci „nimeni nu putea să-l lege” (v. 3), pentru că adeseori încercaseră cu obezi și lanțuri, dar în zadar. Nici nu putea fi vorba de a-l stăpâni. Astfel astăzi nu lipsesc mișcări, metode care au ca țel de a înfrâna înclinațiile rele ale omului, de a reprimă acțiunile cele mai violente și de a supune această lume pentru a o face plăcută și pentru a face ca în ea să domnească ordinea. Dar nimic nu funcționează.

Atunci, cu acest demonizat, s-a încercat altceva. Și dacă i s-ar schimba natura? Se spun totuși că „nimeni nu putea să-l stăpânească” (v. 4). De aceea, această idee s-a revelat inutilă și întotdeauna a fost astfel. Nu este mai mult în puterea oamenilor de a-și schimba natura decât a-i pune frâu și a o împiedica să acționeze, „Gândirea cărnii... nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate” (Romani 8:7). De aceea nu poate fi constrânsă. Se mai spune: „Ce este născut din carne, este carne” (Ioan 3:6), oricare ar fi tentativele pentru a o ameliora. De aceea nici nu se pune problema de a o modifica sau schimba. „Și tot timpul, noapte și zi, era în morminte și în munți”(v. 5), întotdeauna agitat, strigând, întotdeauna nefericit, tăindu-se cu pietre, distrugându-se el însuși în nebunia lui. Ce tablou! Și trebuie să adăugăm, ce tablou caracteristic al omului sub puterea lui Satan! Era un caz excepțional, este adevărat. Influența lui asupra majorității oamenilor se face într-o manieră mai blândă și simptomele sunt într-adevăr mai puțin pronunțate. Ele sunt totuși acolo. Se poate auzi strigătul omenirii, când oamenii își fac rău lor înșile prin păcatele lor.

Când omul vorbește, cuvintele se formează pe buzele lui, dar mintea care este în spatele lor este cea a demonilor care îl controlează. Ei știau ce fel de Om era Domnul, chiar dacă alții nu știau. Pe de altă parte, nu știau deloc cum era întocmai slujba Lui. Într-adevăr, va fi un ceas când Domnul îi va da pe acești demoni cu Satan, stăpânul lor, chinurilor, dar nu aceasta era slujba Sa în acel moment. Și mai puțin era aceasta slujba Sa față de oameni. Demonizatului, Isus vine să-i aducă nu chinuri, ci eliberare.

Domnul a poruncit demonilor să iasă, și ei știu că nu se pot împotrivi. Sunt în prezența Celui Atotputernic și sunt obligați să facă ce li se poruncește. Trebuie chiar să ceară permisiunea să intre în porcii care pășteau nu departe de acolo. Porcii, animale necurate după lege, nu ar fi trebuit să se găsească acolo. Duhurile, fiind de asemenea necurate, există afinitate între ele și porci, afinitate care are consecințe mortale pentru aceste animale. Demonii l-au adus pe om la autodistrugere servindu-se de pietre ascuțite; cu porcii, influența este imediată și completă. Omul este eliberat, porcii sunt distruși.

Rezultatul, în ceea ce-l privește pe omul însuși, este minunat. Rătăcirile lui neîncetate iau sfârșit, căci stă așezat. Altădată nu purta veșminte, cum ne spune Luca. Acum este „îmbrăcat”. Halucinațiile lui au încetat, pentru că este „întreg la minte” (v.15). Aplicația care se poate face din toate acestea pentru evanghelizare este cu totul evidentă.

Rezultatul, în ceea ce privește oamenii ținutului, este totuși cu totul tragic. Ei arată o stare de spirit care ne face să ne îndoim de bunul lor simț, deși nici un demon nu a intrat în ei. Nu au nici o înțelegere sau justă apreciere a lui Hristos. În revanșă, se acomodează foarte bine cu prezența porcilor. Dacă prezența lui Isus înseamnă pierderea porcilor, atunci preferă să se lipsească de ea, chiar dacă această prezență face să dispară un demonizat furios. Și iată-i că Îl roagă să plece din ținutul lor.

Domnul ascultă dorința lor și pleacă. Toate acestea sunt într-adevăr o mare tragedie, chiar dacă ei nu-și dau seama în acel moment. Va urma o tragedie și mai mare: Fiul lui Dumnezeu va fi alungat din această lume; și consecința sunt nouăsprezece secole pline de rău de orice fel. Plecarea Domnului a creat o nouă situație pentru omul care tocmai fusese eliberat de demoni. Natural el dorește prezența Eliberatorului său, dar află că, pentru moment trebuie să rămână la locul unde îl lasă absența lui Isus și să aducă mărturie pentru El, îndeosebi la ai săi.

Poziția noastră de astăzi este cu totul asemănătoare. În curând vom fi cu Isus, dar în prezent se cuvine să aducem mărturie pentru Domnul acolo unde El nu este. Și noi putem povesti la ai noștri ce lucruri mari a făcut Domnul pentru noi.

După ce a traversat din nou lacul, Domnul Se găsește imediat în prezența altor cazuri de mizerie omenească. În drum spre casa lui Iair, unde este culcată fiica sa care e la capătul vieții, este oprit de o femeie care are o scurgere de sânge. Răul ei durează de doisprezece ani și scapă complet competenței medicilor. Cazul ei este disperat, la fel cum era cel al demonizatului. El era iremediabil captiv al unei mulțimi de demoni, ea era captivă unei maladii incurabile. Din nou, putem vedea aici o analogie cu starea spirituală a omenirii, și în particular cu eforturile unui suflet trezit, cum ne este descris în Romani 7.

Multe lupte, multe eforturi sincere, dar nici o ușurare ca rezultat; mai degrabă o agravare a stării bolnavei care va descrie cazul care ne este prezentat aici, până ce sufletul ajunge la capătul căutărilor sale și, după ce a cheltuit totul, aude vorbindu-se de Isus. Atunci, când a încetat orice efort pentru a obține o ameliorare și a venit la Isus, El se descoperă a fi marele Eliberator.

În cazul demonizatului, nu putem să vorbim cu adevărat de credință, pentru că era complet stăpânit de demoni. În cazul femeii putem vorbi doar de o credință care este nedesăvârșită. Are încredere în puterea lui Isus, putere atât de mare încât chiar și veșmintele Sale o transmit. Totuși ea se îndoiește de a putea ajunge până la El. Mulțimile care se îmbulzesc o împiedică și ea nu-și dă seama până la ce punct El, Slujitorul desăvârșit, este la dispoziția tuturor celor care au nevoie de El. Cu toate acestea, vindecarea de care are nevoie, o primește în ciuda a orice. Accesul de care are nevoie este făcut posibil și binecuvântarea îi este adusă. Satisfăcută de această binecuvântare, s-ar fi îndepărtat în grabă.

Dar nu trebuie să fie astfel. Și ea trebuie să mărturisească despre ce a făcut puterea lui Isus, și prin aceasta trebuie să primească o altă binecuvântare pentru ea însăși. Modul pe care Domnul nostru îl are de a acționa față de ea este plin de învățătura spirituală. Deplina cunoaștere pe care Isus o are despre toate lucrurile este revelată. Știe că a ieșit o putere din El și că cineva s-a atins de hainele Lui. A pus întrebarea, dar cunoaște răspunsul, pentru că Se întoarce pentru a o vedea pe „aceea” care a făcut aceasta. Întrebarea lui revelează și faptul că mulți L-au atins în multe feluri; totuși nimeni altcineva nu a făcut să iasă putere din El atingându-L. De ce aceasta? Pentru că dintre toți, numai ea a făcut-o în conștiința nevoilor ei și cu credință. Când aceste două lucruri sunt prezente, nu suntem în zadar în contact cu Isus. Unui mare număr dintre noi, ne-ar plăcea să fim ca această femeie și am dori să primim binecuvântarea, fără a recunoaște public pe Cel care ne-a binecuvântat. Nu trebuie să fie astfel. Domnul merită să mărturisim adevărul și să facem cunoscut harul Său care mântuiește. De când

puterea a ieșit din El pentru eliberarea noastră vine pentru noi clipa de a aduce mărturie. Și cum omul a trebuit să meargă în casa lui la ai lui, femeia trebuie să îngenuncheze la picioarele Lui în public. Amândoi au adus mărturie și, să observăm, cu totul diferit de ceea ce ne-am fi putut aștepta. Cea mai mare parte dintre oameni ar găsi poate că a aduce mărturie la sine acasă este dificil.

Pentru femeii ar însemna mai degrabă să aducă mărturie în public. Omul a trebuit să vorbească acasă și femeia în prezența mulțimii. Cu toate acestea, nu mulțimii s-a adresat ea, ci Lui.

Ca rod al mărturisirii ei, femeia însăși primește o altă binecuvântare: primește siguranța definitivă, prin cuvântul Domnului, că vindecarea ei este deplină și completă. Cu câteva minute mai înainte, a simțit în trupul ei că era vindecată, și apoi declară tot adevărul, știind ce i se întâmplase. Era foarte bine, dar nu pe deplin suficient. Dacă Domnul i-ar fi îngăduit să plece pur și simplu cu sentimentele ei bune și cu această cunoștință a ceea ce i se întâmplase, ar fi putut cădea pradă multor îndoieli și multor temeri în zilele următoare. Cea mai mică senzație de rău ar fi făcut să se nască neliniștea cu privire la o eventuală recădere, dar în acest caz primește cuvântul definitiv al lui Isus: „Fii vindecată de boala ta” (v. 34). Iată ce reglează tot, cuvântul Lui era mult mai sigur decât sentimentele ei.

La fel este pentru noi: ceva a fost cu adevărat împlinit în noi de Duhul lui Dumnezeu la convertire, și noi o știm, și sentimentele noastre pot fi sentimente de fericire. Dar cu toate acestea, nu există o bază solidă pe care se poate întemeia siguranța noastră, nici în sentimente, nici în ce a fost făcut în noi. Baza sigură pentru siguranță se găsește în Cuvântul Domnului. Numeroși sunt cei cărora astăzi le lipsește siguranța, pur și simplu pentru că au comis eroarea pe care această femeie a fost pe punctul să o comită: nu l-au mărturisit niciodată cu adevărat pe Hristos și nu au recunoscut ce îi datorau. Dacă acceptă să repare această greșeală, cum a făcut această femeie, Cuvântul Său le-ar da siguranță deplină.

Chiar în clipa când femeia este eliberată, cazul fiicei lui Iair devine mai critic. Sosește vestea morții ei, și cei care au trimis mesajul, admiteau că boala poate dispărea în fața puterii lui Isus, dar consideră că moartea este un domeniu care îi scapă. L-am văzut pe Isus triumfând asupra demonilor și a bolii, chiar când victimele nu se puteau baza pe nici un ajutor omenesc. Moartea este, dintre toate lucrurile, cel iremediabil. Isus o poate birui? Poate și aceasta face. Felul în care susține credința oscilantă a conducătorului sinagogii, este foarte frumos. Iair fusese cu totul încrezător că Isus putea vindeca, dar acum este vorba de moarte. Este marea punere la încercare a credinței sale și de asemenea a puterii lui Isus. „Nu te teme, crede numai” (v. 36) este cuvântul care vine de la El. Credința în Isus va îndepărta teama morții pentru noi ca și pentru acest om.

Moartea nu era decât un somn pentru Isus; cu toate acestea, bocitoarele profesionale râd de El în necredința lor. Le dă afară și, în prezența părinților și a aceluia dintre ucenici care sunt cu El, aduce copilul la viață. Astfel, pentru a treia oară în acest capitol, eliberarea este adusă cuiva al cărui caz este disperat din punct de vedere omenesc.

Dar începutul versetului 43 se opune complet versetelor 19 și 33. De această dată nu trebuie să fie mărturie. Aceasta se explică, noi credem, prin necredința disprețuitoare care tocmai s-a arătat. În același timp, Domnul arată cea mai mare grijă pentru nevoile de hrană ale copilului. La fel cum a arătat pentru nevoile spirituale ale lui Iair cu câteva clipe mai devreme. Isus Se gândea totodată la trupul ei și la credința lui.

După aceste lucruri, părăsind malul mării, Isus merge în regiunea unde Și-a petrecut copilăria. Cum învăța în sinagogă, cuvintele Lui uimesc pe cei de față. Ei recunosc perfect înțelepciunea învățăturilor Sale, și puterea faptelor Sale, și totuși aceasta nu produce nici o convingere, nici o credință în inima lor. Îl cunosc pe El și pe rudele Lui după carne (a se citi v. 3), și aceasta nu face decât să-i orbească privitor la identitatea Lui reală. Nu îl insultă prin felul în care își exprimă necredința, dar această nu este mai puțin necredință pură, și este atât de mare încât El se miră.

Ideea pe care și-o fac despre Isus este exact cea a unitarienilor moderni. Sunt deplin convingeți de umanitatea lui Isus pentru că îl cunosc bine originile după carne. O văd atât de clar, încât aceasta îi face orbi la tot ce este dincolo de aceasta, și sunt scandalizați de El. Unitarianul vede numai umanitatea lui Isus, dar nimic dincolo de aceasta. Noi vedem unamintea Lui la fel de clar ca unitarianul, dar dincolo de ea, vedem divinitatea Sa. Nu ne tulbură că nu putem înțelege din punct de vedere intelectual cum se pot găsi în El cele două lucruri. Știind că mintea noastră este mărginită, sperăm să explicăm ce comportă infinitul. Dacă am putea înțelege și explica, am ști că ce pricepem astfel, nu este esența divină.

Ca urmare a acestei necredințe, „n-a putut să facă nici o lucrare de putere acolo” (v. 5), decât să vindece câțiva bolnavi care, evident, aveau credință în El. Aceasta subliniază ceea ce tocmai am remarcat cu privire la versetul 53 din capitolul 5. La fel cum în prezența necredinței grosolane și batjocoritoare, Domnul a retras orice mărturie pentru El, la fel, în prezența compatrioților Săi necredincioși, nu face nici o lucrare de putere. Ori am putea fi îndemnați să gândim că ar fi trebuit să acționeze cu totul diferit. Dar Scripturile par să arate într-adevăr că, atunci când necredința se ridică la înălțimea batjocorii, mărturia se oprește. A se vedea Ieremia 15:17; Fapte 13:41; Fapte 17:32 până la primul verset din capitolul 18. Este la fel de evident că dacă Isus din Nazaret era „adeverit de Dumnezeu... prin lucrări de putere și minuni și semne” (Fapte 2:22), totuși scopul principal nu era să convingă necredința încăpățânată, ci să încurajeze și să întărească acea credință care era slabă. Vedem în Ioan 2:23-25 că atunci când lucrările de putere ale lui Isus produceau convingerea intelectuală la anumiți oameni, El Însuși nu Se încredea în convingerea produsă astfel. De acolo vine faptul că nu face mari lucrări de putere în ținutul Nazaretului. Nu „poate” să facă. Este limitat de considerații morale și nu fizice. În asemenea circumstanțe, nu se cuvenea să fie miracole, după căile lui Dumnezeu și Isus era slujitorul voii lui Dumnezeu.

Dar se cuvenea, era să dea cu credincioșie o mărturie clară, și atunci străbătea „satele din jur, învățându-i” (v. 6). O mare desfășurare de lucrări de putere ar fi putut produce o schimbare în sentimente și o convingere intelectuală care nu ar fi fost de nici un folos. Învățătura susținută a Cuvântului înseamnă semănarea seminței, și din aceasta va fi rod care ar face să merite osteneala, cum am văzut.

Aceasta ne duce la versetul 7 din acest capitol, unde citim că cei doisprezece sunt trimiși pentru prima lor misiune. Perioada de ucenicie este acum terminată. Au ascultat, așa cum sunt date în capitolul 4, instrucțiunile Domnului, și au fost martori ai puterii Lui așa cum se arată în capitolul 5. Avuseseră de asemenea această ilustrare frapantă a locului pe care trebuie să-l ocupe lucrările de putere, și a faptului că, dacă sunt momente în care ele nu se cuvin, învățătura și predica Cuvântului lui Dumnezeu sunt întotdeauna potrivite.

Nu se văd deloc în zilele noastre lucrări de putere și semne demne de acest nume; dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne. Să fim recunoscători că acest Cuvânt este întotdeauna potrivit, și să fim sânguincioși în a-l semăna.

Trimiterea celor doisprezece este începutul unei prelungiri a slujirii și a slujbei Domnului. Până atunci, totul intrase în propriile Lui mâini, cu ucenicii ca spectatori. Acum trebuiau să lucreze în Numele Lui. Domnul singur poate răspunde la toate. Ei nu pot răspunde la toate; de aceea trebuie să meargă câte doi. Există ajutor și curaj în faptul că sunt doi, pentru că tocmai acolo unde unul este slab, celălalt poate fi tare, și Cel care îi trimisese știa exact cum să le găsească perechea. A fi doi este util îndeosebi în lucrarea misionară; și astfel în Fapte îl vedem pe Pavel care lucrează după această instrucțiune a Domnului. Slujba este o lucrare individuală, este adevărat, dar chiar și astăzi facem bine să considerăm la justa sa valoare comuniunea în slujire. „Noi suntem împreună lucrători ai lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9).

Înainte de plecarea lor, le este dată putere sau autoritate peste toată puterea lui Satan. Le este poruncit de asemenea să se lipsească și de ce pare în mod normal necesar călătoriilor din acea vreme. Mai mult, mesajul lor le este dat. La fel cum Învățătorul lor predicase pocăința în vederea Împărăției (a se vedea capitolul 1:15), și ei trebuiau să o predice.

Cei care slujesc astăzi nu sunt trimiși de un Hristos care este pe pământ, ci de un Hristos care este în cer, și aceasta aduce anumite modificări. Mesajul nostru se raportează în mod esențial la moartea, învierea și gloria lui Hristos, în timp ce al lor, chiar în natura lucrurilor, nu se putea raporta la ele. Puneau deoparte ce este necesar călătoriilor, dat fiind că îl reprezentau pe Mesia pe pământ, care nu avea nimic, dar era cu totul capabil să-i susțină. Noi urmăm un Hristos care a fost înălțat în glorie, și în general puterea Lui se exercită pentru a-Și elibera slujitorii de orice dependență de sprijin de ordin spiritual, mai degrabă decât de ordin material. Totuși putem cu siguranță să fim mângâiați la gândul că nu-Și trimite slujitorii fără a le da putere pentru slujba care le este pusă înainte. Dacă suntem chemați să scoatem demoni, ne dă puterea să o facem. Și dacă slujba noastră nu constă în aceasta, ci în altceva, ne va fi dată de asemenea puterea de a răspunde la ea.

Ei, ca noi înșine, trebuie să fie caracterizați de cea mai mare simplitate. Nu este vorba să alerge ici și colo, din casă în casă pentru a căuta ceva mai bun. Ei sunt reprezentanții Lui. El lucra prin procură prin intermediul lor; în consecință, a-i respinge, însemna a-L respinge pe El. Cei care îl slujesc astăzi nu sunt apostoli, și totuși, într-o măsură mai mică, același lucru fără îndoială rămâne adevărat. Mesajul lui Dumnezeu nu este mai puțin mesajul Lui, chiar dacă este dat prin buze care arată slăbiciunea.

Slujba lor, fie pentru a predica, a alunga demonii sau a vindeca, produce un asemenea efect încât Numele Lui, și nu al lor, este făcut cunoscut, și chiar Irod aude vorbindu-se de faima Lui. Acest împărat mizerabil avea o conștiință atât de rea, încât crede imediat că Ioan Botezătorul, victima lui, a înviat. Alții cred că Hristos este Ilie, sau unul dintre profeții de altădată. Nimeni nu știe, printru că nimeni nu are idee că Dumnezeu poate face un lucru nou. În acel moment, Marcu face o mică digresiune pentru a ne povesti, în versetele 17-28, cum Ioan a fost omorât la ordinul unei femei răzbunătoare. Oricât de rău era, Irod avea o conștiință care îi vorbea, și vedem viclenia magistrală prin care diavolul pune stăpânire pe el. Cursa este întinsă prin intermediul unei tinere femei frumoase la chip și trup, de o femeie mai în vârstă, seducătoare, care visează la răzbunare, ca și de o vanitate stupidă care face ca acest împărat nefericit să facă mai mult caz de jurământul său decât de legea lui Dumnezeu. Astfel, acest om vanitos și senzual este, fără să-și dea seama, împins până la crimă, având ca sfârșit judecata eternă. Conștiința lui indispusă nu face să se nască decât temeri superstițioase.

În versetul 29, Marcu raportează pur și simplu că ucenicii lui Ioan au pus într-un mormânt trupul său executat. Nu adaugă ca Matei că „au dat de știre lui Isus” (Matei 14:12). El continuă relatând întoarcerea ucenicilor din călătoria lor, povestind Învățătorului lor tot ce făcuseră și tot ce învățaseră pe alții. Atunci Domnul îi face să vină deoparte într-un loc pustiu, pentru ca, departe de mulțimea și de slujba care i-a preocupat, să petreacă un moment de liniște în prezența Sa. Este instructiv de remarcat că pasajul lui Matei lasă foarte puțin de presupus că ucenicii lui Ioan, întristați, au ajuns de asemenea exact în același moment.

Să nu uităm niciodată că o perioadă de odihnă în prezența Domnului, departe de oameni, este necesară după o perioadă în care am fost ocupați cu slujirea. Ucenicii lui Ioan s-au întors din trista lor slujire, întristați, cu inima grea. Ce doisprezece s-au întors din întâlnirile lor triumfătoare cu puterea demonilor și a bolii, și probabil foarte încântați de succes. Și unii și ceilalți au nevoie de pacea pe care o aduce prezența Domnului, care este la fel de bună pentru a se revela inimilor abătute, ca și pentru a pune frâu unui entuziasm exagerat. Totuși această perioadă de calm nu este decât de scurtă durată, pentru că oamenii îl caută pe Domnul în mijlocul mulțimii, și El nu vrea să Se ascundă de ei. Inima marelui Slujitor se descoperă în mod foarte fumos în versetul 34, unde ni se spune că „l s-a făcut milă de ei”. A-i vedea „ca niște oi fără păstor” făcea să se nască în El doar compasiune, și nu, precum atât de des în cazul nostru, sentimente de împotrivire sau de dispreț. Este mișcat de compasiunea pe care o simțea. Iată ceea ce este minunat.

Compasiunea Lui îl împinge să acționeze în două domenii diferite. Mai întâi să Se ocupe de ei cu privire la lucrurile spirituale, apoi să Se îngrijească de nevoile trupurilor lor. Remarcați ordinea: ce este spiritual vine în primul rând. „A început să-i învețe multe” (v. 34), deși nu ni se relatează ce a spus. Apoi, cum a venit seara, le potolește foamea. După acest exemplu, cum trebuie acționat? Dacă oamenii au nevoie materiale, este bine să ne îngrijim de ele, după puterea noastră. Dar să dăm întotdeauna prioritate Cuvântului lui Dumnezeu. Nevoile trupului nu trebuie niciodată să aibă întâietate asupra nevoilor sufletului, în slujirea noastră.

Hrănind pe cei cinci mii, Domnul îi pune mai întâi la încercare pe ucenici. Ce înțeleseseră despre puterea pe care o avea de a răspunde tuturor nevoilor? Foarte puțin, se pare, pentru că răspunzând la cuvintele Lui: „Dați-le voi să mănânce” (v. 37), se gândesc doar la resursele omenești și la bani. Dar resursele de ordin omenesc nu sunt deloc neglijate. Sunt foarte insignifiante, dar Domnul face astfel încât puterea Sa să se desfășoare în ele. Ar fi putut schimba pietrele în pâine sau, ce-i drept, să facă pâine din nimic, dar felul Lui de a face este de a folosi cele cinci pâini și cei doi pești.

Lucrarea Lui s-a continuat exact în același fel în toată epoca actuală. Slujitorii Lui au anumite lucruri mici pe care Lui îi place să le folosească. Și în plus folosește dărnicia în mod foarte ordonat, oamenii fiind așezați în rânduri de câte o sută și de câte cincizeci, și îi folosește pe ucenicii Săi la această lucrare. Picioarele și mâinile care aduc oamenilor mâncarea sunt cele ale ucenicilor. Astăzi picioarele și mâinile slujitorilor sunt folosite, mintea și gura lor sunt puse la dispoziția Sa pentru ca pâinea vieții să ajungă la cei în nevoie. Dar puterea care produce rezultate este în întregime a Sa. Chiar slăbiciunea instrumentelor folosite face aceasta clar.

Ca Slujitor desăvârșit, Isus avea grija să lege de cer tot ceea ce făcea. Înainte ca lucrarea Sa de putere să aibă loc, ridică ochii spre cer și aduce mulțumiri. Prin aceasta gândurile mulțimii sunt îndreptate spre Dumnezeu, sursa a toate, mai degrabă decât spre El, Slujitorul lui Dumnezeu pe pământ. Un cuvânt pentru noi conținând un principiu asemănător se găsește în 1 Petru 4:11. Slujitorul care împarte hrana spirituală trebuie să o dea ca venind de la Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu să fie glorificat în ea și nu slujitorul.

Putem de asemenea să fim încurajați de faptul că, atunci când această mulțime mare este hrănită, le rămâne mult mai mult decât puținul cu care au început. Resursele divine sunt inepuizabile și slujitorul care se bazează pe Stăpânul său, nu va duce niciodată lipsă. Din acest punct de vedere, există o asemănare foarte fericită între pâinile și peștii puși în mâinile ucenicilor, și Biblia pusă în mâinile ucenicilor de astăzi.

După ce a hrănit mulțimea, Domnul îi trimite imediat pe ucenicii Săi de cealaltă parte a lacului și Se consacră rugăciunii. Nu numai că lega totul de cer aducând mulțumiri în prezența oamenilor, ci păstra întotdeauna legătura pentru El Însuși ca Slujitor al voii divine. Din Ioan 6 aflăm că în acest moment poporul este foarte entuziasmat și L-ar fi făcut cu forța Împărat. Ucenicii s-ar fi putut lăsa prinși în cursă, dar nu Isus. Traversarea mării furnizează ucenicilor o nouă dovadă a identității Învățătorului lor. Vântul împotriva se opune înaintării lor, și ei înaintează cu greutate și încet. Din nou El Se arată mai presus de vânt și de valuri, umblând pe mare și putând trece pe lângă ei. Cuvintele Lui le liniștește spaimele, și prezența Lui în barcă pune capăt furtunii; și orice s-ar întâmpla, sensul profund al acestor lucruri le scapă. Inimile lor nu erau încă pregătite să-L înțeleagă. Cu toate acestea, oamenii în general învățaseră să-L recunoască pe Domnul și puterea Sa. O mulțime de nevoi îi sunt prezentate, și El răspunde cu un belșug de har.

Începând acest capitol, vedem manifestându-se din nou opoziția conducătorilor religioși. Ucenicii, prinși de lucrare, cum ne-a spus versetul 31 din capitolul precedent, nu respectau anumite spălări tradiționale, ceea ce îi irita pe fariseii care arătau un atașament riguros față de tradiția bătrânilor. Domnul primește provocarea în contul ucenicilor și răspunde scoțând la iveală, mergând în profunzimea lucrurilor, poziția fariseică. Erau niște fățarnici, și El le-o spune.

Esența fățarniciei lor era că se lăudau cu un cult constând din rituri exterioare, în timp ce în interior inima lor era complet înstrăinată. Nimic nu contează pentru Dumnezeu dacă inima nu este dreaptă.

Apoi, împlinindu-și ceremoniile religioase, puneau deoparte porunca lui Dumnezeu pentru a o înlocui cu propria lor tradiție. Domnul nu face doar să afirme aceasta, ci dă dovada luând ca exemplu felul în care puneau deoparte a cincea poruncă prin regulile lor privind „corbanul”, adică lucrurile consacrate slujirii lui Dumnezeu. Sub pretextul de „corban”, nu doar un iudeu se debarasa de toate datoriile legitime față de părinții săi bătrâni și săraci. Și făcea aceasta cu o aparență de sfințenie, pentru că nu era aparent mai multă evlavie în a consacra lucruri lui Dumnezeu mai degrabă decât părinților săi?

Lucrurile înțelese prin „corban” nu erau lucruri pe care le cerea Dumnezeu. Dacă ar fi fost astfel, aceste cerințe ar fi trebuit să aibă întâietate. Erau lucruri care puteau fi consacrate lui Dumnezeu dacă se voia, în timp ce porunca de a avea grijă de tatăl său și de mama sa, era o poruncă formală. Tradiția fariseică permitea unui om să folosească o poruncă facultativă pentru a evita să respecte o poruncă formală. Puteau într-adevăr să încerce să-și justifice tradiția cu argumente înșelătoare care aveau o aparență de evlavie, dar Domnul îi acuza de anularea Cuvântului lui Dumnezeu. Ceea ce este scris în Exod 20:12 era, pentru Isus, „Cuvântul lui Dumnezeu”. Nu există în acest pasaj nici o justificare pentru această religiozitate care se ocupă de fleacuri, care refuză titlul de „Cuvântul lui Dumnezeu”, Cuvântul scris.

Credem că suntem îndreptățiți să spunem că orice tradiție omenească în lucrurile lui Dumnezeu merge în cele din urmă în sens opus față de ceea ce învață Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care sunt la originea tradiției nu au probabil o asemenea gândire, ci duhul răului, care conduce toate acestea și care se află în spate, care are tocmai această intenție.

După ce i-a demascat pe farisei ca fiind oameni a căror inimă era departe de Dumnezeu și care au îndrăznit să anuleze Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul cheamă mulțimea și proclamă public adevărul care taie din rădăcină orice pretenție religioasă. Omul nu este înșelător de contactul cu lucrurile exterioare, ci în el însuși locuiește ceea ce-l întinează. Cuvânt dur acesta, și nu numai cei care au urechi de auzit, îl vor primi.

Ucenicii L-au întrebat despre aceasta în particular și, din versetul 18 la versetul 23, avem explicația. Omul este corupt în natura sa. Chiar ce vine din inima lui îl întinează. Din inima lui vin gândurile rele care devin tot felul de fapte rele. Este actul de acuzare cel mai teribil care a fost rostit vreodată împotriva naturii umane. Deloc uimitor că inima fariseului este departe de Dumnezeu, dar ce lucru teribil că oamenii, cu o astfel de inimă, declară că se apropie de Dumnezeu și îl adoră!

Aceste cuvinte pătrunzătoare ale Domnului nostru taie din rădăcină orice mândrie omenească, și arată puțină valoare a tuturor demersurilor omului pe plan religios ca și pe plan politic, când nu se ocupă decât de lucruri exterioare și lasă inima omului așa cum este.

Ucenicii nu înțelegeau încă aceste lucruri decât cu greu, și experiența ne va arăta, creștinii mărturisitori sunt foarte înceteți în a le accepta și a le înțelege în zilele noastre. Dar nu vom merge prea departe, dacă nu le înțelegem cu adevărat.

Totuși, este un lucru să descoperi inima omului, dar mai trebuie altceva, trebuie să cunoști ce este inima lui Dumnezeu. Este ceea ce face Domnul, cum arată restul capitolului.

Se duce chiar la granițele acelei țări care adăpostea atâta fățarnicie, și acolo intră în contact cu o biată femeie dintre națiuni, care avea nevoie cea mai mare. Renumele Domnului ajunsese la urechile ei și nu vrea să se vadă lovindu-se de un refuz. Totuși Domnul pune la încercare prin mica Lui parabolă despre pâinea copiilor și căței. Răspunsul ei: „Da, Doamne, dar și căței de sub masă mănâncă din firimiturile copiilor” (v. 28), este din fericire lipsită de fățarnicie. De fapt ea spune: Da, Doamne, este adevărat că nu sunt un copil al Împărăției, ci un biet câine al națiunilor, fără nici un drept de valorificat; totuși, am încredere că există destulă putere în Dumnezeu, și destulă bunătate în inima Sa, pentru a hrăni un biet câine ca mine.

Iată credința. Matei, într-adevăr, ne spune că Domnul a numit-o o mare credință, și ea îl bucură. Ea aduce acestei femei tot ce dorește inima ei. Fiica ei este eliberată. Cât de mare este contrastul dintre inima lui Dumnezeu și inima omului! Una plină de bunătate și de har, cealaltă

plină de toate felurile de rău. Ce ferice de noi când, în loc să întreținem fățărnicia, suntem caracterizați de dreptate și de credință.

În versetul 31, Isus Se întoarce din nou către ținuturile Mării Galileii, pentru a întâlni acolo un om care este surdomut, condiția care, în mod uimitor, simboliza starea în care se găseau iudeii. Biata femeie dintre națiuni a avut urechi de auzit, și în consecință limba ei s-a dezlegat, și a putut rosti cuvinte de credință; dar ei sunt surzi, și nu au nimic de zis.

Vindecând acest om, Domnul împlinește anumite acțiuni care, fără nici o îndoială, au un sens simbolic. Îl ia deoparte, departe de mulțimi, pentru a Se ocupa de el în particular. Degetele Lui, simbol al acțiunii divine, îi ating urechile. Ce vine din gura Lui, atinge gura mutului. Astfel se împlinește lucrarea, și surdomutul aude și vorbește în același timp. Dacă există urechi care se deschid pentru a auzi glasul Domnului, acesta este rodul acțiunii divine care se face în taină. Și dacă o limbă poate rosti laudă lui Dumnezeu sau Cuvântul lui Dumnezeu, este pentru că ce vine din gura Lui a fost adus în contact cu a noastră.

Nu se spune nimic despre credința acestui om. Ce resimte, nu poate exprima, și alții l-au adus la Isus. Totuși un har deplin și fără rezervă vine în întâmpinarea lui. Încă o dată este un caz în care bunătatea inimii lui Dumnezeu este arătată prin Isus.

Evident mulțimea, într-o anumită măsură, este conștientă de aceasta, și în uimirea lor, ei mărturisesc: „Toate le face bine” (v. 37). În acest punct al povestirii, aceste cuvinte sunt cu atât mai frapante. Începutul capitolului ni-l descoperă pe om sub adevăratul lui caracter, și găsim că inima lui este o sursă de unde nu iese decât rău. Toate le face rău. Slujitorul desăvârșit descoperă bunătatea inimii lui Dumnezeu. Toate le face bine.

Câte motive avem și noi de a fi de acord cu acest verdict!

Când cei cinci mii au fost hrăniți, cum ne este relatat în capitolul 6, ucenicii au luat inițiativa atrăgând atenția Învățătorului lor despre nevoile mulțimilor. În această a doua ocazie, Domnul ia inițiativa și atrage ucenicilor atenția despre lipsa desăvârșită a mulțimilor, exprimându-și îndurarea și grija față de ele. Din nou, ca prima dată, ucenicii au doar omul în fața lor, și nu se gândesc decât la ce poate face el, ceea ce nu răspunde deloc situației. Nu învățaseră încă să măsoare dificultatea raportând-o la puterea Domnului lor.

De aceea, învățătura pe care o dăduse Isus hrănind o mare mulțime cu resurse materiale într-adevăr infime, este repetată. Sunt diferențe neînsemnate, în numărul de persoane, ca și în numărul de pâini și de pești folosiți, dar esențialul este că această lucrare de putere este o repetare a alteia, și încă o dată versetul 15 din Psalmul 132 este împlinit, în timp ce puterea lui Dumnezeu se arată înaintea ochilor lor.

După ce a hrănit mulțimea, Isus o trimite El Însuși, și imediat după, pleacă împreună cu ucenicii Săi pentru a ajunge de cealaltă parte a mării, ca data trecută. La sosirea Lui, vin anumiți farisei cu intenții ostile, cerând un semn din cer. De fapt, Isus tocmai a dat semne din cer impresionante, în prezența a mii de martori. Fariseii nu aveau nici o intenție de a-L urma, și deci nu fuseseră acolo pentru a vedea semnul ei înșși; cu toate acestea exista o mărturie suficientă, dacă vroiau să o asculte. Bineînțeles fapt este că, pe de o parte, nu aveau nici o dorință de a fi martori ai unui semn care autentifica pe Isus și misiunea Lui, și pe de altă parte, erau incapabili să vadă și să recunoască semnul când era arătat înaintea ochilor lor. Necredința lor deplină umple de întristare inima Domnului.

În versetul 34 din capitolul precedent, când era confruntat cu slăbiciunea omenească și cu infirmitatea trupească, Isus a suspinat. Aici, pus înaintea orbirii spirituale, suspină adânc în duhul Său. Infirmitatea spirituală este ceva mult mai grav decât infirmitatea trupească. Ei erau conducătorii orbi ai unei generații oarbe, și care bătând căutau un semn. Nici un semn nu le va fi dat, pentru că pentru orbi, semnele sunt inutile. Este ocazia în care, cum ni se relatează la începutul lui Matei 16, Domnul le spune că știau să deosebească înfățișarea cerului, dar nu și semnele timpurilor. Să nu lăsăm acest subiect ca și cum ar fi ceva care nu-i privește decât pe farisei; în principiu, ne privește și pe noi. De câte ori adevăratul credincios a fost tulburat și descurajat, crezând că Dumnezeu nu a vorbit, nu a lucrat, nu a răspuns, când în realitate a făcut-o; numai că nu am avut ochi de văzut. Poate am continuat să-L rugăm fierbinte să dea mai multă lumină, când în tot acel timp, tot ce trebuia erau câteva ferestre în casa noastră.

Mobilul care îi făcea să acționeze pe acești farisei era în întregime rău pentru că scopul lor era să-L ispitească. De aceea Domnul îi lasă brusc și ajunge din nou pe celălalt mal, pe care tocmai îl părăsise cu puțin timp înainte, și ucenicii nu au pâine. Astfel, pentru a treia oară, sunt în prezența problemei ridicate de cei cinci mii și cei patru mii care trebuiau hrăniți, dar la scară mică.

Vai, ucenicii nu înfruntă în tăria credinței o problemă relativ mică, nu mai mult decât au făcut-o când s-a pus într-o măsură mai mare. Până atunci ei de asemenea nu avuseseră ochi pentru a vedea puterea și gloria Învățătorului, cum fuseseră arătate de două ori în înmulțirea pâinilor și a peștilor. Credința adevărată are o viziune pătrunzătoare. Ar fi trebuit să priceapă cine era El, și atunci ar fi privit nu la bietele lor pâini și la bieții lor pești, ci la El, și toate greutățile s-ar fi evaporat. În micile crize care marchează propria noastră viață, prețuim noi mai mult decât ei?

Acuzația Domnului cu privire a aluatul fariseilor și la aluatul lui Irod nu ne este explicată aici ca în Matei, dar trebuie să notăm ce înseamnă ea. Isus face aluzie la doctrina acestor două fracțiuni, care lucra ca un aluat în cei care fuseseră puși sub influența uneia sau celeilalte. Aluatul fariseilor era fățărnicia, cel al irodienilor era o mondenitate extremă. În Matei citim ceea ce privește aluatul saducheilor, și era vorba de mândrie intelectuală care îi ducea la necredință raționalistă. Nimic nu orbește mai mult mintea și priceperea ca aceste trei feluri de aluat.

Orbul din Betsaida, despre care ni se vorbește în versetele 22-26, ilustrează întocmai starea ucenicilor în acel moment. Când orbul este adus la Domnul, Acesta îl ia de mână și îl duce afară din sat, depărtându-l de locuri frecventate de oameni, la fel cum înainte a întors spatele fariseilor, și celor care erau cu ei. În afara cetății, Domnul Se ocupă de el, făcându-și lucrarea în doi timpi. Este singura dată, după câte ne amintim, când a lucrat astfel. După ce l-a atins prima dată, orbul vede „oameni... ca niște copaci umblând” (v. 24). Vede, dar lucrurile sunt teribil de amestecate. Știe că obiectele pe care le vede sunt oameni, dar arată mult prea mari față de cum sunt în realitate. La fel era și cu ucenicii; omul avea prea mare importanță în ochii lor. Chiar când îl priveau pe Domnul Însuși, părea că, în ochii lor, umanitatea Sa eclipsa divinitatea Sa. Aveau nevoie, ca orbul, să fie atinși o a doua oară înainte de a vedea clar toate lucrurile. Prezența Fiului lui Dumnezeu printre ei, în carne și sânge, a fost această primă dată când au fost atinși și când prin urmare au început să vadă. După moartea, învierea și înălțarea Sa în glorie, Domnul i-a atins o a doua oară, turnând Duhul Său, cum ne este relatat în Fapte 2. Atunci au văzut toate clar. Ne putem

Într-adevăr ruga cu înflăcărare ca viziunea noastră spirituală să nu fie cea a unei vederi scurte și încețoșate, de teamă ca pomii mari pe care credem că-i vedem să nu se dovedească a fi doar oameni mici și lipsiți de putere care se umflă în pene. Putem cunoaște o asemenea stare, cum arată Epistola a doua a lui Petru. Și suntem de nescuzat, pentru că Duhul Sfânt a fost dat.

Orbul, odată vindecat, nu trebuia să intre în sat; în plus Domnul Însuși se retrage acum cu ucenicii Lui la Cezareea lui Filip, satul cel mai la miazănoapte la marginile țării, și foarte aproape de frontiera națiunilor. Este evident că începe să Se retragă și să retragă mărturia dată mesianității Lui, dinaintea acestor orbi și a conducătorilor lor și mai orbi. Aici ridică față de ucenicii Săi această chestiune de a ști cine era El. Oamenii înaintaseră diferite supoziții, dar toți își imaginau că era vreun profet de altădată, revenit la viață, pur și simplu un om, și nimeni nu se interesa destul de această chestiune pentru a găsi cu adevărat răspunsul.

Atunci Isus îi interpelează pe ucenicii Săi. Petru devine purtătorul lor de cuvânt și răspunde mărturisind că El este Mesia, dar aceasta provoacă doar un răspuns care probabil i-a uimit mult și care ne poate uimi și pe noi când îl citim astăzi. Le poruncește să nu spună nimănui că El este Mesia și începe să-i învețe despre respingerea, moartea și învierea Sa care trebuie să se întâmple în curând.

Orice măturie care l-a fost adusă ca Mesia pe pământ este acum retrasă în mod oficial. De acum înainte, El își acceptă moartea ca inevitabilă, și începe să îndrepte gândurile ucenicilor Săi spre ceea ce, în consecință, se va întâmpla. Aceasta este derularea obișnuită a lucrurilor pe plan omenesc, și aceasta nu contrazice, nici nu lovește partea divină. Știe de la început ce este înaintea Lui. Mai mult, ucenicii nu sunt încă deloc pregătiți pentru a aduce o măturie mai amplă, dacă ar fi fost nevoie. Petru, într-adevăr, are o anumită măsură de discernământ spiritual, pentru că tocmai l-a mărturisit pe Isus ca fiind Hristosul; cu toate acestea, afirmația că respingerea și moartea Sa se apropie, ridică în acest om chiar o protestare vehementă. Pentru aceasta, mintea lui Petru era condusă de Satan, și Domnul mustră acest duh al răului care era în spatele cuvintelor lui Petru. Gândurile lui Petru erau gândurile oamenilor, și de aceea el este întrutotul ca acel om despre care ne-a vorbit, și care îi vedea pe oameni ca niște copaci care umblă. Deși a recunoscut în Isus pe Hristosul, avea încă oameni în fața lui, și în aceasta, ceilalți ucenici nu valorau mai mult decât el. De aceea, cum putea el să meargă ca un martor eficient al lui Hristos pe care îl recunoștea? Nimic uimitor, la urma urmelor, că în acel moment Isus le-a poruncit ucenicilor Săi să nu vorbească de El nimănui.

Nu putem opri aici, fiecare dintre noi, pentru a înțelege că nu putem merge să dăm măturie eficient, dacă nu-l cunoaștem cu adevărat pe Cel pentru care depunem măturie, și dacă nu cunoaștem și nu înțelegem ce sunt împrejurările în care suntem chemați să depunem măturie.

În ultimele versete din capitolul nostru, în prezența mulțimii, Domnul începe să-i învețe pe ucenicii Săi consecințele care vor urma respingerii și morții Sale. Ucenicii se vedeau urmând un Mesia destinat să fie primit și glorificat pe pământ, dar realitatea era că avea să moară și să învieze, pentru a fi apoi glorificat în cer. Aceasta antrena o schimbare imensă în perspectivele lor despre viitorul imediat. Aceasta însemna a renunța la sine însuși, a-și lua crucea, a-și pierde viața în această lume, a purta ocara fiind identificat cu Hristos și cuvintele Lui în mijlocul unei generații perverse.

Forța expresiei „să se lepede de sine” (v. 34) merge mai departe decât „să se sacrifice”, care exprimă ideea de a-și refuza ceva. Domnul nu vorbește pur și simplu de a renunța la ceva, ci de a spune „nu” sieși. De asemenea, „a-și lua crucea” nu înseamnă numai a îndura încercările și greutățile. Omul care în acea vreme își lua crucea, era dus la execuția capitală. Era un om care trebuia să accepte moartea din mâinile lumii. A spune „nu” sieși, înseamnă a accepta moartea în interior pentru propriul său duh; a-și lua crucea, înseamnă a accepta moartea în exterior din mâinile lumii. Iată ce trebuie în mod necesar să însemne a fi ucenic, pentru că îl urmărim pe Hristosul care este mort, respins din această lume.

Acest gând este dezvoltat în versetele 35-37. Adevăratul ucenic al lui Hristos nu aspiră să câștige lumea întreagă: dimpotrivă este gata să piardă această lume, și în această lume, să-și piardă propria-i viață, din dragoste pentru Domnul și Evanghelia Sa. Slujitorul desăvârșit pe care îl înfățișează Marcu și-a dat viața ca să existe o Evanghelie de predicat. Cei care îl urmează și sunt slujitorii Săi trebuie să fie gata să-și dea viața predicând această Evanghelie. Dacă le-ar fi rușine de Isus acum, Lui l-ar fi rușine de ei în ziua gloriei Sale.

Aceste cuvinte trebuie că au fost o mare lovitură pentru ucenici, cât de puțin le-au înțeles însemnătatea. De aceea Domnul, ținând cont de aceasta în tandrețea pe care o avea pentru ei, începe să le dea toată asigurarea necesară cu privire la realitatea gloriei viitoare. Speraseră că Împărăția lui Dumnezeu va veni cu putere și glorie în timpul vieții lor, și această iluzie fiind risipită, riscau cu ușurință să tragă în grabă această concluzie că nu trebuia să vină deloc. Atunci cei trei ucenici care par să fie în primul plan printre ei, sunt duși deoparte pe un munte înalt, pentru ca să fie martori la transfigurarea Domnului. Acolo, ei văd Împărăția lui Dumnezeu venind cu putere, nu în plinătatea sa, ci ca un eșantion. Le este dat să aibă în avans viziunea ei.

În primul capitol al celei de-a doua epistole a sa, Petru ne arată efectul pe care această scenă l-a avut asupra lui. Fusese martor ocular la măreția lui Hristos, și prin aceasta știa că puterea și promisiunea venirii Lui nu era un basm meșteșugit închipuit, ci un fapt glorios, și astfel, cuvântul profetic era făcut „mai ferm”, sau era „confirmat”. Știa, și noi putem ști, că nici o frântură sau o singură literă din ce a fost anunțat, privind gloria Împărăției viitoare a lui Hristos, nu va lipsi.

Această scenă a transfigurării era ea însăși o profecție. Hristos trebuie să fie centrul strălucitor al gloriei Împărăției, cum a fost pe vârful muntelui. Sfinții vor fi cu El în condiții cerești, la fel cum erau Moise și Ilie, unii dintre ei îngropați apoi înviați și chemați de Dumnezeu, ca Moise, alții luați la cer fără a muri, ca Ilie. În Împărăție vor fi de asemenea sfinți jos pe pământ, bucurându-se de binecuvântări pământești în lumina gloriei cerești, cum cei trei ucenici erau conștienți că aveau o binecuvântare, în timpul acestei scurte vizituri. Aceasta s-a petrecut „după șase zile” (v. 2), și numai șase persoane erau prezente; deci totul era la o scară redusă și incompletă, totuși esențialul era acolo.

Petru, gata să vorbească precum întotdeauna, lasă să-i scape ceea ce crede el că este un compliment, dar care în realitate este cu totul altceva. Această scenă de glorie nu se putea prelungi pe pământ, și nici Hristos, nici chiar Moise și Ilie, nu puteau fi puși în limitele restrânse ale corturilor pământești. Dar mai grav decât această eroare, era gândul că Isus nu era decât cel dintâi dintre cei mai mari oameni. El nu este cel dintâi dintre cei mari, ci „Fiul Preaiubit” al Tatălui, cu totul unic, nimeni nefiind pe măsura Sa, dincolo de orice comparație. Nu se poate, în aceeași secundă, să vorbim de altcineva și de El. El este deosebit. Este ceea ce declară glasul Tatălui, adăugând că Isus este Cel de care trebuie să ascultăm.

Glasul Tatălui a fost foarte rar auzit de oameni. Tatăl a vorbit la botezul lui Hristos, și vorbește din nou acum, în timpul transfigurării Lui, adăugând de această dată: „De El să ascultați!” (v. 7). De atunci, glasul Lui nu a mai fost niciodată auzit de oameni în mod inteligibil. Fiul este purtătorul de cuvânt al Divinității și de El trebuie să ascultăm. Dumnezeu a vorbit altădată prin profeți, Moise și Ilie; acum a vorbit în Fiul Său Preaiubit. Aceasta îl excludea pe Petru, ca și pe Moise și Ilie, ceea ce este important când ne amintim de ceea ce sistemul catolic roman a făcut din Petru și din pretinsa lui autoritate. În această împrejurare, Petru a arătat din nou că era încă exact ca omul a cărui vedere era încețoșată și care vedea oamenii ca niște copaci care umblă.

De-abia a înălțat glasul Tatălui pe Fiul Său Preaiubit, că toată viziunea dispare, și nu mai rămâne decât Isus cu cei trei ucenici. Sfinții dispar, dar Isus rămâne. Aceste cuvinte: „N-au mai văzut pe nimeni, decât pe Isus singur cu ei” (v. 8) au multă importanță. Dacă tindem către aceasta în viața noastră spirituală, nu vom mai fi asemenea unui om care vede oamenii precum copaci care umblă, ci vom fi cum a fost acest om după ce a fost atins a doua oară, vom vedea foarte clar. Isus va ocupa câmpul nostru vizual în ceea ce ne privește, și tot ce este omul va fi eclipsat.

Toate acestea au fost revelate ucenicilor, cum ne arată versetul 9, în vederea unui timp când moartea și învierea Lui vor fi fost împlinite. Numai atunci aveau să înțeleagă toate acestea, luminați de Duhul Sfânt, și vor putea să se servească eficient de ele pentru a aduce mărturie. Dar înainte, nu înțeleg nici măcar ce înseamnă cu adevărat „a învia dintre morți”, cum arată versetul următor. Învierea morților nu-i va fi intrigat în mod deosebit; această înviere „dintre morți” (v. 9), care a avut loc pentru prima dată cu Hristos, ridică atâtea întrebări. Prima înviere a sfinților, învierea de viață, este de aceeași natură. Nu sunt mulți care se numesc creștini, și care pun astăzi multe întrebări în această privință? Întrebarea ucenicilor despre Ilie și vestea venirii lui s-a născut în mod firesc în mintea lor ca urmare a scenei transfigurării. Domnul se folosește de ea pentru a le îndepărta încă o dată gândurile către propria Lui moarte. În ce privește prima venire a Domnului, rolul lui Ilie fusese jucat de Ioan Botezătorul, și omorârea lui indica într-adevăr ce trebuia să I Se întâmple Celui care era mai mare decât el și al cărui înainte-mergător era.

Scena de pe muntele înalt se termină rapid, dar nu la fel este cu scenele de păcat, de mizerie și de suferință ale omenirii care umplu câmpiile de jos. Trebuia ca din înălțimi să coboare în adâncuri, pentru a-i găsi pe ceilalți ucenici care au pierdut bălălia și care sunt foarte neliniștiți în absența Învățătorului lor. Cum apare Isus, mulțimile sunt uimite, și toate privirile îi părăsesc pe ucenicii scoși din minți pentru a se așeza asupra Învățătorului senin, și care numai El poate să răspundă la toate. În momentul anterior, cărturarii pusese întrebări jenante ucenicilor; acum Isus îi întreabă pe cărturari, îl invită pe tatăl tulburat la încredere și arată că El este de ajuns pentru toate.

Fericit sfântul care poate aduce ceva din harul și din puterea lui Hristos în această lume tulburată! Cu toate acestea, va trebui să așteptăm venirea Sa și Împărăția, pentru a vedea pe deplin împlinit ceea ce anunță această scenă. Numai atunci va transforma lumea întreagă și va face să treacă poporul Său încercat și netulburat, de la înfrângere și neliniște la calmul prezenței Lui, într-o biruință deplină și cunoscută de toți.

Exista o manifestare deosebită a gloriei lui Dumnezeu în scena liniștită din vârful muntelui, în timp ce la poalele muntelui puterea întunecată a lui Satan se desfășurase în toată confuzia pe care o aduce. Un băiat posedat de demon, un tată dezamăgit și zăpăcit de durere, ucenicii abătuți după eșecul lor, cărturari cărora nu le repugnă să exploateze în favoarea lor această împrejurare. Domnul șosește în mijlocul a toate acestea și totul se schimbă. Mai întâi pune degetul acolo unde se găsea rădăcina eșecului. Erau o generație necredincioasă. Rădăcina era necredința. Aceasta era adevărat pentru ucenicii Săi ca și pentru alții. În cazul în care credința lor ar fi priceput pe deplin cine era El, nu ar fi fost decernați de această încercare, nu mai mult decât atunci când era vorba de a hrăni mulțimile. Încă erau ca omul din capitolul 8, înainte de a vedea toate clar.

Dar acum Învățătorul Însuși este în mijlocul lor și cuvântul Lui este: „Aduceți-l la Mine” (v. 19). Cu toate acestea, când băiatul a fost adus, primul rezultat este amăgitor, pentru că demonul îl aruncă la pământ în convulsii teribile. Dar toate acestea se întâmplă pentru a sluji planurilor Domnului, pentru că pe de o parte aceasta nu face decât să arate și mai bine starea îngrozitoare în care se afla acest băiat, chiar înainte să fie eliberat, și pe de altă parte slujește la a pune în evidență sentimentele și gândurile acestui tată îngrijorat. Strigătul lui: „Dacă poți să faci ceva, ai milă de noi și ajută-ne!” (v. 22), arată că-i lipsește credința în puterea lui Isus, în același timp nefiind prea sigur de bunătatea Lui.

Răspunsul lui Isus la: „Dacă poți”, este „Crede!”, ceea ce înseamnă a spune: Nu există „dacă” din partea Mea singurul „dacă” intervenind aici este din partea ta. Nu este „dacă pot face ceva”, ci „dacă poți crede”. Aceasta pune totul în adevărata lumină și omul o vede îndată. Văzând crede, mărturisind necredința lui trecută.

După ce a trezit credința acestui om, Domnul lucrează. Scopul Lui este să facă senzație în popor. Dacă acesta ar fi fost cazul, ar fi așteptat ca mulțimea să se adune. Scopul Lui evident era de a întări credința tatălui și a tuturor celor care au ochi de văzut. Demonul trebuie să se supună, deși face tot răul pe care-l poate face înainte de a da drumul prăzii sale. Această desfășurare de putere demonică, la drept vorbind, nu face decât să dea prilej unei mai mari desfășurări de putere divină. Nu numai că băiatul este eliberat pe deplin, dar este eliberat pentru totdeauna, pentru că demonul primește ordinul de a nu mai intra în el.

După ce arătat astfel puterea și bunătatea lui Dumnezeu, Slujitorul desăvârșit nu caută popularitatea în mijlocul mulțimilor, ci Se retrage într-o anumită casă. Acolo, în liniște, ucenicii Lui întreabă care este motivul eșecului lor, și primesc răspunsul Domnului. Nu ar trebui să încetăm să punem întrebarea lor, când experimentăm slăbiciune în prezența dușmanului. Făcând-o, vom primi fără îndoială același răspuns pe care l-au primit ei, după cum îl găsim în versetul 29. Domnul declarase deja că la baza neputinței lor, era necredința. Acum desemnează alte două lucruri. Nu numai credința este necesară, ci și rugăciunea și postul. Credința indică un duh de încredere în Dumnezeu, rugăciunea – un duh de dependență față de Dumnezeu, postul – un duh de separare pentru Dumnezeu, sub forma abținerii de la lucruri legitime. Iată lucrurile care duc la putere în slujirea lui Dumnezeu. Contrariile lor, necredința, încrederea în sine, complezența față de sine însuși, sunt lucruri care duc la slăbiciune și la eșec. Aceste cuvinte ale Domnului nostru joacă rolul unui proiector asupra numeroaselor noastre lipsuri în slujirea noastră pentru El. În lumina lor să ne privim cu luare aminte căile.

În versetele 30 și 31, îl vedem din nou pe Domnul retrăgându-Se departe de mulțime și învățându-și ucenicii despre moartea și învierea Sa viitoare. Este ceea ce am văzut, pentru prima dată, în versetele 30 și 31 din capitolul precedent.

Era următorul mare eveniment din programul divin, și Isus începe să-l prezinte în mod continuu minții ucenicilor Săi, deși în acel moment sunt incapabili să îl înțeleagă. Minte lor era încă plină de așteptarea venirii unei Împărății vizibile. De aceea sunt incapabili să conceapă orice idee care ar veni să contrazică aceasta.

Ideea că Împărăția lui Hristos va apare imediat le surâdea, pentru că se așteptau să aibă un loc de cinste în ea. O concepeau în mod carnal, și aceasta trezea în inima lor dorințe carnale. De aceea, în timpul călătoriei care îi duce la Capernaum, încep să discute între ei ca să știe cine va fi cel mai mare. Întrebarea Domnului ajunge ca să-i convingă de nebunia lor, cum dovedește tăcerea lor jenată. Totuși El știe tot, pentru că începe să le răspundă, deși ei nu fac nici o mărturisire.

Răspunsul Lui avea o dublă însemnătate. Mai întâi singura cale care duce la adevărata măreție este cea care vă face să coborâți cel mai jos pentru a fi slujitorul tuturor. Și așa stând lucrurile, putem vedea cum Domnul Isus este deasupra tuturor, chiar dacă punem deoparte divinitatea Sa. În umanitatea Sa, a luat locul cel mai umil și a devenit slujitorul tuturor, într-un mod care merge dincolo de tot ce-ar fi putut face cineva. Și precum se pare, cel dintâi este cel care îi seamănă cel mai mult.

În al doilea rând, El arată că personalitatea slujitorului are puțină importanță: ceea ce contează, este Numele în care vine. Avem această scenă frumoasă și mișcătoare în care pune mai întâi un copilăș în mijlocul lor, și apoi îl ia în brațe pentru a face să se înțeleagă bine ce vrea să spună. Acest copil nu este decât un eșantion neînsemnat al umanității; cu toate acestea, a primi pe unul dintre acești copii, însemna a-L primi pe Domnul Însuși și de asemenea pe Tatăl care îl trimisese. A primi mii de asemenea copii, în numele oricui altcuiva, sau pe un cu totul alt teren, ar avea doar puțin sens. Fapt este că Învățătorul este atât de mare încât poziția relativă a neînsemnaților Săi slujitori nu merită să fie discutată.

Această învățătură pare să fi fost ca o iluminare pentru Ioan, și i-a trezit conștiința cu privire la atitudinea pe care o avusese față de un om zelos care lucra în Numele lui Isus, deși nu-i urma pe cei doisprezece. De ce nu îi urma, nu ni se spune, dar ne face să ne amintim că nu oricine avea libertatea ca, dacă vroia, să se alăture celor doisprezece. Alegerea Domnului hotăra aceasta. În orice caz, răspunsul Domnului pune accentul pe valoarea Numelui Său. Lucrând în numele lui Isus, omul era evident pentru Isus și nu împotriva Lui.

De fapt, această persoană, care nu fusese investită cu o misiune oficială, făcuse chiar lucrul pe care ucenicii nu reușiseră să-l facă: alungarea unui demon. Slujba este un lucru, puterea este un alt lucru, cu totul diferit. Ele trebuiau să meargă împreună în măsura în care slujba este o instituție în creștinism. Dar foarte frecvent, nu acesta a fost cazul. Și în vremurile din urmă, când slujbele au fost instituite în mod nescris, vedem foarte des o persoană simplă, și care nu are o slujbă deosebită, că face lucrul pe care persoana investită cu o slujbă nu l-a putut face. Puterea este în Nume, nu în slujbă.

Versetul 41 arată că cel mai mic dar făcut în Numele lui Hristos și pentru dragostea lui Hristos are valoare în ochii lui Dumnezeu și își va primi răsplata din mâinile Sale. Versetul 42 ne dă reciproca: a fi un prilej de poticnire pentru cel mai slab dintre cei care îi aparțin lui Isus, înseamnă a merita și a primi o judecată severă. A-și pierde viața în această lume este un lucru mic, comparat cu a o pierde în lumea viitoare. Aceasta duce la acest pasaj foarte solemn care încheie capitolul. Unii dintre ascultători au crezut că ce spusese Domnul vorbind de piatra de moară, era puțin excesiv. El adaugă cuvinte mai tari care deschid perspectiva focului iadului. Gândurile Sale, în acel moment, evident se întind și merg dincolo de ucenicii Săi, pentru a Se adresa oamenilor în general, și arată că orice pierdere, în această lume, este foarte mică, în comparație cu pierderea a tot ce există în viață în lumea viitoare, și cu faptul de a fi aruncat în focul gheenei. Mâna, piciorul și ochiul sunt mădulare ale trupului nostru care au un mare preț și de care nu ne despărțim ușor, dar viața în veacul care va veni nu are preț, și flăcările infernului sunt o realitate îngrozitoare.

Valea lui Hinon, câmpul de murdării din exteriorul Ierusalimului, unde focurile ardeau întotdeauna și unde viermii își făceau continuu treaba, era cunoscută sub numele de Gheena. Și acest cuvânt, pe buzele Domnului, devenea o imagine care se potrivea perfect locașului celor pierduți. Într-adevăr, infernul va fi marea hazna a eternității, unde tot ce este iremediabil rău va fi despărțit de ce este bun, și va rămâne pentru totdeauna sub judecata lui Dumnezeu. Acest fapt îngrozitor ne este comunicat prin gura Celui care i-a iubit pe păcătoși și a plâns pentru ei.

Prima declarație din versetul 49 decurge din ceea ce tocmai a spus Domnul. Focul pătrunde, arde, curățește. Sarea nu doar sărează, ci conservă. Focul simbolizează judecata lui Dumnezeu, pe care toți trebuie să o întâlnească de o manieră sau alta. Credinciosul trebuie să-l cunoască precum indică 1Corinteni 3:13, și prin el va fi „sărat”, pentru că aceasta înseamnă că tot ce este bun va fi conservat. Nelegiuirile vor fi supuși la el în persoana lor, și chiar această judecată îi va săra, adică vor fi conservați în El și nu distruși de El.

Sfârșitul versetului este o aluzie la Levitic 2:13. S-a descris sarea ca simbolul acestei puteri de har care sfințește, care leagă sufletul de Dumnezeu și în interior îl păzește de rău. Nu ne putem prezenta trupul ca jertfă vie lui Dumnezeu, dacă acest har care sfințește este absent. Într-adevăr sarea este bună, și nimic nu ar putea compensa lipsa ei. Trebuie să avem în noi înșine acest har sfânt care vrea să ne judece și să ne despartă de tot ce este rău. Dacă fiecare vrea să-l aibă în el însuși, nu va fi nici o greutate să fim în pace între noi.

Începutul acestui capitol ne apropie de ultimele scene din viața Domnului. El este dincolo de Iordan, dar aproape de granițele Iudeii, și fariseii vin să l se opună, punându-L la încercare. Punând întrebări despre căsătorie și divorț, sperau să-L antreneze în vreo contradicție cu poruncile date de Moise, și, astfel, să găsească un punct prin care să-L atace. Domnul nu-l contrazice pe Moise, ci merge mult înainte de el, la ce fusese gândul lui Dumnezeu la început creând omul și femeia. Fariseii erau observatori foarte scrupuloși ai legii lui Moise, dar El le arată că în acest caz, legea nu era aplicarea a ceea ce era gândul lui Dumnezeu la început. Este important de remarcat, că aceasta ne furnizează o explicație a faptului că legea nu constituie regula de viață pentru creștin. Legea se plasa la un nivel care era mai prejos de gândurile lui Dumnezeu. Domnul menținea acest gând în plinătatea lui. Versetul 9 ridică toată această chestiune a căsătoriei, de la nivelul omului și al intereselor sale, la nivelul lui Dumnezeu și al lucrării Sale. Este vorba de o instituție divină, și nu de un aranjament omenesc, de aceea omul nu trebuie să se atingă de ea. Dacă Dumnezeu unește, omul nu trebuie să despartă.

Acest verset stabilește un mare principiu care este un adevăr de o importanță generală. Opusul ar fi de asemenea adevărat, omul nu trebuie să unească ce a despărțit Dumnezeu. Este o tristă realitate că, de când păcatul este aici, omul n-a început să desfacă ce a făcut Dumnezeu. Este adevărat pentru lucrurile naturale, și, multe rele de care suferim, vin din faptul că ne-am atins de cele date de Dumnezeu, chiar în ce

privește hrana etc., bulversând, în toate domeniile, echilibrul pe care îl stabilise El. Cu siguranță așa este în domeniul celor spirituale. Multe greutăți, multe probleme de suflet, de care ne-am fi putut cruța, vin din necunoașterea lucrurilor pe care Dumnezeu în Cuvântul Său le-a unit, sau din cele pe care le-a despărțit.

După ce a pus înaintea lor căsătoria în adevărata sa lumină, Domnul Se ocupă, în versetele 13-16, de copii. În cei îi privește, ucenicii împărtășesc ideile obișnuite ale lumii, care sunt departe de a fi la nivelul gândurilor lui Dumnezeu. Ucenicii considerau că acești copii nu meritau cu adevărat să rețină atenția Învățătorului, dar El gândea cu totul altfel. Îi primește cu bucurie, îi ia în brațe, își pune mâinile peste ei și îi binecuvântează. Arată astfel că singurul mod de a intra în Împărăția lui Dumnezeu, este de a avea starea de spirit și starea de suflet a unui copil. Cel care se apropie de această Împărăție ca fiind cineva care are ceva de prețuit, găsește intrarea închisă. Cel care vine ca neavând nimic de pus în evidență, poate intra.

Apoi, în versetele 17-27, avem învățătura Domnului în ce privește bunurile noastre. Și este uimitor de văzut cum căsătoria, copiii și bunurile se succed în acest capitol, pentru că o parte atât de importantă din viața noastră în această lume este luată de aceste trei lucruri. Toate trei sunt pervertite, rău folosite în mâinile oamenilor păcătoși. Toate trei sunt puse la locul care se potrivește în învățăturile Domnului nostru.

Cel care aleargă la Isus arată multe calități laudabile. Matei ne spune că era tânăr, și Luca ne spune că era un conducător al poporului. Era serios, plin de reverență, și recunoștea în Isus un mare Învățător, care putea să arate oamenilor calea vieții eterne. Pentru El, era de înțeles că această viață eternă trebuia să se obțină prin fapte omenești, potrivit legii. Evident, nu avea nici o idee despre divinitatea lui Isus, de unde cuvintele Domnului din versetul 18. Acesta respinge ideea de a fi bun cu excepția lui Dumnezeu, spunând de fapt: Dacă nu sunt Dumnezeu, nu sunt bun.

Cum tânărul îi punea întrebarea gândindu-se la lege, Domnul îl trimite la lege, îndeosebi la poruncile care privesc îndatoririle unui om față de aproapele său. Tânărul putea pretinde că le ținuse, cel puțin în ce privea faptele sale. Și Isus, după ce l-a privit, l-a iubit. Aceasta arată că atunci când pretinde că a ținut corect lucrurile pe care le prescria, spune adevărul. Era o persoană cu totul remarcabilă ale cărei trăsături de caracter, în ele însele, erau plăcute lui Dumnezeu. Domnul nu a nesocotit aceste trăsături de caracter plăcute. Le recunoaște și îl privește pe tânăr cu dragoste.

Totuși, îl pune la încercare. Îi lipsea un lucru, și acesta era credința pe care o dă Dumnezeu, cea care ar fi înțeles cine era Isus și l-ar fi îndemnat să ia crucea și să-L urmeze; credința care ar fi preferat o comoară în cer unei comori pe pământ. Spera că Domnul îi va indica vreo faptă a legii prin care putea moșteni viața eternă; în loc de aceasta, i s-a indicat o faptă de credință. Întristat în inimă, pleacă. Nu avea credință, de aceea îi era imposibil să-și arate credința prin fapte. Aceeași punere la încercare vine la noi. Cum am răspuns la ea?

Este o întrebare de o însemnătate imensă. Cum toți suntem înceți la a renunța la păzirea legii pentru a-L avea pe Hristos, și la pământ pentru a avea cerul! Nimic uimitor că Domnul vorbește de greutatea cu care bogății intră în Împărăție. Versetul 23 vorbește de cei care „au bogății” și versetul 24 de cei care „se încred în bogății”. Fapt este, bineînțeles, că este foarte greu să ai bogății fără să te încrezi în ele. Din fire, ne apropiem de bogății și de pământ. Hristos ne oferă crucea și cerul.

Ucenicii, obișnuți să considere bogățiile ca un semn al bunăvoinței lui Dumnezeu, sunt cu totul uimiți de aceste cuvinte. Au sentimentul că fac să le fugă pământul de sub picioare. Și într-adevăr, așa este. Și „cine poate fi mântuit?” (v. 26) este o întrebare capitală. Versetul 27 dă un răspuns clar: Mântuirea este imposibilă la oameni, dar posibilă la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, este ca și cum Domnul ar spune: dacă este vorba de a ști ce poate face Dumnezeu, nu este nimeni care să nu poată fi mântuit.

Punem bine accentul pe acest cuvânt. Mântuirea la oameni nu este improbabilă, ci imposibilă. Ușa, în ce privește eforturile noastre, nu este complet închisă. Dumnezeu a deschis totuși o altă ușă, dar către moarte și înviere îndreaptă acum Domnul gândurile ucenicilor Săi.

Deși moartea și învierea sunt înaintea minții Domnului, gloria pământească tot ocupă mintea lui Petru, și trădează aceasta prin remarcă pe care o face și care este relatată în versetul 28. Bineînțeles face aluzie la încercarea la care Domnul tocmai l-a pus pe tânărul conducător al iudeilor. Petru are sentimentul că dacă tânărul bogat a eșuat în fața acestei încercări, nu la fel a fost și pentru el și tovarășii săi. Într-adevăr a adăugat, cum relatează Matei: „Ce va fi deci cu noi?” (Matei 19:27). Mintea lui curioasă și impetuoasă vrea să vadă dinainte lucrurile bune care vor veni. Rspunsul Domnului arată că în acel timp trebuie să fie un mare câștig, deși cu persecuții, și în veacul care vine, viața eternă.

Ce spune Domnul nostru este ilustrat prin viața de slujire a lui Pavel, cum vedem în pasaje ca: Fapte 16:15; 18:3; 21:8; Romani 16:3, 4 și 23; 1 Corinteni 16:17; Filipeni 4:18; Filimon 22. Case erau la dispoziția sa în mai mult de o cetate și mulți considerau că era o cinste să joace față de el rolul de frate, soră, mamă sau copil. Persecuțiile au fost cu siguranță partea sa. Viața eternă în lumea care va veni este înaintea lui. Iată starea celor care îl urmează și îl slujesc pe Slujitorul desăvârșit al lui Dumnezeu. Ceea ce avem în versetul 31 a fost evident rostit pentru a-l avertiza și a-l mustra pe Petru. A fi în primul plan pe pământ nu înseamnă obligatoriu primul loc acolo sus. Totul depinde de ceea ce ne-a împins să slujim. Dacă Petru vrea să facă un târg – atâta consacrare pentru atâta răsplată – numai aceasta descoperă mobilele care nu sunt cele bune. Dar versetul nu spune că toți cei care sunt cei dintâi trebuie neapărat să fie cei din urmă, și că toți cei din urmă trebuie să fie cei dintâi. Pavel i-a întrecut pe toți cei din timpul său, și cine poate pune la îndoială puritatea intențiilor sale, sau realitatea consacrării sale față de Domnul său? Petru și ceilalți ucenici aveau mare nevoie să realizeze și să înțeleagă că moartea și învierea Învățătorului lor se apropia rapid. La nouăsprezece secole după acest eveniment, este ceea ce avem încă mare nevoie să realizăm și să înțelegem astăzi. Nu numai că este baza oricărei binecuvântări pentru noi, ci aceasta imprimă propriul Său caracter întregii vieți creștine. Nici o slujire pricepută nu poate fi împlinită dacă nu este în lumina a ceea ce avem acolo.

Versetele 32-34 ne dau a patra ocazie în care Domnul îi învață pe ucenicii Săi cu privire la moartea și învierea Sa; și cererea lui Iacov și a lui Ioan, relatată în versetul 37, dă Domnului o a cincea ocazie. Mintea lor era încă plină de ceea ce sperau într-o Împărăție glorioasă pe pământ, și vor să facă ceva să fie favorit intereselor lor în acea Împărăție. Dar Domnul Isus era aici Slujitorul desăvârșit al voii lui Dumnezeu, și aceasta avea ca urmare pentru El paharul suferințelor și botezul morții. Locuri de cinste în această Împărăție, care va veni, vor fi date celor care vor fi slujit Acestui minunat Slujitor, în măsura în care vor fi acceptat suferința și moartea din dragoste pentru Numele Lui. Dar orice ar fi, nu Isus dă aceste locuri de cinste. Totul este lăsat la discreția Tatălui, pentru că Isus păstrează acest loc de Slujitor pe care l-a luat. Dacă nu păstrăm locul în care am fost puși, acest loc de identificare cu Domnul nostru respins, nu putem spera la o cinste deosebită în gloria

Împărăției.

Această vânatoare nerușinată după onoruri pe care o fac Iacov și Ioan, ne-ar putea împinge să-i blămăm mai mult decât pe ceilalți, dacă nu ar fi versetul 41 care arată că toți ceilalți nutreau aceleași dorințe egoiste, și că au protestat nu pentru că cei doi ucenici făcuseră această cerere, ci pentru că îi devansaseră în demersul lor. Contrarietatea lor totuși, nu face decât să dea harului desăvârșit al lui Dumnezeu o altă ocazie să se manifeste.

Ce ușor era, pentru ucenicii lui Isus, și ce ușor este încă, de a accepta și adopta criteriile și obiceiurile lumii care ne înconjoară, de a considera normal de a face aceasta sau aceea, pentru că, aparent toată lumea o face! Dar Domnul nostru nu va obosi spunându-ne: „Dar între voi nu este așa” (v. 43). Națiunile au pe oamenii lor mari care își exercită autoritatea cu aroganță. Printre ucenicii Domnului, măreția se manifestă într-un mod cu totul diferit. Adevărata măreție se manifestă luând locul smerit al celui care îi slujește pe ceilalți – și care slujește Domnului slujindu-i. Fiul Omului Însuși este exemplul însemnat al unei asemenea slujiri. Cine este la fel de mare ca El în sfera de unde vine? „Mii de mii îi slujeau” (Daniel 7:10). Cine a luat un loc atât de smerit ca El care slujea pe alții? Cine și-a împlinit slujirea până la punctul de a-și da „viața ca răscumpărare pentru mulți” (v. 45)? Din acest singur motiv, neținând seama de nici o altă considerație, locul de înțaietate trebuie neapărat să fie al Său. Cei care acum îl urmează cel mai îndeaproape într-o slujire smerită, vor fi primii în acea zi. În versetul 45, Domnul nu numai că prezintă moartea Sa ucenicilor Săi pentru a cincea oară, ci explică ce înseamnă ea. Înainte insistase pe faptul că trebuia să moară pentru ca mintea ucenicilor să nu mai fie obsedată de așteptarea venirii unei Împărății vizibile. Acum apare de ce-ul morții Lui. Va muri pentru a plăti răscumpărarea pentru mulți. Avem aici, chiar din gura Lui, o declarație clară că moartea Sa va avea caracterul de substituție și de ispășire. Aici este pentru „mulți”, pentru că e vorba de rezultatele efective și reale ale vieții Sale date ca răscumpărare. În 1 Timotei, unde este vorba de însemnătatea, de câmpul de acțiune pe care îl are moartea Sa, cuvântul este pentru „toți”.

Domnul Se ocupa astfel de ucenicii Lui când „erau pe drum, suindu-se la Ierusalim” (v. 32). În versetul 46, sosesc la Ierihon, și atunci încep ultimele scene din viața Sa. Bartimeu, cerșetorul orb, dă Domnului o ocazie remarcabilă de a desfășura îndurarea lui Dumnezeu. Îndurarea, este lucrul de care avea mare nevoie acest orb, atunci când celor care nu înțelegeau îndurarea divină, le-ar fi plăcut să-l facă să tacă. Totuși primește îndurare și dincolo de ce scontează el, pentru că nu numai că îi dă vederea, ci îl înrolează ca ucenic în urma Celui care făcea să se reverse îndurarea. Credința lui Bartimeu se arată prin faptul că îl numește pe Isus: Fiul lui David, în timp ce alții vorbeau despre El doar ca Isus din Nazaret. Poate că era credința lui mică, pentru că nu se ridică până la a da Domnului înaltul titlu de Fiu al lui Dumnezeu; totuși o credință mică primește un răspuns îmbelșugat la fel de sigur ca o credință mare. Să fim recunoscători pentru aceasta.

Acum Isus se apropie de Ierusalim. Ucenicii Lui merg în urma Lui, și nu numai cei care petrecuseră trei ani în tovărășia Lui, ci și Bartimeu care poate că nu este cu El decât de trei ore. La Betania locuiau câteva persoane pe care le iubea; și acolo găsește măgărușul, pentru a intra în cetatea Ierusalimului cum vestise Zaharia. Domnul are nevoie de acest măgăruș; îi cunoaște proprietarul și știe că va fi un răspuns imediat la ce are nevoie. El era Slujitorul desăvârșit al lui Dumnezeu, și știa unde să găsească tot ce era necesar pentru a-și împlini slujba, fie că este vorba de măgarul din acest capitol, sau de marea cameră de oaspeți din capitolul 14, sau de alte ocazii.

Isus intră în Ierusalim cum spusese profetul: drept, smerit și având mântuire. Este un elan de entuziasm efemer, pentru că oamenii nu au nici o dorință durabilă pentru ce este drept, și nici sfințenia nu îi atrage. Mai mult, mântuirea pe care o doreau era doar pentru pământ: ar fi fost mulțumiți să fie eliberați de tirania Romei, dar nu aveau nici o dorință de a fi eliberați de robia păcatului. Strigătele lor de osana erau cu privire la împărăția lui David pe care sperau să o vadă venind, ceea ce face ca foarte repede strigătele lor să se stingă. Domnul merge drept la partea importantă a lucrurilor, intrând în templu. În ce privește relațiile lui Israel cu Dumnezeul lor, era centrul a tot; și acolo se manifesta cel mai bine starea lor pe plan religios. Nimic nu scapă cercetării Domnului, pentru că se spune că privea „în jur la toate” (v. 11).

Incidentul cu privire la smochin are loc în dimineața următoare. Smochinul este o imagine a lui Israel, și îndeosebi a rămășiței națiunii care fusese restabilită în pământul părinților lor și în mijlocul căreia venise Hristosul. Luca 13:6-9 ne arată aceasta. Întreaga națiune fusese vița Domnului și rămășița, restaurată ca un smochin plantat în această viță. Împăratul intrase; după cuvântul profetic, momentul suprem al încercării venise. Nu erau decât frunze. Deși nu era timpul smochinelor, ar fi trebuit să fie multe smochine verzi, promisiune a unei rodnicii viitoare. Smochinul nu era bun de nimic, și nu trebuie să mai dea niciodată rod.

Urmarea acestui lucru, în versetele 15-19, avem ce face Domnul pentru a curăți templul. Gândul lui Dumnezeu, stabilindu-și casa la Ierusalim, era ca aceasta să fie un loc de rugăciune pentru toate națiunile. Dacă un om, oricine ar fi fost și oricărei rase i-ar fi aparținut, îl căuta pe Dumnezeu băjbâind, putea să vină la această casă și să intre în relație cu El. Iudeii o transforma în într-o peșteră de tâlhari. Iată spectacolul înfricoșător pe care îl întâlnește privirea sfântă a lui Isus când cercetează casa lui Dumnezeu, în seara precedentă.

Fără îndoială iudeii ar fi dat motive bune pentru a permite asemenea urâciune: nu erau străinii obligați să schimbe diferitele lor monede? Nu era nevoie de porumbei pentru cei mai săraci care nu aveau mijloacele de a oferi o jertfă mai importantă? Dar toate acestea fuseseră depreciate la nivelul unei întreprinderi lucrative. Cel care venea de departe să-L caute pe Dumnezeu risca, atunci când sosea la templu, să fie alungat de necinstea celor care își desfășurau acolo afacerile. Îngrozitoare situație! Păzitorii case erau o bandă de hoți, și Domnul le-o spune. Aceasta îi înfurie pe cărturarii și pe preoții de seamă, și ei hotărăsc să-L omoare. De mult timp, rele asemenea aceloră, se manifestă în creștinătate. Este un lucru îngrozitor de spus, dar adevărul cere să fie spus. Din nou religia a fost transformată în întreprindere lucrativă, până în punctul în care cel care pretindea că vrea să-L găsească pe Dumnezeu a fost adeseori complet dezgustat. Se poate vedea acesta, sub formele sale cele mai exagerate, în marele sistem catolic roman, dar se pot vedea în altă parte sub o formă diferită. Este rătăcirea lui Balaam, și mulți se dedau la ea „pentru răsplată”, cum ne spune Iuda (v. 11). Să veghem cu grijă să evităm aceasta. Astăzi casa lui Dumnezeu pe pământ este formată din sfinți – nu din pietre moarte, ci din pietre „vii” – și trebuie să învățăm cum trebuie să ne purtăm în ea: Epistola întâia a lui Pavel către Timotei ne dă instrucțiunile necesare. În această epistolă sunt expresii cu totul remarcabile ca: „nu iubitor de bani” (2:3), „nu doritori de câștig josnic” (2:9); „lipsiți de adevăr, care consideră că evlavie este sursă de câștig. Dar evlavie cu mulțumire este mare câștig” (6:5). Dacă ne conduc asemenea expresii, vom fi păziți de această capcană.

Cum intră în Ierusalim, în dimineața următoare, văd smochinul căruia îi vorbise Domnul, uscat din rădăcini. Răul care l-a lovit, a lucrat într-o manieră care nu este naturală; altminteri s-ar fi uscat începând de sus în jos. Acest fapt proclamă că Domnul a făcut aceasta și aceasta îl surprinde pe Petru care atrage atenția asupra acestui punct, invitându-l astfel pe Domnul să facă o dublă remarcă cu privire la ce s-a întâmplat.

Mai întâi spune: „Aveți credință în Dumnezeu” (v. 22). Tendința ucenicilor era de a avea credință în lucrurile vizibile, în sistemul mozaic, în templu, în ei înșiși ca popor, sau în preoții și în conducătorii lor. Avem exact aceeași tendință, și nu ni se întâmplă cu ușurință să ne legăm credința de sistem, de mișcări sau de conducători dotați? De aceea avem nevoie să învățăm exact aceeași lecție, care este că toate acestea se vor termina, dar Dumnezeu rămâne. El este credincios, și rămâne ca țintă a credinței când o nenorocire cade pe micul smochin pe care l-a iubit mult. Literalmente expresia este: „Aveți credința lui Dumnezeu”. Este ca și cum Domnul ne-ar spune: Bazați-vă cu încredere pe credincioșia lui Dumnezeu, puțin contează ce se poate usca și dispăre.

Dar aceasta duce la ceea ce spune Domnul apoi cu privire la rugăciune, și unde se pune din nou accent pe credință. „Oricine va zice... și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede... va avea orice va spune” (v. 23). Expresiile: „oricine” și „orice” fac din ea o declarație absolută și una dintre cele mai pătrunzătoare când îi măsurăm însemnătatea. Dar aceasta se leagă de rugăciunea menționată în versetul care urmează, unde avem: „Tot ce veți cere... credeți... și veți avea” (v. 24). În aceste două versete, evident, este vorba înainte de toate de a ști dacă noi credem.

Dar a crede înseamnă a avea credință, și credința nu este pur și simplu ceva care vine de la om, un fel de himeră sau produs al imaginației. Versetul 24, de exemplu, nu înseamnă că ajunge să-mi imaginez că primesc ce am cerut ca să primesc efectiv. Rugăciunile mele, după versetul 24, și cuvintele mele, după versetul 23, trebuie să fie rezultatul unei credințe autentice; și credința este această facultate spirituală în mine care primește Cuvântul divin. Credința este ochiul sufletului, care primește și apreciază lumina divină. Dacă rugăciunea mea este întemeiată pe o credință pricepută, voi crede că primesc și voi primi efectiv ce doresc. Și la fel va fi cu ce pot spune, cum găsim în versetul 23.

Am putea cita cazuri din lucrarea misionară contemporană care ilustrează versetul 23. Mai mult deodată, în ținuturile păgâne, slujitorii Domnului s-au aflat în prezența unor triste cazuri de posesiune demonică, cazuri care desfidau puterea Evangheliei. Cu o deplină credință în puterea Evangheliei, s-au rugat și au vorbit totodată. Ce au spus, s-a împlinit, și demonul a fost obligat să plece.

Versetele 25 și 26 introduc o altă condiție indispensabilă. Credința ne aduce în relații cu Dumnezeu care sunt ce trebuie să fie, dar relațiile noastre cu aproapele nostru trebuie să fie cum se cuvine dacă vrem să ne rugăm și să spunem, și să fie rezultate. După ce am fost noi înșine obiecte ale îndurării, cărora li s-a iertat atât de mult, trebuie să fim noi înșine umpluți de acest spirit de îndurare și de iertare. Dacă nu, vom avea de-a face cu guvernarea lui Dumnezeu.

Cum Domnul, din nou la Ierusalim, se plimbă în templu, preoții de seamă și alți responsabili ai templului vin să conteste autoritatea prin care a lucrat în ajun, curățind aceste clădiri. Domnul le răspunde cerându-le să se pronunțe asupra unei întrebări preliminară: slujba și botezul lui Ioan erau de primit sau nu? Cereau scrisorile de acreditare ale Învățătorului suprem, dar ce trebuia să se creadă despre cele ale umilului Său precursor? Era într-adevăr timpul să aprecieze problema capitală, când vor fi reglat cea care era secundară. Să rezolve problema în ceea ce-l privea pe Ioan.

Se trădează prin felul în care răspund. Nu aveau intenția să se pronunțe asupra frontului; pentru ei problema importantă era ceea ce le putea sluji pe moment, și asupra acestei chestiuni se aflau într-o dilemă. A se pronunța de o parte sau de alta, îi pune în poziție dificilă. Sunt destul de avizați pentru a-și da seama și se hotărăsc deci să pledeze pentru ignoranță. Dar acest pretext nu le mai permite ca Domnul să-și spună scrisorile de acreditare examinării lor riguroase. Ei își proclamă incompetența în ce era ușor și astfel nu pot insista să se supui exigențelor lor în ceea ce era dificil.

„Din cer, sau de la oameni?” (v. 30) aceasta era întrebarea cu privire la Ioan. Este și întrebarea care se pune cu privire la Însuși Domnul nostru. În epoca noastră, putem merge mai departe și putem spune că această întrebare se pune cu privire la Biblie. Ioan nu era decât un om, și totuși slujba lui era din cer. Domnul venise cu adevărat pe pământ, fiind născut din Fecioară, totuși era din cer, cum era și slujba Lui incomparabilă. Biblia este o carte care ne este dată de oameni, cu toate acestea nu este un cuvânt de om, pentru că cei care au scris „au vorbit sub puterea Duhului Sfânt” (2 Petru 1:21).

Când avem în suflet o convingere care ne este dată de Dumnezeu, că și Cuvântul viu și Cuvântul scris sunt amândouă din cer, autoritatea lor este bine întemeiată în inima noastră.

La sfârșitul capitolului 11, am auzit de conducătorii iudeilor pledând ignoranța. Dacă botezul lui Ioan era din cer sau de la oameni, nu puteau să spună; și mai puțin puteau înțelege munca și slujba Domnului nostru. Deschidem acest capitol 12 pentru a vedea demonstrat în el în mod evident că Isus îi cunoștea și-i înțelegea perfect pe acești oameni. Știa ce îi împingea, ce gândea, și ținta pe care o urmăreau. Descoperă că știe bine cine sunt ei, într-o parabolă remarcabilă.

Primul verset ne vorbește de „parabole”, și Evanghelia după Matei ne arată că atunci Isus a spus trei. Marcu ne relatează decât a doua dintre cele trei, cea care anunță în avans ceea ce conducătorii iudei aveau să facă, și care vor fi pentru ei consecințele. În această parabolă, „viticultorii” îi reprezentau pe conducătorii responsabili în Israel, și ne este dat un rezumat al felului în care, de-a lungul veacurilor, refuzaseră toate cererile lui Dumnezeu. Vorbind de o vie, Domnul Isus relua o imagine care fusese folosită în Vechiul Testament în Psalmul 80, în Isaia 5 și în altă parte. În acest psalm, vița îl reprezintă în mod evident pe Israel, și din el trebuie să iasă o ramură, un butaș, care este „fiul omului pe care Ți l-ai întărit” (Psalmul 5:17). În Isaia, este foarte clar că Dumnezeu nu a scos din via Lui ceea ce era în drept să aștepte. Și iată că acum, mulți ani după, regăsim această istorie. Stăpânul viei făcuse ce se cuvenea furnizând tot ce era necesar și responsabilitatea pentru rod revenea viticultorilor cărora le fusese încredințată via. Nu au fost la înălțimea responsabilității lor, și apoi s-au apucat să nege drepturile stăpânului și să-i maltrateze pe reprezentanții săi. Și în cele din urmă au fost puși la încercare prin venirea fiului stăpânului viei. La fel, conducătorii lui Israel maltrataseră pe profeți și omorâseră pe unii dintre ei. Și atunci a apărut Fiul, care este acea ramură de care vorbește psalmul. Iată suprema punere la încercare.

Poziția iudeilor aflați sub lege este descrisă în această parabolă. Deci problema este de a vedea dacă pot să producă ce cere Dumnezeu. Ei nu au făcut-o. Nu numai că a lipsit rodul, dar a existat prezența unei uri declarate pentru Dumnezeu și cei care îl reprezintă, și această ură a atins apogeul când a apărut Fiul. Conducătorii responsabili erau împinși de gelozie și vroiau să păstreze toată moștenirea numai pentru ei; de aceea se pregăteau să-L dea morții pe Isus. Cu o zi sau două înainte hotărâseră să-L omoare, cum ne-a făcut cunoscut versetul 18 din

capitolul precedent. Acum Domnul le descoperă faptul că le cunoaște gândurile rele.

Și le arată și care vor fi pentru ei teribilele consecințe. Vor fi deposezați și nimiciți. Aceasta s-a împlinit din punct de vedere istoric la distrugerea Ierusalimului și, fără nici o îndoială, va avea mai târziu o împlinire deplină care va fi definitivă în zilele din urmă. Cel pe care L-au respins va deveni piatra din capul unghiului a tot ce Dumnezeu este pe cale să zidească pentru eternitate. Când va realiza această precizie, va fi, cu adevărat, o minune înaintea ochilor lui Israel. Această declarație că stăpânul viei „o va da altora” (v. 9) este o anunțare a ceea ce este mai mult pus în lumină de Ioan 15. Alții vor deveni mlădițe ale adevăratei vițe și vor aduce rod. Numai că nu o vor mai face sub lege, și nu vor fi aleși numai dintre iudei. Cuvintele Domnului îi avertizează că, pentru că L-au respins, Dumnezeu îi va pune deoparte: alții vor fi adunați și introduși, până ce, la sfârșit, Cel pe care L-au respins, stăpânește peste toți. Își dau seama că această parabolă a rostit o judecată împotriva lor.

Neîndrăznind, pentru moment, să pună mâinile pe Domnul, se lansează într-un atac verbal împotriva Lui, încercând să-L prindă cu vorba. Mai întâi vin fariseii asociați cu irodienii. Întrebarea lor despre banii tributului este combinată cu abilitate pentru ca, într-un fel sau altul, Isus să ofenseze sentimentele patriotice ale iudeilor sau ale romanilor. Cu toate acestea, răspunsul Lui îi face neputincioși. Îi obligă să admită servitutea lor față de Cezar, după ce a recurs la baterea monedei lor. Și gurile lor, nu a Lui, declară că ea era imaginea lui Cezar. Apoi, nu numai că dă întrebării lor răspunsul care era pe deplin evident, în lumina a ceea ce au recunoscut ei înșiși, dar aceasta duce la introducerea chestiunii mult mai importante a drepturilor pe care Dumnezeu le avea asupra lor. Se înțelege într-adevăr că sunt uimiți cu privire la El.

Putem remarca, în versetul 14, că acești adversari aduceau omagii adevărului Său desăvârșit într-o manieră care mergea mult dincolo de tot ce puteau concepe, în sensul cel mai absolut; El era adevărul și învăța adevărul, fără a Se lăsa deturnat de om și de micul lui univers. Nu s-a putut spune aceasta despre nici un alt slujitor al lui Dumnezeu. Chiar și Pavel a fost influențat de considerații omenești, cum arată Fapte 21:20-26. Numai Isus este Slujitorul desăvârșit al lui Dumnezeu, și era atât de sărac încât a trebuit să ceară să I se aducă un dinar.

Apoi vin saduchei, care îi cer să descurce încurcătura matrimonială pe care l-o prezintă. Este ceea ce face Isus și îi convinge de nebulia lor. Dar înainte de a o face, descoperă cauzele profunde ale acestei nebulii. Nu cunoșteau Scripturile – ceea ce era ignoranță. Nu cunoșteau puterea lui Dumnezeu – ceea ce era necredință. Eroarea lor necredincioasă se baza pe acești doi stâlpi. Necredința modernă, pe care o putem asemăna cu cea a saducheiilor, se bazează exact pe acești doi stâlpi. Se citează continuu Scripturile, dar pe dos, și se interpretează rău, se mutilează și se concepe Dumnezeu ca și cum nu ar fi cu adevărat cel Atotputernic, ca și cum ar fi pur și simplu un om având doar puteri mai mari decât noi. Domnul dovedește învierea din morți citând Vechiul Testament. Lucrul se găsește în mod implicit în Exod 3:6. Dumnezeu era tot Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, sute de ani după moartea lor. Deși morți pentru oameni, trăiau pentru Dumnezeu și aceasta însemna că trebuiau neapărat să învieze. Faptul era acolo, în Scripturi. Negându-l, saducheiul demonstra pur și simplu ignoranța lui.

Pentru că acest fapt se găsea acolo în Scripturi, Domnul, consecvent cu caracterul Lui de Slujitor, face apel la Scripturi și nu îl afirmă în mod dogmatic bazându-se pe propria Lui autoritate. Ceea ce declară în mod dogmatic se găsește în versetul 25, unde El arată clar în ce stare sau în ce condiții ne va introduce învierea, mergând astfel dincolo de ce învăța Vechiul Testament. Lumea învierii este diferită de lumea în care suntem noi. Relațiile pământești încetează în această stare cerească. Nu suntem destinați să fim îngeri, ci să fim „ca îngerii în ceruri” (v. 25). Nemurirea și nestricăciunea vor fi partea noastră. Este deci clar că, în ignoranța lor, saducheiul ridicaseră o dificultate care, în realitate, nu avea motiv să fie. Deruta lor era completă. Unul dintre cărturarii care asculta, își dă seama și riscă să pună o întrebare care era deseori subiect de discuție între ei și se referea la importanța relativă a diferitelor porunci. Răspunsul Domnului mătură raționamentele lor laborioase și certurile de cuvinte cu privire la una sau alta dintre cele zece porunci, mergând drept la ce se găsește în Deuteronom 6:4-5. Există acolo o poruncă care le cuprinde pe toate celelalte. Dumnezeu cere să fie absolut mai presus de orice în afecțiunile creaturilor Sale. Dacă este astfel, restul ia locul care i se cuvine. Este vorba de porunca supremă care guvernează totul.

În această poruncă se găsea un element de mare încurajare. De ce l-ar păsa lui Dumnezeu să aibă dragostea neîmpărțită a creaturii Sale? La această întrebare, credința va răspunde spunând: Pentru că El Însuși este dragoste. Fiind dragoste, și iubindu-și creatura, chiar dacă este pierdută în păcatele ei, nu poate fi satisfăcută fără dragostea creaturii Lui. Fiii lui Israel nu-și puteau așinti privirea la sfârșitul legii (2 Corinteni 3:13). Dacă ar fi putut-o face, ar fi văzut.

Pentru a doua poruncă, Domnul îl trimite pe cărturar la Levitic 19:18, alt pasaj neașteptat. Dar evident, această poruncă decurge din prima. Nimeni nu poate avea capacitatea și dorința de a lucra cum se cuvine cu aproapele său, dacă nu este mai întâi într-o relație corectă cu Dumnezeul său. Dar dragostea este esența acestei a doua porunci la fel ca și a celei dintâi. A-ți iubi aproapele ca pe tine însuși este măsura pe care o dă legea. Numai că sub har, se poate face un pas în plus. Este ce au făcut, de exemplu, Acuila și Priscila, cum ne este relatat în Romani 16:4. Totuși „dragostea este... împlinirea legii” (Romani 13:10), și aceasta se spune în legătură cu a doua poruncă.

Cărturarul simte forța acestui răspuns, cum arată versetele 32 și 33. Seria de întrebări începuse cu această declarație: „Învățătorule, știm că... înveți cu adevărat calea lui Dumnezeu” (v. 14). Aceasta fusese spus de farisei și de irodieni într-un spirit de fățarnicie. Ea se termină cu acest cărturar care spune cu toată sinceritatea: „Bine, învățătorule, ai vorbit potrivit adevărului” (v. 32). Acest om vedea că dragostea care ducea la împlinirea deplină a acestor două mari porunci era într-adevăr mai importantă decât darul tuturor jertfelor pe care le descria legea. Jertfele aveau locul lor, dar nu erau decât un mijloc pentru a ajunge la o țință. „Ținta poruncii este dragostea”, cum ne spune 1 Timotei 1:5. Ținta este mai mare decât mijloacele. De aceea, acest cărturar aproba răspunsul care îi fusese dat.

Replica Domnului în versetul 34 este foarte frapantă. El declară că acest om nu este „departe de Împărăția lui Dumnezeu”, și aceasta arată două lucruri. În primul rând: oricine se îndepărtează de ce este exterior și ritual, pentru a-și da seama de ce este interior și vital înaintea lui Dumnezeu, nu este departe de binecuvântare. În al doilea rând: oricât de important este aceasta, nu este suficient pentru a intra în Împărăție; trebuie ceva mai mult. Trebuie să ai și dispoziția de spirit a unui copil, cum am văzut analizând capitolul 10. Acest cărturar era aproape de Împărăție, dar nu intrase încă în ea. Acest răspuns, ni se pare, închide gura acestui om, ca și a celorlalți ascultători, și din această cauză nimeni nu îndrăznește să-l spună lui Isus alte întrebări. Un om ca acest cărturar, bine versat în legea lui Dumnezeu, era considerat ca fiind din Împărăție. Aceasta venea de la sine. Cuvintele Domnului le tulbură gândurile. Totuși, pentru că acest cărturar vedea că Dumnezeu caută și apreciază ce este moral și spiritual, dincolo de ce este ritual și carnal, făcuse un bun început de drum în direcția Împărăției. Romani 14:17 subliniază aceasta în ce ne privește, cel puțin în principiu. Am primit și noi aceasta pe deplin?

După ce adversarii Lui au terminat cu întrebările, Domnul le pune întrebarea Sa fundamentală despre ce se spune în Psalmul 110. Cărturarii știau perfect că Mesia trebuia să fie Fiul lui David; totuși iată-l pe David care vorbește de El ca fiind Domnul său. Printre oameni, în acea vreme, un tată nu se adresa niciodată fiului său cu aceste cuvinte. Mai degrabă contrariul. Fiul îl numea pe tatăl său: domn.

Cum putea fi Hristosul Fiul lui David? Cărturarii se înșelau spunând aceasta? Sau puteau să dea o explicație? Nu pot să dea explicație. Tac. Explicația era extrem de simplă; dar confrunțați cu Hristos, și nedorind, dinadins, în mod deliberat, să-l recunoască drepturile, refuă să o vadă. Isus era Fiul lui David și David Îl numea Domn prin Duhul Sfânt; de aceea nu se înșela. Iată explicația: Fiul lui Dumnezeu devenea Fiul lui David după carne, cum se declară atât de clar în Romani 1:3. O dată ce dumnezeirea lui Hristos este deplin recunoscută, totul devine simplu. Aceste versete aruncă multă lumină asupra a ceea ce se spune în 1 Corinteni 12:3: „Nimeni nu oate spune: „Isus este Domn!” decât prin Duhul Sfânt”.

Domnul răspunsese acum la toate întrebările adversarilor Săi și le pusese o întrebare la care nu știuseră să răspundă. Dacă ar fi fost capabili să răspundă, ar fi intrat în posesia explicației întregii situații. Mulțimii îi făcea încă plăcere să-L asculte, dar cărturarii erau orbi și, în versetele 38-40, Domnul pune în gardă poporul împotriva lor. Cei care se lăsau duși orbește sunt puși în gardă împotriva conducătorilor lor orbi. Adevăratele mobile și scopuri ale cărturarilor sunt demascate. Cuvântul lui Dumnezeu care iese din gura Domnului ating până la despărțirea sufletului și duhului în mod infailibil.

Păcatul care îi caracteriza era că ei căutau propriul lor interes în lucrurile lui Dumnezeu. Fie în piața publică – centru de afaceri, la sinagogă, la mese – cercul social, trebuia neapărat să aibă opoziție predominantă, se foloseau de ea pentru a strânge bunuri în detrimentul văduvelor, partea cea mai dezarmată a comunității. Obținerea puterii și a banilor era sfârșitul și scopul religiei lor. Ei urmau „calea lui Balaam al lui Bosor, care a iubit răsplata nedreptății” (2 Petru 2:15). Și sunt prea mulți, în zilele noastre, cei care calcă pe această cale rea, al cărei sfârșit este o „mai aspră sentință” (v. 40). Calificativul, observați, nu este „mai lungă”, ca și cum ar putea fi diferențe de durată în pedeapsă. Dar vor fi într-adevăr diferențe cu privire la severitate.

Adversarii Domnului provocaseră această discuție cu întrebările lor. Dar El este Cel care are ultimul cuvânt. Și cuvintele cu care încheie discuția au trebuit să cadă de pe buzele Lui cu forța unui cuțit de ghilotină. Calm, Își asumă funcția de judecător al întregului pământ și rostește condamnarea lor irevocabilă. Dacă nu ar fi fost Fiul lui Dumnezeu, aceasta ar fi fost nebunie și chiar mai rău. Dar toto Fiul lui Dumnezeu Se așează vizavi de vistieria templului și privește darurile mulțimii, și ce aceeași siguranță apreciază valoarea acestor daruri. O văduvă săracă se apropie – poate o văduvă care suferise din cauza escrocheriilor cărturarilor rapaci – și aruncă în vistierie tot puținul pe care îl are. Nu îi rămăneau decât doi bănuți, cele mai mici monede, și îi aruncă pe amândoi. După părerea oamenilor, darul ei era absurd și de disprețuit, atât de mic era; prezența lui nu va fi remarcată și absența lui nu va fi resimțită. După părerea lui Dumnezeu, aveau mai multă valoare decât toate celelalte daruri la un loc. Aritmetica lui Dumnezeu, în asemenea cazuri, nu este ca a noastră.

Pentru Dumnezeu, mobilele care ne fac să acționăm sunt totul. Iată o femeie care, în loc să facă reproșuri lui Dumnezeu din cauza faptelor rele ale cărturarilor care pretindeau că Îl reprezintă, consacră tot ce are în slujba lui Dumnezeu. Aceasta bucură inima Domnului nostru.

El Își cheamă ucenicii, cum ne relatează versetul 43, și le arată această femeie, proclamând valoarea a ceea ce a făcut ea. Este în mod particular frapant dacă remarcăm cum se deschide capitolul 13, pentru că ucenicii Lui doresc să Îl facă să remarce grandoarea și frumusețea clădirilor templului. Ei atrag atenția pietrelor magnifice fasonate de lucrarea mâinii omului. El, Domnul, subliniază frumusețea morală a ceea ce a făcut o văduvă săracă. Le spune că marile lor clădiri se vor prăbuși pentru a deveni ruine. Ce a făcut această văduvă va fi amintit în eternitate.

Și totuși, această văduvă a dat doi bănuți vistieriei care primea contribuțiile pentru întreținerea clădirilor templului. Domnul a întors deja spatele templului și rostește acum condamnarea sa. Ea nu știe acest lucru; dar chiar dacă mintea ei nu a priceput încă aceasta, darul ei este primit și prețuit pe măsura devotamentului inimii ei care a împins-o să îl facă. Ce încurajare!

Făcând un dar, Îl are pe Dumnezeu înaintea ei, și Dumnezeu rămâne, chiar când templele sunt distruse. Lucrurile materiale, în care riscăm să ne punem inima, dispar. Dumnezeu rămâne.

Anunțul făcut de Domnul că templul trebuia să fie complet distrus, introduce discursurile Lui profetice. Ucenicii nu pun la îndoială împlinirea cuvintelor Sale: vor pur și simplu să cunoască vremea când se vor împlini și, ca buni iudei ce erau, care va fi semnul lor. Răspunsul Lui la întrebările lor este foarte instructiv.

În primul rând, nu stabilește nici o dată: toate răspunsurile care privesc timpul, le dă în mod indirect. În al doilea rând, El revarsă perspectivele imediate ale întrebărilor lor pentru a ajunge la orizontul mai vast al zilelor din urmă și a propriei Lui veniri în glorie. Găsim acest mod de prezentare în multe profeții ale Vechiului Testament care au fost date pentru un eveniment istoric apropiat, care au avut în mod efectiv o aplicație directă a acestui eveniment și care totuși au fost de asemenea formulate pentru a se aplica, cu o însemnătate și mai mare, unor evenimente care trebuie să vină în ziua din urmă. Pentru cazul care ne preocupă acum, a fost o împlinire în distrugerea templului de către romani în anul 70 al erei noastre. Aceasta reiese mai clar în darea de seamă a acestui discurs pe care ne-o face Luca. Și totuși, împlinirea propriu-zisă a acestei profeții este legată de venirea Domnului. La această particularitate a profeției se face aluzie în ceea ce spune Petru în a doua sa epistolă în capitolul 1, versetul 20: „Nici o profeție a Scripturii nu se interpretează singură”.

În al treilea rând, El face să atârne greu importanța profeției prezentate asupra conștiinței și inimii ascultătorilor Săi. Dacă întrebarea lor este dictată în mare parte de curiozitate, Domnul ridică tot subiectul la un nivel într-adevăr superior prin Cuvintele Lui de introducere: „Vedeți să nu vă amăgească cineva” (v. 5). Cursul lucrurilor pe care îl revelează profeția merge împotriva oricărei așteptări firești a oamenilor. Ceea ce atrage la falșii profeți, este că prezic întotdeauna lucruri care răspund dorințelor oamenilor și care par cu totul rezonabile. Trebuie să veghem, pentru că falșii profeți nu lipsesc astăzi din amvonalele creștinătății.

Prima avertizare, în versetul 6, îi privește pe cei care vin, dându-se drept Hristos. Acolo se găsește întotdeauna centrul conflictului. Diavolul știe că dacă îi poate înșela pe oameni în ceea ce Îl privește pe Hristos, poate să-i înșele în ce privește restul. Dacă ne înșelăm în privința centrului, ne înșelăm în privința a ceea ce este în jur. A fi înrădăcinați în cunoașterea adevăratului Hristos, ne pune la adăpost de amăgirile

celor car sunt falși hristoși.

Apoi suntem avertizați că nu trebuie să ne așteptăm la vremuri ușoare cu privire la starea lumii. Trebuie să ne așteptăm la războaie, la necazuri printre națiuni și perturbări în univers. Nu trebuie să interpretăm aceste lucruri ca indicând marea conflagrație finală, pentru că nu este vorba decât de începutul durerilor. Mai mult trebuie ca ucenicii să fie confrunțați cu dificultăți deosebite. Vor fi expuși la opoziție și persecuție; cei care le sunt cei mai apropiați, se vor întoarce împotriva lor; și ra oamenilor trebuie să fie cel mai adesea partea lor. Dar în schimb, cum arată Domnul aceste circumstanțe adverse vor deveni prilejuri de a aduce mărturie, și vor avea un sprijin deosebit, dat de Duhul Sfânt, pentru ce vor avea de spus.

Unii au dedus din versetul 10, apropiindu-l de Matei 24:14, că Domnul nu poate veni să-și caute sfinții atât timp cât Evanghelia nu a fost dusă tuturor națiunilor de astăzi. Dar nu trebuie uitat că ucenicii cărora Se adresa Domnul erau, în acel moment, rămășița evlavioasă a lui Israel, și nu fusese încă botezați într-un singur trup, biserica. Nu trebuie uitat nici că „Evanghelia”, în acest verset, este un termen general care se referă nu numai la mesajul predicat astăzi, ci și la această Evanghelie a Împărăției de care vorbește Matei, și care va fi vestită de rămășița evlavioasă care va fi ridicată după răpirea Bisericii.

Versetul 14 ne dă semnul pe care îl cereau ucenicii. Daniel vorbește de „urâciunea pustiirii” (12:11), și la aceasta se face aluzie în versetul nostru, pentru că acest cuvânt „pustiire”, ni se spune, este un cuvânt cu sens activ, având sensul de: „care cauzează pustiire”. Trebuie să aibă loc instalarea publică a unui idol în sanctuarul din Ierusalim – cum este vestit în Apocalipsa 13:14-15 – o insultă dintre cele mai grosolane față de Dumnezeu. Acest semn va indica două lucruri: mai întâi că timpul de strâmtorare particular, de care vorbește Daniel 12:1, a început. Apoi sfârșitul timpului prezent și intervenția lui Hristos în gloria Sa sunt foarte apropiate. Restul discursului Domnului tratează aceste două lucruri. Versetele 15-23 îl tratează pe primul; versetele 24-27 îl tratează pe al doilea.

Felul în care Se exprimă Domnul în versetul 19, arată că vorbește de necazul cel mare, și versetele precedente arată că va avea centrul și cea mai mare intensitate în Iudeea. Versetele 15 și 16 par să indice că va începe foarte neașteptat. O fugă imediată va fi singurul mijloc de a scăpa pentru cei care se tem de Dumnezeu. Violența acestui necaz va fi astfel încât, dacă ar fi fost îngăduit să se prelungească, acesta ar însemna exterminare. Din cauza celor aleși, această strâmtorare nu se va putea prelungi, și va fi brusc întreruptă de venirea lui Hristos. Citind Daniel 9:27, înțelegem că acest necaz va începe în momentul în care conducătorul Imperiului Roman restabilit „va face să înceteze jertfa și darul de mâncare”, mijlocul acestor ultimi șapte ani. Și astfel nu vor rămâne să treacă decât trei ani și jumătate până ce Domnul îi va pune capăt prin arătarea Lui glorioasă.

Prin acest necaz, diavolul va căuta să zdrobească și să-i nimicească pe cei aleși. Dar aceasta nu este tot, cum arată versetele 21 și 22. Vor exista în acel moment un număr excepțional de falși hristoși și de falși profeti care vor apare și prin care va căuta să-i amăgească pe cei aleși. Ar face-o „dacă este posibil” (v. 22). Grație lui Dumnezeu, nu este posibil. Adevărații sfinți vor ști că adevăratul Hristos nu Se va ascunde în vreun loc tainic astfel încât oamenii trebuie să spună: „Iată, Hristosul este aici, iată, este acolo”. La venirea Lui, va apărea strălucind în gloria Sa, și orice ochi îl va vedea.

Acest necaz se va termina în ultimele clătinări care vor afecta chiar și cerurile, cum arată versetele 24 și 25. Soarele, luna și stele sunt folosite uneori în Scripturi ca simbol respectiv ale puterii supreme, ale puterii conferite, și ale puterilor subordonate; și aici este vorba de „puterile care sunt în ceruri”, cum arată sfârșitul versetului 25. Totuși discursul Domnului nu este marcat de o mare utilizare de simboluri, cum este Apocalipsa. De aceea, gândim că nu trebuie să excludem că vor fi și clătinări care vor afecta corpurile cerești, cu atât mai mult cu cât știm că soarele a fost cu adevărat întunecat când Isus a murit. Întunecarea din acea zi va sluji să facă să reiasă mai bine strălucirea arătării Lui, când va veni în nori „cu mare putere și glorie” (v. 26). Glorioasa arătare a Fiului Omului va fi urmată de strângerea aleșilor Săi. Aceștia au fost menționați în versetul 20: este vorba de „cine va răbda până la sfârșit” (v. 13) și prin arătarea lui Hristos trebuie să fie mântuiți. Acești aleși sunt rămășița evlavioasă a lui Israel din zilele din urmă, pentru că Domnul se adresa ucenicilor Săi care erau atunci rămășița evlavioasă din mijlocul lui Israel, și în acel sens, fără nici o îndoială, vor fi înțelese cuvintele Lui. Acești aleși se vor găsi în toate părțile pământului, și instrumentele care vor servi la a-i strânge vor fi ivergerii. Odată strânși, vor deveni Israelul răscumpărat care va intra în Împărăția de o mie de ani. Toate acestea trebuie să fie deosebite de venirea Domnului pentru sfinții Săi, cum se vestește în 1 Tesaloniceni 4, unde Domnul însuși va coborî din cer și ne va strânge la El.

Aluzia la smochinul din versetul 28 este o parabolă; trebuie, deci, să ne așteptăm să găsim în ea un sens mai profund decât cel care se leagă de o comparație sau o ilustrație. Fără nici o îndoială smochinul îl reprezintă pe Israel, cum am văzut citind capitolul 11, și deci înmugurirea ramurilor lui indică începerea trezirii naționale ale acestui popor. Vara reprezintă epoca de binecuvântare milenară pentru pământ. Când o adevărată renaștere va începe pentru Israel, atunci apariția lui Hristos și a mileniului vor fi foarte apropiate.

Cuvântul „generație” din versetul 30 este evident folosit într-un sens moral și nu literal. El reprezintă persoane de același tip și cu același caracter, cum îl folosește Domnul în versetul 19 din capitolul 9 și în Luca 11 versetul 29. generația necredincioasă nu va trece înainte de a doua venire a lui Hristos, nici chiar generația celor care îl caută pe Domnul. Venirea Domnului va însemna dispariția generație necredincioase și în același timp îndeplinirea deplină a tuturor cuvintelor Sale, care sunt mai ferme și mai durabile ca toate lucrurile create.

Versetul 32 a prezentat multă dificultate pentru mai mult de o persoană, din cauza expresiei: „nici Fiul”. Fără îndoială, nu este posibil să îl explicăm în întregime, dar putem cel puțin să spunem două lucruri. Mai întâi, în această Evanghelie, Domnul este prezentat ca mare profet al lui Dumnezeu și este vorba de o problemă păstrată de către Tatăl și pe care nu îi este dat s-o releveze ca profet. Apoi, dacă citim Matei 20:23 și Ioan 5:30 comparându-le cu versetul nostru, vom vedea că cele trei pasaje sunt paralele, dar pe trei planuri diferite: respectiv a da, a ști și a face. În Matei avem: „nu este al Meu să dau”. Am putea rezuma Marcu prin: „nu este al Meu să știu”, și Ioan: „Nu este al Meu să fac”. Necredința s-a folosit mult de ceea ce se spune în Filipeni 2:7: „S-a golit pe Sine însuși”, construind pe aceasta teoria că S-a lipsit El însuși de cunoaștere, pentru a deveni un iudeu cu ideile timpului său; și astfel, cred ei, I Se pot impute erori cu privire la multe chestiuni. Într-adevăr „S-a golit pe Sine însuși”, pentru că Scripturile spun că a făcut-o. Cele trei pasaje pe care le-am citat, ne dau o idee exactă despre ceea ce era implicat în aceasta, și ne fac să binecuvântăm Numele Său pentru coborârea Lui plină de har. Teoria necredinței ar vrea să-L lipsească pe El, de gloria Sa, și pe noi, de orice respect pentru cuvintele Lui. Cuvinte care tocmai ne-a spus, nu vor trece niciodată. Cele cinci versete care termină acest capitol conțin un apel foarte solemn care ar trebui să ne atingă pe toți. În versetul 33 avem pentru a patra oară aceste cuvinte: „Luați seama”. Cu aceste cuvinte și-a început Domnul discursul. Cu ele îl termină. Chiar în timpul discursului le-a rostit de două ori (v. 9,23).

Relațiile profetice pe care le-a dat sunt toate făcute pentru a atrage atenția cunoștinței noastre și a ne influența viața. Ne previn ca să fim feriți. Cunoscând infailibilitatea cuvintelor Sale, dar necunoscând când va fi timpul, ceea ce avem de făcut este să veghem, adică să nu dormim deloc și să fim foarte atenți; și se cuvine și să ne rugăm, fiindcă suntem o pradă ușoară pentru puterile întinericului, și astfel trebuie să rămânem dependenți de Dumnezeu. Suntem lăsați pe pământ pentru a face lucrarea care ne-a fost dată, într-un spirit de așteptare, având înaintea noastră venirea Fiului Omului.

Tripla repetiție a acestui cuvânt: „Vegheați” în aceste cinci versete este foarte frapantă. Trebuie să-i acordăm o atenție cu totul deosebită în mintea noastră, cu atât mai mult cu cât partea noastră este de a ne găsi în zilele din urmă din această dispensație, când venirea Lui nu poate fi foarte îndepărtată. Este foarte ușor să cădem pradă amăgirilor acestei lumi când duhul nostru așteaptă și nu mai veghează. Aceasta este o expresie de cea mai mare importanță „VEGHEAȚI”, și ultimul verset din capitolul nostru arată că ne privește, cu siguranță.

Începând acest capitol, revenind la detalii istorice, și ajungem la ultimele clipe din viața Domnului nostru. Versetele 1-11 ne dau o introducere foarte remarcabilă a acestor ultime scene. În versetele 1 și 2, o ură plină de viclenie ajunge la culme. În versetele 10 și 11 este relatată pe scurt manifestarea supremă a unei trădări de neiertat. Și versetele care separă aceste două paragrafe povestesc istoria unei iubiri pline de devotament pe care o dovedește o femeie obișnuită. Frumusețea acestei povestiri este mărită de faptul că se găsește între ceea ce ni se spune despre o asemenea ură și o asemenea trădare.

Ura preoților de seamă și a cărturarilor avea ca egal doar viclenia lor; totuși, ei nu erau decât unelte în mâinile lui Satan. Ei spun: „Nu în sărbătoare” (v. 2), dar va fi în sărbătoare. Și: „Ca nu cumva să fie tulburare în popor” (v. 2), dar va fi tulburare în popor, numai că va fi în favoarea lor și împotriva Hristosului lui Dumnezeu. Cunoșteau prost puterea diavolului căruia i se vânduseră.

Această femeie din Betania – Maria, cum știm din Ioan 12 – poate că nu înțelege deplin ea însăși, importanța și valoarea a ceea ce face. Este împinsă probabil de o intuiție spirituală, dându-și seama de ura ucigașă care îl înconjoară pe Cel pe care îl iubește. Și-a adus parfumul de mare preț și îl varsă peste Isus. Gestul ei este interpretat greșit de către „unii” (v. 4). Matei ne spune că aceștia sunt ucenicii și Ioan adaugă că trădătorul Iuda era la originea acestei critici. Ei se gândesc la bani și la săraci, dar mai ales la bani. Domnul ia partea acestei femei, și aceasta ajunge. El acceptă ce a făcut ea și prețuiește acest lucru, potrivit înțelegerii pe care o are El despre ceea ce semnifică aceasta, și nu după înțelegerea ei, chiar dacă această femeie era, după cum credem, cea mai inteligentă dintre ucenici. În aceasta putem vedea anunțarea, plină de blândețea harului, cu care trece în revistă, la judecata Sa, faptele sfinților.

Verdictul Lui este: „Ea a făcut ce a putut” (v. 7), și acesta este un elogiu foarte mare. Mai mult, El vestește că se va vorbi despre ce a făcut ea, oriunde va fi predicată Evanghelia. Numele ei este cunoscut și ce a făcut ea este amintit de milioane de persoane astăzi, nouăsprezece secole mai târziu și totul în cinstea ei, la fel cum Iuda este cunoscut, dar spre rușinea lui, și numele a devenit sinonim cu josnicia și perfidia.

Aceste versete introductive ne arată deci că, atunci când se apropie momentul decisiv, fiecare apare în adevărata sa lumină. Ura și perfidia adversarilor devin mai întunecate. Dragostea adevărată este însuflețită, deși nimeni nu o exprimă precum Maria din Betania. În versetul 12, trecem la pregătirea ultimei cine, în cursul căreia Domnul dă o mărturie mai mult decât mișcătoare despre tăria dragostei Sale față de ai Lui. Sunt câteva semne ale dragostei lor față de El, dar acestea nu sunt nimic în comparație cu dragostea Lui față de ei.

Domnul Isus nu avea locuință personală, dar știa foarte bine cum să-și procure tot ce era necesar pentru slujirea lui Dumnezeu. Proprietarul camerei mari, așternută gata, era, fără nici o îndoială, cineva care îl cunoștea și îl cinstea. Ucenicii știau că învățătorul lor putea să se îngrijească de toate. Nu încercaseră nimic din proprie inițiativă. Privesc pur și simplu la El pentru a avea instrucțiunile Lui și acționează în consecință. Astfel, Cel care nu are un loc unde să-și plece capul, nu duce lipsă de o locuință potrivită pentru ultima adunare cu ai Săi.

Timp de multe secole se sărbătorește Paștele, și cei care îl mâncau, știau că el comemora eliberarea lui Israel din Egipt; erau puțini israeliți, dacă erau, care își dădeau seama că el vestea moartea lui Mesia. Acum, pentru ultima oară, el trebuie să fie mâncat înainte de a-și găsi împlinirea. Ce ocupa mintea ucenicilor, nu știm, dar este limpede ca ziua, că mintea Domnului este ocupată cu moartea Lui și spre ea le întoarce gândurile, anunțând că cel care îl va preda, este printre ei și că era sub blestem. Apoi instituie propria Lui Cină. Totuși toate elementele se găsesc acolo: pâinea și lucrul al cărui semn este; paharul, ce reprezintă el și lucrul la care se poate aplica, ceea ce face ca el să fie desemnat de Pavel ca fiind „paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm” (). Pentru Domnul Însuși, rodul viței – și ce simbolizează el, bucuria pământească – a trecut în întregime. Niciodată nu va mai bea din el, până când, în împărăția lui Dumnezeu, va bea din el într-un mod cu totul diferit. Toate speranțele și toate lucrurile pământești care se bazau pe vechea temelie, sunt închise pentru El.

Lecția pe care o avem de reținut este într-adevăr în armonie cu ce avem acolo. Dumnezeu poate, în darurile Lui providențiale pline de har, să ne îngăduie să ne bucurăm pe pământ de multe lucruri care sunt fericite și plăcute; totuși toate adevăratele noastre bucurii de creștin nu sunt de ordin pământesc, ci ceresc.

Din camera de sus, unde a instituit Cina Sa, Domnul își duce ucenicii la Ghetsimani. Un imn (sau psalm) este cântat, Psalmii 115-118 fiind, se spune, porțiunea din Scripturi care era în general cântată atunci. Pentru ucenici, era fără îndoială pur și simplu ceea ce se făcea de obicei; dar ce a trebuit să fie aceea pentru Domnul? A cânta, atunci când înainta pentru a împlini ceea ce era Paștele în imagine, devenind jertfa; și Psalmul 118, în ultimele lui versete, vorbește de a lega „cu funii jertfa până la coarnele altarului” (v. 27). El mergea către suferință și moarte, legat de funiile dragostei Lui și ucenicii mergeau către slăbiciuni, înfrângere, împrăștiere.

Îi avertizează de ceea ce îi așteaptă, trimițându-i la profeția lui Zaharia, care vestise că Păstorul Domnului va fi bătut și turma va fi risipită. Dar profetul adăugase: „și-Mi voi întoarce mâna asupra celor mici” (13:7); ceea ce corespunde versetului 28 din capitolul nostru. Cei care erau oile Lui pe plan național vor fi risipiți, dar cei mici, pe care Zaharia îi numește în altă parte „săracii turmei” (), vor fi adunați din nou pe o bază nouă, de când Păstorul va fi fost înviat. Deci în Galileea și nu în Ierusalim, trebuie să-i întâlnească.

Petru, sigur de el, afirmă că nu se va poticni, chiar dacă aceasta se va întâmpla altora și spune aceasta după declarația foarte explicită a Domnului care prevede căderea lui. Ceilalți nu vor să rămână mai prejos și se lansează în aceleași afirmații ca Petru. Aceasta se explică prin acea rivalitate profană care intrase între ei pentru a ști cine va fi cel mai mare. Marcu face să reiasă aceasta cu o claritate deosebită, cum se poate vedea dacă se compară versetele 29-31 cu ce se spune în versetele 33 și 34 din capitolul 9, și în versetele 35-37, 41 din capitolul 10.

Cu siguranță, Petru simte că acum îi este oferit prilejul de a demonstra, odată pentru totdeauna, că îi întrece pe toți ceilalți cu un cap. Și aceștia sunt foarte hotărâți să nu îl lase să profite. Trebuie să se mențină la înălțimea lui. Căderea lui Petru pare într-adevăr bruscă, dar toate acestea ne arată că rădăcinile tainice ale acestei căderi urcau departe în trecut.

Cuvintele temerare ale lui Petru trebuiau să fie puse rapid la încercare și mai întâi la Ghetsimani unde ajung imediat după aceea. Lui și tovarășilor săi, nu le este cerut decât să vegheze un ceas. Sunt incapabili să o facă, dar numai lui Petru, care s-a lăudat atât, îi adresează Domnul cuvintele Sale de reproș pline de blândețe, folosind numele lui de altădată, Simon. Așa se cuvine pentru că, în acel moment, Petru nu este consecvent cu noul său nume, ci arată mai degrabă caracterele firii vechi care este încă în el. Învățătorul lor este întristat, tulburat adânc și „întristat până la moarte” (v. 34), și totuși ucenicii dorm, și nu numai o dată, ci în trei reprize.

Pe aceste arierplan întunecat al slăbiciunii lor, strălucește totuși, cu atât mai multă strălucire, desăvârșirea Învățătorului lor. Realitatea umanității Sale ne este prezentată în mod foarte uimitor în versetele 33 și 34, ca și desăvârșirea Lui. Fiind Dumnezeu, El știa, într-o plinătate nemărginită, tot ce cerea a muri purtând păcatul. El era pe deplin om și tot ce face sensibilitatea omenească era intact în El. Sensibilitatea noastră a fost slăbită de păcat, dar în El nu era păcat. El resimțea deci totul într-o măsură atât de nemărginită și cu ardoare dorea ca acest ceas să fie depărtat de El. Și cu toate acestea, după ce a luat acest loc de Slujitor, El este desăvârșit în consacrarea Sa față de voia lui Dumnezeu și astfel, deși dorește ca paharul să se depărteze de la El, adaugă: „Dar nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie” (v. 36).

Putem poate să rezumăm totul spunând: că fiind în mod perfect Dumnezeu, avea facultatea infinită de a ști și de a resimți tot ce însemna pentru El acest ceas al morții care se apropia. Fiind în mod perfect om, intra pe deplin în tristețea celui ceas și nu putea face altfel decât să Se roage ca acest pahar să se depărteze de El. Slujitor desăvârșit, Se prezenta El Însuși pentru jertfă, într-o supunere totală a inimii față de voia Tatălui Său. De trei ori Domnul nostru vorbește astfel cu Tatăl Său, apoi revine pentru a-l înfrunța pe trădător și ceata lui de oameni păcătoși. Putem să ne amintim că de trei ori a fost ispitit de Satan în pustiu la începutul slujbei Sale și pare sigur, deși aceasta nu este menționat aici, că puterea lui Satan era astfel prezentată la Ghetsimani, pentru că ieșind din camera de sus, spusese: „Vine stăpânitorul lumii și el nu are nimic în Mine” (Ioan 14:30). Aceasta ajută și la a explica extraordinara ațipire a ucenicilor. Puterea întunericului era prea mare pentru ei, cum este și pentru noi, cu excepția cazului când suntem susținuți activ de puterea divină. Să nu uităm: nu numai că puterea lui Satan îi provoacă uneori pe credincioși să comită fapte rele, ci și că uneori, se mulțumește să-i adoarmă.

Spunându-i lui Petru: „Duhul... este plin de râvnă” (v. 38), Domnul recunoaște evident că exista, la ucenicii Săi, ceva ce putea aprecia și prețui. Totuși carnea este fără putere și Satan, chiar în acest moment, era teribil de activ, atât de bine încât nimic, în afară de a veghea și a se ruga, nu ar fi răspuns situației. Să luăm aceasta și pentru noi. Atunci când se apropie sfârșitul vremurilor, activitatea lui Satan nu poate decât să crească și nu să se micșoreze, și trebuie să fim treji, cu toate facultățile noastre spirituale în alertă și să fim de asemenea umpluți de un duh de rugăciune în dependența de Dumnezeu.

Versetele 42-52 se ocupă de arestarea lui Isus de către populația trimisă de preoții de seamă, sub conducerea lui Iuda. Nu este vorba, bineînțeles, de soldați romani, ci de oameni în slujba templului și de clasele conducătoare ale iudeilor. Ce relatare! Mulțimea și violența ei, pe care o arată prin săbii și ciomege, Iuda cu trădarea cea mai abjectă, care îl predă pe Domnul cu un sărut, Petru care se lansează brusc într-o activitate carnală, toți ucenicii care îl părăsesc pe Domnul și fug, un tânăr necunoscut care încearcă să-L urmeze, dar care sfârșește prin a fugi, rușinea adăugându-se panicii lui – violență, trădare, falsă activitate care greșește, teamă și rușine. Spunem din nou: Ce relatare! Iată ce suntem când suntem confrunțați cu puterea întunericului, fără a fi în comuniune cu Dumnezeu.

Cât despre Petru, este a treia etapă pe calea sa care coboară. S-a lăsat mai întâi prins în această rivalitate care cauzează atâtea nedreptăți, pentru a avea locul dintâi printre ucenici, și care a dus la încrederea în sine și la afirmarea propriei importanțe. Apoi lipsa lui de vigilență și de rugăciune l-a dus la somn, când ar fi trebuit să fie treaz. În al treilea rând, este furia și violența sa carnală, urmate de fuga lui rușinoasă. A patra etapă, care va metra un comble la toate acestea, o găsim la sfârșitul acestui capitol.

Dar, pentru Domnul Isus, totul este serenitate într-o supunere perfectă față de voia lui Dumnezeu, cum a fost exprimat în Scripturile profetice. Lumina Lui nu încetează să strălucească fără a tremura:

„Credincios printre necredincioși

Singura lumină în întuneric”.

Versetele 53-65 rezumă pentru noi procesul care se derulează înaintea autorităților religioase iudaice. Toți sunt adunați pentru a-L judeca pe Domnul și astfel lucrul se face, în ce-i privește, în văzul și în auzul tuturor. Aceasta arată limpede că ziua ce pasiuni s-au ridicat. Un sinedriu complet și aceasta în plină noapte! Un foc arde în curte și îl vedem pe Petru care se strecoară în mijlocul dușmanilor Domnului său, pentru a se încălzi puțin.

Nu este vorba de judecată imparțială. Judecătorii Domnului, cu cinism, caută martori care le vor permite să pronunțe împotriva Lui sentința de moarte. Totuși puterea lui Dumnezeu este la lucru în spatele scenei. Orice încercare de a-l imputa lui Isus acuzațiile născocite împotriva lui, este zadarnică. Eforturile nu au lipsit. Un exemplu ne este dat în v. 58 și recunoaștem o deformare a ce a declarat și care ne este relatat în Ioan 2:19. O acuzație după alta cade, pentru că acești oameni care jură fals se cufundă în confuzie și se contrazic. Este ca și cum Dumnezeu le acoperea mintea, de obicei atât de subtilă, cu o ceață care îi cufundă în zăpăceală.

În disperare de cauză, marele preot se ridică pentru a-L interoga, dar la prima lui întrebare, Isus nu răspunde nimic. Evident, pentru simplul motiv că nu are nimic de răspuns. Când este somat să spună dacă este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, răspunde imediat și zice: „Eu sunt” (v. 62). Întrebarea și răspunsul sunt amândouă precise. Acolo se tren Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, potrivit cu ce recunoaște El Însuși lămurit; și nu numai aceasta, dar afirmă că în calitate de Fiu al Omului, va avea toată puterea în mâinile Sale și că Se va întoarce din cer în glorie. Ca urmare a acestei mărturisiri, Isus este condamnat la moarte. Profetul Mica anunțase că Judecătorul lui Israel trebuia să fie supus judecății oamenilor. Este ceea ce se întâmplă. Totuși este cu totul remarcabil că, atunci când marele Judecător este chemat efectiv să fie judecat de oameni, orice tentativă pentru a-L condamna pe baza unei mărturii omenești eșuează. Toți acești oameni care mărturisesc împotriva Lui cad într-o confuzie totală. Este condamnat pe baza mărturiei pe care Și-a adus-o El Însuși și făcând aceasta, încalcă ei înșiși legea. Era scris în

Levitic 21:20: „Și preotul care este mai mare decât frații săi... să nu-și descopere capul și să nu-și sfășie veșmintele”. Și marele preot nu ține seama de aceasta, atât este de tulburat în prezența victimei sale și purtat de mânie și de ură. Această furtună de ură se abate asupra Domnului de când au descoperit un pretext pentru a-L condamna; dar cu palmele și cu scuipatul lor, nu fac, fără să-și dea seama, decât să împlinescă Scripturile. Această parodie de proces înaintea sinedrului se termină cu scene de dezordine, exact cum confuzia marcase primele lor dezbateri – confuzie pusă cu atât mai mult în evidență prin prezența Sa plină de pace în mijlocul lor. Singurele cuvinte pe care le rostește Domnul, în relatarea din Marcu, sunt relatate în versetul 62. Versetele 66-72 ne fac să vedem, într-o paranteză, până unde ajunge în sfârșit slăbiciunea lui Petru. Am văzut deja primele etape care l-au dus acolo. Iată-l acum pe cale de a se încălzi în compania celor care îi slujesc pe adversarii Domnului Său și în trei reprize, îl tăgăduiește. Satan este în spatele scenei, cum ne arată Luca 22:31 și aceasta este ceea ce explică maniera abilă în care acești servitori diferiți, prin remarcile lor, îl împiedică să se ascundă. Prima servitoare afirmă că el a fost „cu” Isus. A doua este că „este dintre ei” (v. 69), vrând evident să spună prin aceasta că este unul din ucenicii Lui. Este ceea ce afirmă din nou al treilea servitor, care pretind că are dovada în felul lui de a se exprima și se pare că este vorba de o rudă a celui Malhus, căruia Petru îi tăia urechea, cum relatase Ioan.

Pe măsură ce Petru vede plasa de acuzații, cu ochiurile ei fine strângându-se în jurul lui, tăgăduirile lui devin mai violente; mai întâi, face pe cel care nu înțelege; apoi, opune o dezmințire formală; și în sfârșit declară că nici nu-L cunoaște pe Domnul și „a început să blesteme și să se jure” (v. 71). Ceilalți nu erau dispuși să accepte că el declară că nu este ucenic al lui Isus, dar trebuie că au fost convinși, de tristele fapte pe care le făcea, că Isus este cu adevărat un necunoscut pentru el. Să medităm la acest avertisment pe care ni-l dă conduita lui Petru și să veghem să avem credința care se exprimă prin fapte care o reflectă.

Dar dacă Satan este la lucru în ce-l privește pe Petru, și Domnul este, cum ne arată Luca 22:32. El S-a rugat pentru el și Domnul face ca în mintea înfierbântată a lui Petru să revină clar cuvintele de avertizare pe care i le-a spus. Când își amintește de ele, conștiința lui este trezită; este făcut să verse lacrimi și în această lucrare care se face în inima și conștiința lui, se găsește punctul de plecare al restaurării lui. Când este permis ca un sfânt să aibă o cădere asemănătoare și ca păcatul lui să devină public și să facă scandal, putem fi siguri că acest păcat are rădăcini ascunse care urcă în trecut. Putem fi într-adevăr siguri că drumul de întoarcere spre o vindecare completă nu se face într-o clipă.

Primul verset al acestui capitol reia firul povestirii din versetul 65 al capitolului 14. Romanii le luaseră iudeilor dreptul de a pronunța pedeapsa cu moartea și numai reprezentantul Cezarului era abilitat să o facă. Conducătorii religioși știau decă că trebuiau să-L facă pe Isus să apară înaintea lui Pilat și să ceară pedeapsa cu moartea cu motive care să i se pară întemeiate. Versetul 3 ne spune că „Îl acuzau de multe”, dar Marcu nu ne spune despre ce anume era vorba. Suntem totuși frapați de felul în care o expresie revine fără încetare în prima parte a acestui capitol: „Împăratul iudeilor” (versetele 2, 9, 12, 18, 26). Luca ne relatează în mod expres că ei spuneau că Isus oprea „a da tribut Cezarului, spunând că El este Hristos, un împărat” (23:2). Este ceea ce pare să fie subânțeles în scurta relatare a lui Marcu, deși nu în mod precis.

Din nou, înaintea lui Pilat, Domnul mărturisește cine este. Somat să spună dacă este Împăratul iudeilor, răspunde simplu: „Tu zici” (v. 3), ceea ce înseamnă a spune: „Da”. Pentru restul din nou nu răspunde nimic, pentru că nu este de răspuns la acuzațiile extravagante ale preoților de seamă. Merită efortul de a remarca faptul că Marcu nu raportează decât două cuvinte ale Domnului nostru înaintea judecătorilor Săi. Înaintea ierarhiei iudaice, mărturisește El însuși că este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Înaintea guvernatorului roman, mărturisește că este Împăratul iudeilor. Nici o mărturie nu poate fi reținută împotriva Lui. Este condamnat din cauza a ceea ce este și nu Se poate renega El însuși.

Mai mult, Pilat era suficient de informat pentru a înțelege ce era la baza tuturor acestor acuzații: „Știa că preoții cei mai de seamă din invidie îl dăduseră în mâna lui” (v. 10), de unde încercarea lui zadarnică de a face mulțimea să se gândească la Isus, când este vorba de întemnițatul care trebuie eliberat. Influența preoților asupra poporului este totuși prea puternică pentru el și, în consecință, vrând să placă mulțimii, Pilat renegă orice simț al dreptății pe care îl putea avea. Îl eliberează pe Baraba, rebel și ucigaș și după ce L-a biciuit pe Isus, li-L predă pentru a fi răstignit. Glasul poporului a avut întâietate față de cea mai bună apreciere a lucrurilor pe care o are reprezentantul lui Cezar. Cu alte cuvinte, cu acest prilej, autocrația a abdicat în favoarea democrației și votul popular a decis. Un vechi proverb latin spune că glasul poporului este glasul lui Dumnezeu. Ce s-a întâmplat la răstignirea Domnului dezmințe total acest proverb. Aici glasul poporului era glasul diavolului.

Versetele 16-32 ne descriu în mod foarte realist teribilele circumstanțe care înconjoară răstignirea. Toate clasele societății sunt unite împotriva Domnului. Pilat a spus deja să fie biciuit. Soldații romani își bat joc de El în mod pe cât de crud, pe atât de disprețuitor. Oamenii din mulțimi – simpli trecători – îl huleau. Preoții își băteau joc de El cu sarcasmele lor. Cei doi tâlhari răstigniți, care îi reprezintă pe ucigași, însuși rebutul umanității, îl insultă. Că sunt de origine nobilă sau umilă, toți, iudei și păgâni, sunt implicați. Și totuși, în definitiv, toți contribuie la împlinirea Scripturilor, deși o fac, fără nici o îndoială, fără știrea lor.

Este uimitor îndeosebi cazul soldaților romani, oameni care ignorau existența Scripturilor. Versetul 28 face să reiasă că răstignirea tâlharilor de o parte și de alta era împlinirea lui Isaia 53:12, dar au făcut multe alte lucruri care împlineau de asemenea Cuvântul. De exemplu, fața Lui trebuia să fie desfigurată „mai mult decât a oricărui om” (Isaia 52:14), și a fost o împlinire a acestui lucru în cununa de spini și în lovituri. Judecătorul lui Israel trebuia să fie lovit „cu o nuia peste obraz” după Mica 5:1: este ceea ce au făcut soldații, cum arată versetul 19 din capitolul nostru. Versetul 24 relatează cum au împlinit versetul 18 din Psalmul 22. „Mi-au pus fiere în mâncare și, în setea mea, mi-au dat să beau oțet”, spune Psalmul 69, versetul 21. Și aceasta este de asemenea ce au făcut soldații, deși împlinirea acestei profeții nu este raportată aici, ci în Matei. Credem că avem temei să spunem că cel puțin 24 de profeții au fost împlinite în această zi de 24 de ore în care Isus a murit.

Toți oamenii, în acel moment, se prezintă sub aspectul cel mai întunecat și, în aceste versete, nu citim că Isus a spus ceva. Exact cum spusese profetul: „Ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, așa nu Și-a deschis gura” (Isaia 53:7). Este ceasul omului și apogeul puterii întunericului. Desăvârșirea sfântului Slujitor al Domnului se manifestă în faptul că suferă în tăcere tot ce îndură din mâna oamenilor. Suferințele pe care le-a îndurat Domnul din mâna oamenilor au fost foarte mari și totuși aceasta devine relativ insignifiant dacă începem să considerăm ce a îndurat din mâna lui Dumnezeu, când era jertfă, fiind făcut păcat pentru noi. Totuși acest subiect, de o importanță ciu atât mai mare, este condensat de Marcu în două versete: versetele 33 și 34; în timp ce povestirea despre ceea ce este de importanță mai mică, însumează 52 de versete (de la versetul 53 din capitolul 14 până la versetul 32 din capitolul 15). Bineînțeles, pentru că cel mai puțin important se poate descrie, în timp ce, ceea ce este cel mai important, nu poate fi descris. Întunericul care coboară la prânz acoperă privirii omului chiar decorul acestei scene.

Tot ce poate fi povestit din punct de vedere istoric, este că, timp de trei ore, Domnul a pus tăcerea nopții pe pământ și că a orbit astfel ochii oamenilor și că, la sfârșitul acestor ore, Isus a scos acel strigăt de neliniște adâncă care fusese descris ca profeție cu o mie de ani înainte, în versetul 1 din Psalmul 22. Cel care este sfânt și care a purtat păcatul este părăsit, pentru că trebuie ca Dumnezeu să judece păcatul și să-l alunge irevocabil din prezența Sa. Această alungare completă și eternă, noi am meritat-o și va cădea peste toți cei care mor în păcatele lor. El a îndurat-o deplin, dar cum avea sfințenia, eternitatea, nemărginirea Dumnezeirii în plinătatea ei, a putut să iasă din ea la sfârșitul acestor trei ore. Totuși acest strigăt, ieșit din gura Lui în acel moment, arată că a resimțit toată groaza ei, și măsura în care putea resimți totul era infinită.

Ce a suferit din mâna omului nu trebuie considerat ca puțin lucru. Evrei 12:12 spune: „care... a răbdat crucea, disprețuind rușinea”, dar trebuie să notăm diferența dintre rușine și suferință. Mai mult de un om, curajos din punct de vedere fizic, va resimți rușinea mai mult decât suferința. Domnul a resimțit suferința, dar a disprețuit rușinea în care era infinit mai presus și știa că era, conform Isaia 49:5: „glorificat înaintea Domnului”. Credem că se poate spune că nu a fost niciodată mai glorios în ochii lui Dumnezeu decât în momentul când suferea sub judecata divină ca Cel care a purtat păcatul. Acesta este paradoxul sfințeniei și dragostei divine!

Efectul pe care l-a produs acest strigăt asupra celor care sunt prezenți acolo, ne este dat în versetele 35 și 36. Se vede greu cum ar fi văzut o aluzie la Ilie în cuvintele lui Isus, dacă nu ar fi fost evrei. Dar atunci ce profundă ignoranță arată, nerecunoscând acest strigăt care urcă spre Dumnezeu și care era cuprins în propriile lor Scripturi!

Ceea ce privește moartea lui Isus este redat de Marcu în modul cel mai scurt. Își dă ultima suflare și își încredințează duhul în mâinile lui Dumnezeu imediat după ce a strigat cu glas tare. Ce a spus este relatat în Luca și în Ioan. Aici ne este pur și simplu indicat felul în care a spus. Nu a existat o slăbire treptată a puterilor pentru ca aceste ultime cuvinte să nu fie mai mult de o șoaptă slabă. În clipa dinainte strigă cu glas tare, în clipa următoare este mort. Moartea Lui a fost supranaturală în mod atât de clar, încât îl impresionează mult pe centurionul care era de serviciu și care observa scena. Oricare a putut în mintea lui înțelege sensul exact al cuvintelor sale, trebuie cel puțin să fi simțit că era martor la ceva supranatural. Subscriem la ce a spus și spunem în mod absolut: „Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!” (v. 39).

Este adusă mărturie pentru adevărul acestor cuvinte prin faptul că perdeaua templului se rupe. Acest mare eveniment pare să fi avut loc chiar în clipa morții lui Isus. Mâna divină este cea care o rupe, pentru că o mână omenească ar fi fost obligată să o rupă de jos în sus. Tot sistemul minuțios al imaginilor instituit în Israel cu privire la jertfe și la templu, totul, dinainte, vestea moartea lui Hristos, și când această moarte s-a împlinit, mâna divină rupe perdeaua din templu pentru a semnifica faptul că vremea imaginilor a luat sfârșit și că drumul pentru a intra în locul sfânt este revelat.

În caz de nevoie, Dumnezeu are întotdeauna ca rezervă un slujitor care va înainta pentru a împlini voia Sa. Pietrele ar striga sau ar fi ridicate pentru a deveni oameni, dacă Dumnezeu ar avea nevoie de aceasta în caz de dificultate; dar aceasta nu se întâmplă niciodată, pentru că Dumnezeu nu Se găsește niciodată în dificultate. El are întotdeauna un om de rezervă și Iosif este acest om în această ocazie. Acest ucenic timid și ascuns, este deodată umplut cu curaj și îl înfruntă cu îndrăzneală pe Pilat. El este omul care s-a născut în această lume pentru a împlini la vremea sa cuvântul profetic din Isaia 53:9, „cu cel bogat în moartea Lui”; și după ce l-a împlinit, nu s mai aude deloc vorbindu-se despre el. A pierdut prilejul de a fi una cu Hristos când Acesta era viu, dar această comuniune a realizat-o când Hristos era mort. Iată ce este remarcabil, pentru că este exact contrariul a ceea ce au făcut ucenicii. Se întovărășiseră cu Isus în timpul vieții Lui și au lipsit în mod mizerabil când a murit. Înfrângerea aparentă a lui Isus a avut ca efect să-l facă îndrăzneț pe Iosif. Aceasta a reînsuflețit credința lui, cum se aprind deodată cărbunii stinși ai unui foc care mocnește. „Aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu” (v. 43) și putem fi siguri că în ziua Împărăției, credința și faptele lui Iosif nu vor fi uitate de Dumnezeu. Această credință pe care o are este tocmai cea de care avem nevoie astăzi, o credință care se aprinde când înfrângerea pare sigură.

Ceea ce a făcut Iosif are, în treacăt ca efect faptul că atrage atenția lui Pilat asupra caracterului supranatural al morții lui Hristos. Nimeni nu putea să-l ia viața, și-a dat-o El Însuși, și la momentul potrivit, când totul a fost împlinit. Pentru cei doi tâlhari, după cum știm, moartea a fost mult mai lentă; agonia s-a mai prelungit timp de ore întregi și a trebuit să fie scurtată prin mijloace crude. Pilat se miră, dar după confirmarea că Isus este deja mort, cedează la cererea lui Iosif. Astfel se împlinește voia lui Dumnezeu și începând din acea clipă, trupul sfânt al Domnului este luat din mâinile necredincioșilor. Mâini călăuzite de credință și dragoste fac ultimele îndatoriri care se cuvin și îl depun în mormânt. Sunt și femei, atașate de Domnul, care au rămas acolo ca martore, chiar când ucenicii au dispărut și ele văd unde a fost pus.

Dragostea și credința, este evident, sunt acolo, dar credința lor este încă înceată și fără pricepere cu privire la învierea Domnului. Chiar aceste femei devotate nu se gândesc decât să-l îmbălsămeze trupul, cum arată primele versete din acest capitol. Dar această lipsă de discernământ care îi caracterizează, nu face decât să pună în valoare ceea ce este de necombătut în aceste dovezi, care în cele din urmă îi conving că Domnul a înviat. Cum se ridică soarele, în prima zi a săptămânii, ele sunt la mormânt pentru a descoperi doar că piatra mare care închide intrarea a fost răsturnată. Ele intră și nu găsesc trupul sfânt al Domnului, ci un înger, având înfățișarea unui tânăr.

Matei și Marcu vorbesc de un înger. Luca și Ioan vorbesc de doi. Aceasta nu reprezintă, bineînțeles, nici o dificultate, pentru că îngerii apar și dispar după cum doresc. Îngerul care le apare femeilor înspăimântate sub forma unui „tânăr... îmbrăcat în veșmânt lung, alb” (v. 5), le apăruse puțin înaintea păzitorilor ca cineva a cărui înfățișare era „ca fulgerul și veșmântul alb ca zăpada” (), astfel încât îi cuprindea un fel de paralizie. Apărea lumii sub o înfățișare și sub o cu totul altă înfățișare ucenicilor. Știa să facă deosebire. Știa că aceste femei îl căutau pe Isus, chiar dacă ele credeau că Isus era tot mort. Erau neștiutoare. Totuși îl iubeau și aceasta schimba totul.

Cu toate acestea mărturia îngerilor nu are mare rezultat pe moment. Fără îndoială le impresionează puternic, dar aceasta se traduce mai ales prin teamă, cutremur, stupefacție. Nu produce această siguranță calmă a credinței care deschide gura pentru a mărturisi altora. Nu puteau încă să-și însușească aceste cuvinte: „am crezut, de aceea am vorbit” (Ps. 116:10; 2 Cor. 4:13). În curând vor împărași acest „duh de credință” pe care l-au avut Pavel și psalmistul, dar aceasta va fi când vor fi puse personal în legătură cu Hristosul înviat.

Scriptura arată cu claritate că îngerii au o slujbă de împlinit în favoarea sfinților, cum mărturisește Evrei 1:14. Slujba lor, când se adresează sfinților, nu este frecventă și provoacă în general o mare spaimă la cei ale căror ținte sunt, cum este cazul aici. Cu toate acestea mesajul lor este clar. „Nu este aici” (v. 6) este partea lui negativă și este ceea ce femeile pot verifica ele însele. Partea pozitivă este: „El a înviat” (v. 6).

Aceasta nu pot verifica în acea clipă și în consecință nu par să fie profund convinse.

Urmează, în versetele 9-14, un scurt rezumat al celor trei apariții marcate ale Domnului înviat, despre care avem o relatare mai detaliată în celelalte Evanghelii.

Mai întâi îi apare Mariei din Magdala, apariție care ne este descrisă cu atâtea detalii în Evanghelia după Ioan. Ea a fost prima care L-a văzut cu adevărat pe Domnul înviat. Marcu nu permite nici o îndoială în această privință. Aceasta are importanța sa, pentru că arată că Domnul S-a gândit mai întâi la cea a cărei inimă este poate mai copleșită ca oricare alta, pentru că L-a pierdut pe Domnul. Cu alte cuvinte, dragostea are primele drepturi la atenția lui Isus. În consecință, ea crede cu adevărat și poate deci să vorbească pentru a mărturisi înaintea altora. Totuși cuvintele ei au doar puțin efect. Ceilalți îl iubesc cu adevărat pe Domnul, pentru că sunt în doliu și plâng și chiar profunzimea mâhnirii lor îi face insensibili la orice mărturie care nu îi face să-L vadă pe El însuși cu proprii lor ochi.

Este apoi arătarea Lui celor doi care merg pe câmp, ceea ce ne este relatat cu atâtea detalii în Luca. Aceia nu L-au tăgăduit ca Petru, dar au pierdut atât de mult curajul încât merg în derivă, fără țință, departe de Ierusalim, ca și cum ar vrea să întoarcă spatele unui loc care nu evoca pentru ei decât speranțe pierdute, o pierdere și o nenorocire dintre cele mai tragice. Vederea unui Hristos înviat îi face să facă o semiîntoarcere și îi duce la frații lor cu această veste bună. Totuși aceasta nu pune capăt descurajării celorlalți care refuză să creadă. Și este un lucru bun pentru noi că a fost astfel. Învierea ne transportă în afara ordinii prezente a lucrurilor și învierea Domnului este un fapt de o însemnătate atât de considerabilă încât trebuie să fie neapărat stabilită prin multiple dovezi ce nu pot fi recuzate.

În al treilea rând, arătarea Lui celor unsprezece. Se poate face bine să nu fi fost una dintre acele ocazii care ne sunt date în mod mai detaliat în Luca și în Ioan, pentru că se spune: „Pe când stăteau la masă” (v. 14). Luați povestirea lui Luca, de exemplu. Concepem greu că Domnul ar fi întrebat: „Aveți ceva de mâncare aici?” (Luca 24:41), dacă ei ar fi fost la masă. Prezența mâncării ar fi fost prea evidentă. Se poate deci să fi fost o ocazie care nu a fost relatată în celelalte Evanghelii. Cu această ocazie, îi face să simtă necredința lor făcându-le reproșuri și cu toate acestea, în ciuda a orice, le încredințează o misiune.

Este remarcabil de văzut cum aceste misiuni, care sunt raportate în cele patru Evanghelii, diferă una de cealaltă. Ce ne este spus în Fapte 1:3 ne face să înțelegem de ce. Deseori, în timpul acestor patruzeci de zile, le-a apărut ucenicilor, vorbind de lucruri care privesc Împărăția lui Dumnezeu. Evident, în această perioadă, le-a prezentat misiunea lor din diferite puncte de vedere și Marcu ne dă unul dintre ele. Ne putem într-adevăr mira că după ce a fost obligat să le reproșeze necredința, îi trimite să predice Evanghelia pentru ca alții să creadă. Totuși, după toate, cel care prin duritatea inimii, s-a încăpățânat în necredință este, când a fost el însuși complet câștigat, un martor prețios pentru alții.

Câmpul de aplicație al acestei misiuni, care este de a vesti Evanghelia, este cum nu se poate mai vast. Este „toată lumea” (v. 15) și nu numai micul teritoriu al lui Israel. Mai mult, Evanghelia trebuie predicată „la toată creația” (v. 15) și nu numai iudeilor. Cu alte cuvinte, pentru toată lumea și pretutindeni. Bindecuvântarea la care duce această Evanghelie este spirituală în natura ei, pentru că aduce mântuirea când credința este acolo și te supui botezului. Nu trebuie să transpunem cuvintele botezați și mântuiți și să spunem: „Cine va crede și va fi mântuit, va fi botezat”. În nici un alt pasaj din Cuvânt, botezul nu este legat de îndreptățire sau de reconciliere, dar sunt alte pasaje care leagă botezul de mântuire. Pentru că mântuirea este un cuvânt care cuprinde multe lucruri și a cărei însemnătate include eliberarea practică a credinciosului, că este iudeu sau păgân în raport cu orice sistem din această lume în care era altădată cufundat. Legăturile lui cu sistemul din această lume trebuie să fie rupte și botezul arată faptul că aceste legături sunt rupte, că există, într-un cuvânt, „separare”. Cel care crede în Evanghelie și acceptă ruptura legăturilor cu acestă lume care îl ținea rob, este un om mântuit. Cineva poate într-adevăr să spună că el crede, și chiar s-o spună în adevăr, totuși, dacă nu vrea să se supună acestei rupturi a legăturilor de altădată, nu se poate vorbi de el ca de cineva care este mântuit. Domnul cunoaște pe cei care îi aparțin, bineînțeles, dar și aceasta este o altă chestiune.

Când este vorba de „condamnare”, botezul nu este menționat. Este foarte semnificativ. Aceasta arată pe ce element se bazează condamnarea. Chiar dacă cineva este efectiv botezat, dar nu crede, va fi condamnat. Porunca exterioară este prescrisă de Domnul în mod clar, dar nu poate fi administrată decât dacă mărturisește credința; și mărturisirea cum știm prea bine, nu este un sinonim al posesiei. Mântuirea nu este efectivă în mod independent de credință. Petru ne poate într-adevăr spune: „Botezul vă salvează și acum” (1 Petru 3:21) dar notați că este vorba de „voi” și că acești „voi” îi reprezintă pe credincioși.

Versetele 17 și 18 au făcut obiectul multor contraverse înverșunate. Semnele miraculoase care sunt menționate însoțesc, după unii, pe cei care predică Evanghelia și s-ar cuveni să fie văzute, fără nici o restricție, în zilele noastre. Este poate util să remarcăm două sau trei puncte.

În primul rând, aceste semne îi însoțesc nu pe cei care predică, ci pe cei care cred.

În al doilea rând, Domnul declară că aceste semne se vor manifesta fără să fie condiții prealabile pentru cel care predică. Nu este stipulat că trebuie să facă experiența unui anumit „botezal Duhului”, cum se afirmă adesea. Dacă oamenii cred, aceste semne îi vor însoți; este ce spune Domnul. Tot ce s-ar putea deduce din absența lor este că nimeni nu a crezut cu adevărat.

În al treilea rând, sunt cuvinte care nu apar în această declarație și unii, în duhul lor, par să le găsească în lectura pe care o fac. Nu se spune că aceste semne îi vor însoți pe toți cei care cred, în orice loc și în orice timp. Dacă acesta ar fi fost cazul, am fi fost forțați să ajungem la concluzia că astăzi, practic, nimeni nu a crezut în Evanghelie; nu am crezut nici măcar noi înșine!

Aceste cuvinte ale Domnului nostru, bineînțeles s-au împlinit. Din cele cinci semne menționate, putem indica patru care au avut loc și care sunt raportate în cartea faptelor. Pentru al cincilea, „dacă vorbea ceva de moarte, nu-i va vătăma” (v. 18), nu avem nicip mărturie și totuși nu există nici umbra unei îndoieli că aceasta s-a întâmplat. Domnul a zis că se va întâmpla și noi o credem. Cuvântul Lui ne ajunge. El dă semnele după bunul Lui plac și când vede că sunt necesare.

Cele două versete care termină Evanghelia noastră sunt de o extremă frumusețe. Ne amintim că L-a pus înaintea noastră pe Domnul nostru sub caracterul marelui Profet care ne-a adus din plin Cuvântul lui Dumnezeu, al Slujitorului desăvârșit care a împlinit deplin voia lui Dumnezeu. Totul a fost relatat cu o concizie frapantă, cum se cuvine unei asemenea reprezentări a Persoanei Sale. Și acum, la sfârșit, cu aceeași concizie, este pus înaintea noastră sfârșitul acestei minunate istorii. Domnul, după ce le-a comunicat ucenicilor tot ce dorea, „a fost

înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu” (v. 19).

Pe pământ fusese respins, dar a fost primit în cer. Lucrările Lui pe pământ fuseseră refuzate și acum S-a așezat într-un loc care vorbește de o guvernare și de o putere cărora nu am ști să rezistăm. Dar este arătat că a fost „înălțat” și astfel accentul este pus pe faptul că primirea și șederea Sa la dreapta lui Dumnezeu sunt consecința unui act al lui Dumnezeu. Pe pământ Slujitorul desăvârșit a putut într-adevăr să fie respins, dar prin actul suveran al lui Dumnezeu ia acest loc de autoritate, unde nimic nu va împiedica mâna Lui să împlinească buna plăcere a Domnului. Ultimul verset indică în ce direcție se desfășoară activitatea Domnului în vremea actuală. Nu Se ocupă încă de pământul răzvrătit pentru a-l guverna în dreptate. O va face când va veni ceasul pentru aceasta, după planurile lui Dumnezeu. Astăzi gândurile Domnului sunt întoarse către răspândirea Evangheliei, cum le spusese. Ucenicii Lui s-au dus într-adevăr să predice fără a ține cont nici de frontiere, nici de limite, dar puterea care a făcut eficace cuvintele și lucrările lor, era puterea Domnului Însuși și nu a lor. Acolo sus, de pe tronul Lui înălțat, El a cooperat cu ei și le-a dat semnele care le promisese, cum se relatează în versetele 17 și 18. A dat aceste semne pentru a confirma Cuvântul și această confirmare era îndeosebi necesară când Cuvântul a început să fie vestit.

Deși semnele menționate în versetele 17 și 18 nu se văd decât rar în zilele noastre, semne vor mai însoți predicarea, semne din domeniul moral și spiritual, caractere și vieți care sunt transformate în întregime. Slujitorul desăvârșit, la dreapta lui Dumnezeu, este întotdeauna la lucru.

clickbible.org